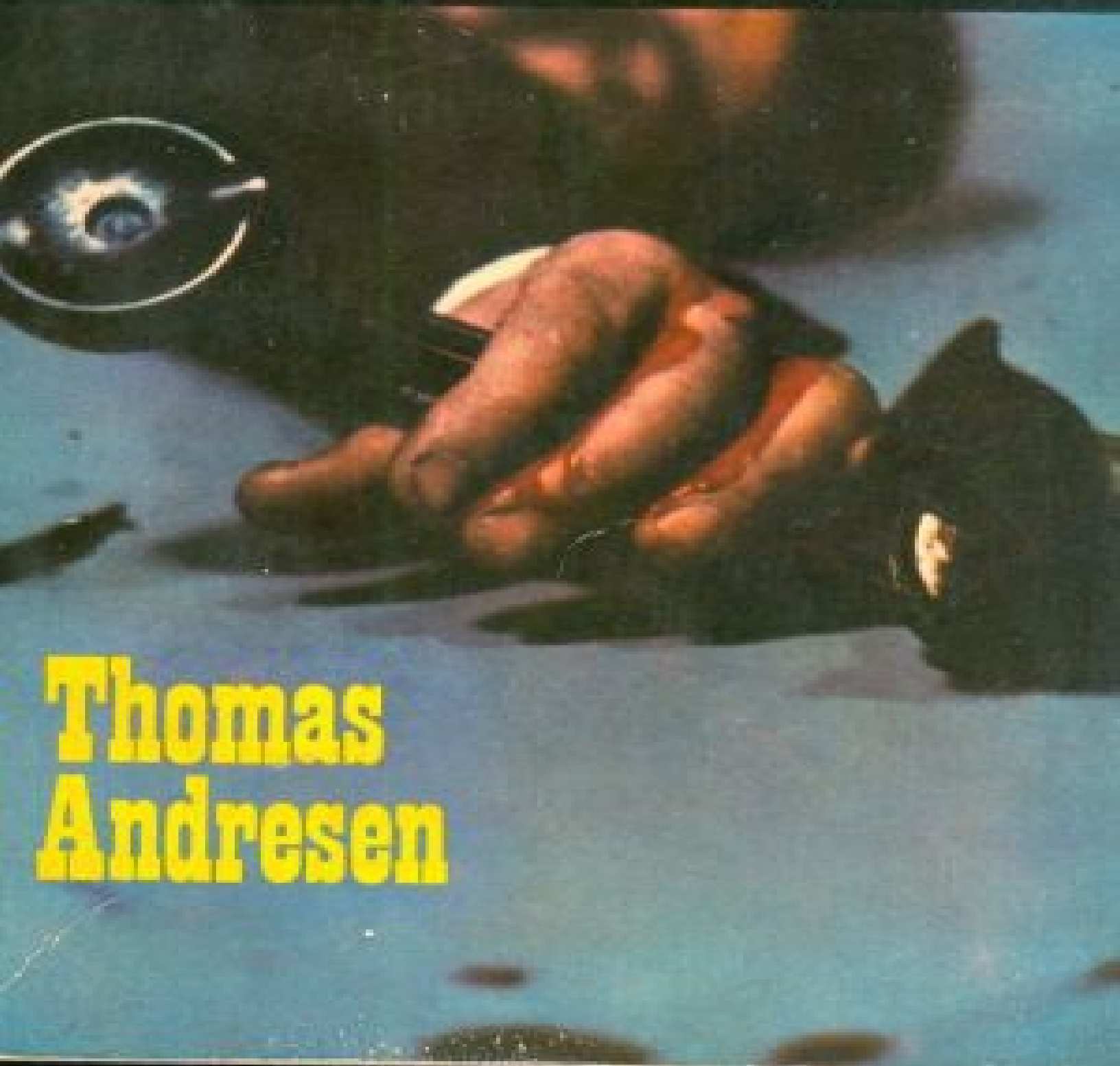

Millicen
KAYITLI

KARADIZI

puhu kuşunu duyuyor musun?

**Thomas
Andresen**

PUHU KUŞUNU DUYUYOR MUSUN?

Thomas Andresen

MİLLİYET YAYIN LTD. ŞTİ. YAYINLARI

KARA DİZİ

•

Yayın hakkı (Copyright): Milliyet Yayın Ltd. Şti.

•

Birinci baskı: Kasım 1971

•

**Bu kitap ÖZAYDIN Matbaasında dizilmiş
MİLLİYET Tesislerinde basılmıştır.**

THOMAS ANDRESEN

puhu kusunu duyuyor musun?

Türkçesi:
Sezai YALÇINKAYA

BİRİNCİ BÖLÜM

HAYIR, hiçbir şey duymuyorum.»

Bu, korkulu düşlerimin başlangıcı oldu.

Gece. Arabayı Ursula kullanıyor. Ben yanında uzanmış, gözlerimi kapamıştım. Ursula, ayağını gaz pedalından çekti.

«Motordaki gürültüyü duyuyor musun?» diye sordu.

«Hayır, hiçbir şey duymuyorum.»

Doğruluyorum, kulak veriyorum. Gece.

İşte bu, başlangıç oluyor...

Uydurma bir başlangıç... Bir kronikçi, her başlangıcın ardından başka başlangıçlar da bulur ve başlangıçlar ön olaylar içinde kaybolur gider.

Yalnız, Ursula'nın duyduğu motordaki gürültü, bana bir parolaymış gibi geldi. Ben de sahneye çıkmıştım artık. Sahneye çıkacağım, bir saat önceden haber verilmişti. Olayın kişilerinden biriydim, Ama hiçbir şey bilmiyordum. Nişanlısıyla geziye çıkan temiz kalpli bir insanım.

«En iyisi durayım,» dedi Ursula. Arabayı yolun kenarına çekti. Birşey olmuştu. Bu, programımda olmayan bir olaydı.

«Motorda hiçbir şey bulamadım,» dedim. «Neyin var bilmiyorum. Bırak ben kullanayım arabayı! Birşey mi oldu?»

Sözlerim, düşüncelerimden hızlıydı. Anlamsız bir soru gibi dilimin ucuna gelmişti. Oysa bilincimde 'kuşku' falan yoktu.

Hareket ederken far ışıklarına bir yaratık fırladı, yolun ortasına dikildi, kollarını yana açarak bağırdı:

«Dur!»

Fren yaptım, kapıyı açtım.

Çocuk denecek kadar genç bir adamdı. Saçı başı dağınıktı. Önce, 'zengin ailelerin şımarık çocuğu,' diye geçirdim aklımdan. Belki de bugün aldığı kazağı içinde şık görünüyordu.

«Acaba beni...» dedi soluk soluğa. «Acaba beni doktora götürebilir misiniz?»

«N'oldu?» dedim.

«Bir kaza oldu. Hemen bir doktora ihtiyacımız var»

Ursula'nın, bileğimi kavrayan elini hissettim.

«Ben doktorum,» dedim çocuğa; «Ne kadar uzakta?»

«Aşağı yukarı beş kilometre...»

«Arabaya binin!»

İKİNCİ BÖLÜM

ELENSBURG'DAN ayrılalı daha onbeş dakika olmuştu. Gece yolculuğu, benim fikrimdi. Yalnız zamandan kazanmayı düşünmemiştim. Gece yolculuğunu severdim. Farların dönemeçlerde önce ağaçları, sonra da yolu aydınlatışı çok hoşuma giderdi.

Ursula'yı, oturduğu küçük evden almıştım. Evin zilini çaldığımda saat dokuzbuçuktu ya da dokuzbuçuğa bir dakika vardı. Dakik olmak aslında insanı küçültür, insanlık dışı bir davranıştır, sevgiye değer bir karakter özelliği değildir. Yanlış ya da doğru, kendi karakteri ile insan, bir savaş içine girer.

Ursula dakik değildir. Ama bu sefer yanılmıştım. Hazırlanmış, saçlarını taramış, makyajını yapmıştı. Teninin üstündeki parfüm damlaları duman duman havaya uçar gibiydi. Deri bavulunu büyük bir ustalıkla hazırlamıştı.

Telefon!

«Ah, yine mi telefon!» dedi, Ursula.

Yine! Ursula'nın kızgınlığını biraz geç fark etmiştim. O sıralarda geç fark ediyordum her şeyi.

Ursula, oturma odasındaki telefona giderken kapıyı kapadı. Kadınlar her şeyin açık olmasını istemezler, biliyorum bunu. Oysa ben, kadınları kadın oldukları zaman severim genellikle. Konuşmalara kulak vermemezlik de etmedim doğrusu.

Ursula yavaş konuşuyordu. Fakat kapının kalın olmayışı sesinin duyulmasını engellemiyordu.

«Biraz önce geldi. Hemen yola çıkıyoruz,» dedi Ursula.

Yanıma geldiğinde,

«Tiyatrodan bir arkadaşım telefon etti,» dedi. «Bir adres öğrenmek istiyormuş.»

Ona, telefon edenin kim olduğunu sormamıştım. Hatta bakışlarımla bile o havayı yaratmadım. Yüzüne bakıyordum. Güzel olduğunu düşünüyordum. Kafamda güzelliğinden başka birşey yoktu. Güzelliğini düşünürken bir sıcaklık hissettim. Dakikliğine bir çizgi çekip daha duygusal davrandım. Ursula beni yaralamadan, sanki ne istediğimi bilmiyormuş gibi davranıyor, hamlelerimi karşılıksız bırakıyordu.

Ursula tiyatro oyuncusuydu. İyi olmaktan çok, akıllı bir oyuncu. En kötü bir oyunu bile iyi oynardı. Ondan sert sözler istendiği zaman sert sözler kullanırdı. Akülü, sakın bir oda tiyatrosu oyuncusuydu.

Fakat uyamadığı bir sürü roller vardı. Kötü rolleri iyi oynamak için çaba harcamazdı.

«İlk bir saat, arabayı ben kullanabilir miyim?» dedi.

Her saatta bir nöbetleşe araba kullanacağımıza karar vermiştik. Ursula araba kullanmasını çok seviyordu.

«Olur, ama dikkatli kullan!» dedim. Direksiyonun başına geçtiği zaman soylu ama sinirli bir varış atı gibi titredi. Onbeş dakika önce olmuştu bu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ANAYOLDAN ve onun asfaltından ayrıldık, sola doğru kumlu, taşlı bir yola saptık. Sapar sapmaz keskin virajlar başladı. Yol işaretleri yoktu. Bilinmeyen bir yere gidiyorduk. Yolun durumu hakkında delikanlı beni uyarmıştı. Araba kasislerde zıplayıp duruyordu. Başlangıçta sağlam soluk, tek tük evler vardı. Biraz sonra yol ikiye ayrıldı. Issız bir yere gidiyorduk. Yolun kenarındaki kısa boylu ağaçlar, çalılıklar gittikçe yaklaşıyor gibiydi. Çam ağaçları, ladin, köknar ağaçları ve bunların aralarına gerilmiş alçak dikenli teller vardı. Giderek ağaçlar sıklaştı ve kara bir orman silüeti çıktı ortaya.

Çok uzun bir yolculuğa çıkmış gibi duydum kendimi. Yol gittikçe daralıyordu. Çalılıklar da arabayı dar bir yola zorluyordu. Karoseriye dallar çarpıyordu.

Farların ışığında birdenbire bir ev belirdi. Gazdan ayağımı çektim. Far ışığı kırık camların arasından karanlığa uzanıyordu. Yarı açık yosunlaşmış bir kapı, kırık dökük bir çatı, kirli, dökük bir badana... Bırakılmış, harap bir ev vardı karşımızda.

«Sağa sapın!» dedi çocuk.

Birkaç dar yoldan daha geçtik ve en sonunda hedefimize vardık.

Kocaman, bakımlı, güzel görünümlü bir köy evine geldik. Beyaz boyalı, ağaç kapı açıktı. Demir fenerlerin yanında bir erkek duruyordu.

Adam büyük boylu iri yapılıydı. Şakakları kırışmıştı, ama saçları yirmi yaşındaki bir gencin saçlarını andırıyordu. Gözleri de yirmi yaşındaki bir gencin gözleri gibi sabırsızdı. Yine de elli yaşından aşağı olamazdı.

Arabanın kapısını açtı.

«Doktor musunuz?» dedi.

«Evet, hasta nerede?»

«Çabuk gelin!»

Ama bu yüz... Bu yüzü bir yerde görmüştüm.

Arabadan aceleyle çıktık. Bir köpek havladı.

«Bavulu almak istemiyor musunuz?» diye sordu Ursula.

Bavul derken, benim küçük doktor çantamı söylemek istiyordu. Her zaman arabada bulundururdum. Bagajdan çantamı aldım.

«Adım Walter Haun,» dedi adam telâşla, «Belki bu adı duymuşsunuzdur.»

Belki de. Çünkü yüzünü tanıyordum zaten.

Aceleyle önden gitti. Zevkle döşenmiş bir avluya geldik.

Birşey kutlamışlar, diye düşündüm. Ortalık rom kokuyordu. Ama görünürde birşey yoktu. Ha evet. Bir de parfüm kokusu. Bu gibi eğlencelerde parfüm kokusu olmalıydı. Evde çok az ışık vardı.

Kapının biri açıktı. Odanın birinde kuyruklu bir piyano gördüm. Piyanonun başında genç bir adam oturuyordu. Bizi duyunca başını çevirdi, dudaklarını oynattı. Sanki küfür ediyordu.

Walter Haun merdivenlerden yukarı çıktı. Biz de onu izledik.

Odanın birinden koridora ışık vuruyordu. Kapıda benden biraz daha genç bir adam bekliyordu. Ya yirmiyedi ya da yirmisekiz yaşlarında olacaktı. Walter Haun'a çok benziyordu. Herhalde oğluydu.

«İşte, doktor geldi,» dedi bağırarak.

Çift yataklı bir odaya girdik. Yatağın üstüne bir kız uzanmıştı. Sarıbeyaz karışımı saçlarıyla bir kadın da üzerine eğilmişti. Elleriyle kızı okşuyordu. Elleri kırışmıştı ve titriyordu.

«Bizi şimdi doktorla yalnız bırak, Gerda!» dedi, Walter Haun.

Yataktaki kız gençti. Gözleri kapalıydı. Sanki yüzünde beyaz ipekten bir maske vardı. Ve bu yüz ıslaktı. Yanaklarından gözyaşı gibi bir damla süzüldü. Bu, ölüm teriydi.

Beyaz çarşafın üstünde yanmada şeklinde koyu renkli bir kan izi vardı. Vücudunu saran örtüyü çektim. Kız, altında çıplaktı. Sargılar ve bantlar, bütün kanı emmişti.

«N'oldu?» diye sordum.

Akort sesi evde bir feryat gibi yükseldi. Kırık dökük bir müzik gibiydi.

«Knut'u piyanonun başından kaldırın!» diye bağırdı, Walter Haun.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YİNE anılarıma döndüm. Walter Haun'un yüzünü düşünüyordum. Sanki bir kere sahnede görmüştüm onu. Bir odada, bir yatağın yanında... Ve yatakta bir kız. Evet, oydu bu.

«Hemen yarasını sardık,» dedi Walter, «Burada gördüğünüzden fazla kan kaybetmedi. »

«Olay nasıl oldu?» dedim.

«Kaza. Sadece bir oyundu. Hiç kimsenin aklına tabancanın dolu olabileceği gelmemiştir.»

Çıplak bir kızla oynanan oyun ha? Kıza iyice baktım. Kurşun sağ göğsünü delmişti. Sağ eli de yaralıydı. Kurşun tam elinin ortasına gelmişti. Karnındaki sargıyı çözdüm. Tam göbeğinin üstünde ufak bir delik vardı. Yavaşça kızı yana çevirdim. Sirtında hiçbir şey yoktu. Kurşun vücudunda kalmıştı herhalde.

Kızı yine sırtüstü yatırdığımda, duvardaki delikleri gördüm, iki küçük delik vardı duvarda. Kurşunun biri kızın vücudundaydı. En az üç el ateş edilmişti. Üç el ateş edilmiş, bir de kaza deniyor, ha?

«Kapıyı kapayın» dedim.

O zaman kapının da kırılmış olduğunu gördüm.

«Ne zaman oldu bu?» dedim.

«Ya...» diye kekeledi, Walter. «Yarım saat önce.»

Kızın nabzını yokladım. Zayıf, ama hızlı atıyordu.

«Hemen hastaneye kaldırılması gerek. Telefon nerede?» dedim.

«Telefon çalışmıyor. Siz... Siz, yardım almadan bu işi hallededeceksiniz,» dedi sırıtarak.

«Kız karnından yemiş kurşunu! Ameliyat edilmesi, kan verilmesi gerek. Benim arabamla, birini en

yakın telefona gönderin. O zamana kadar yanımdaki ilâçla idare ederim. Ancak bir şişe serum var yanımda,» dedim.

Walter Haun hâlâ sırtıyordu.

«Hayır. Ona burada ya'rdım etmek zorundasınız.» dedi.

«Saçma! Onu hemen hastaneye kaldırtacağım.»

«Bunu yapamayacaksınız.»

Sesi yavaştı, ama hâlâ gülümsüyor, dişleri görünüyordu. Gülümsemesi tabancanın namlu ağzı gibi bir biçim alıyordu.

Ona doğru gittim ve yavaşça,

«Peki ama, neden?» dedim.

Kolumdan tuttu ve odadan dışarı çıkardı.

«Kaybedecek vaktimiz yok. Açıklama istemeden kıza yardım edin!» dedi.

Adamın yüzüne baktım. Kavrayamıyordum bir türlü. Hiçbir şey anlamıyordum.

«Ne olursa olsun olayı gizli mi tutmak istiyorsunuz?» dedim. Aslında bunu soru olarak sormamıştım. Durumu biraz daha eşelemek istiyordum.

«Ne olursa olsun mu? Yani fiyat mı demek istiyorsunuz? Bırakın şimdi fiyat meselesiyle kaybedecek zamanımız yok. Sonra anlaşırız sizinle.»

«Hemen ameliyat olmazsa, kız ölür!»

«Doktor olarak görevinizi yaparsanız ölmez.»

«Ama ameliyat edilmesi gerek! »

«Ameliyat edin öyleyse!»

Bir yumruk gibiydi bu söz. Korkmaya başlamıştım. Bu korku içinde Walter'in sarhoş olduğunu anladım. Sallanmıyordu, sarhoş gibi konuşup sarhoş gibi bakmıyordu, içkiye dayanıklı olduğu belli oluyordu. Sarhoş olduğunu söylemeye cesaret edemedim. Kızdırmak istemiyordum.

«Burada ameliyat yapamam. Hiçbir şey yok.»

«Oğullarım size ameliyat masası hazırlarlar.»

«Peki, ya aletler?»

«Muayenehanenizden alır gelirsiniz. Yarım saat sürmez.»

«Hayır, bu şartlar altında ameliyat yapamam.»

Yolumu kesti:

«Yapacaksınız. Bütün sorumluluk bana ait.» dedi.

«Beni zorlayamazsınız!»

Walter, ilk defa beni anlamamış gibi görünüyordu. Yaptığı hareket... Neyse, bu hareketin anlamını duymamış olayım. Kötü bir saniye idi. Artık bardağı taşıran son damla olabilirdi bu. Ne demek

oluyordu. insanlar sadece iyi ve şanslı şeylere zorlanırlar. Böyle zamanlarda —zorlanmak— sözü edilebilir. Ama bizim aramızdaki normal zorlanmalar, tanrı işe karışmadan yapılan zorlamalar için ayrı kelimeler var. insan kendine zorla bir iş yaptırtmamalı. Her hareket için yeterli, mantıkî motifler vardır.

«Bütün sorumluluk bana ait!» diye tekrar etti Haun. Gözlerini kısmıştı. Beni kesinlikle zorlamak istediğini anladım. Kuvveti, oğulları, belki de tabanca ile işi yaptırtacaktı bana.

«Kız için gerekli ne iş yapılacaksa hepsini yapacaksınız. Şimdi sözünü ettiğiniz serumu verin ona. Sargılarım değiştirin. Sonra da ameliyat için gerekli ne malzeme varsa, muayenehanenizden alıp gelin!» dedi adam.

«Peki, ameliyat asistanları ne olacak? Onları da mı beraber getireyim?»

«Ben size asistanlık yaparım.»

Kıza baktım. Çok genç olmalıydı. Belki daha yirmisine basmamıştı bile. Güzeldi, soylu bir yüzü vardı. Özellikle burnu çok biçimliydi. Kişiliğinin çekici bir yanı vardı.

Ona yardım etmeye karar verdim. Çantamı açtım ve serumu çıkardım. Görünüşte Walter Haun'un dediklerini yapacaktım, serumu verecektim kıza, sargılarını saracaktım. Ama arabama oturur oturmaz bu saçmalığa bir son hazırlayacaktım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

KIZ BANA adını söyledi. Christiane Sill. Daha fazla birşey sormadım.

O sırada, kapıya doğru uzanan kan lekeleri de gördüm.

Ne olmuştu burada?.

Kırık bir kapı. Bir kapı ancak kapalı olduğu zaman kırılır. İçeriden kimse açmayınca ya da artık sabır kalmayınca.

Bazı insanlar kendilerini evlerinde kilitlerler. Uyumaya gittikleri zaman içeriden kilitlerler kapıyı. Bazıları çıplak yatmayı sever, bazıları da erkence gider yatar.

Yatağın yanındaki terlikler düzgün duruyordu. Pencerenin önündeki koltukta giyim eşyaları vardı. En üstte ipek, gök mavisi bir pantolon duruyordu.

Piyasaya çıkmış model bir genç kızın giydiği pantolon gibiydi. Onun altında koyu mavi bir kazak vardı. Koltuğun arkalığine siyah bir sütyen atılmıştı. Koltuğun önünde de bir kırıvat vardı. Mavili, beyazlı, ipek bir kırıvat.

Haun'a baktım. Kırıvatı boynundaydı. Beni buraya getiren çocuk kazak giymişti. Büyük oğlu, babası gibi koyu mavi bir elbise giyiyordu. Kırıvatı olmasaydı hemen gözüme çarpardı. Piyanonun başındaki gencin ise sarı bir kazağı vardı.

«Kolunu bağlamalıyım kızın. Bağlayacak birşe yiniz var mı acaba?» dedim. «Bir kırıvat ya da ona benzer birşey?»

Sonra koltuğa kendim gittim ve mavi-beyaz kırıvatı oradan aldım, Christiane'nin koluna bağladım. Haun, bu arada kırıvatın markasını okuduğumu fark etmedi.

«Belki adımı duymuşsunuzdur...» demişti az önce.

Ünlü bir adam mıydı? Nereden tanıyordum ben bu yüzü?

Hayır, resmini görmedim hiç. Ona rastlamış olmam gerek. Açık renk bir elbisesi vardı üstünde. Geçen yılın yaz aylarında olacak. O zamanlar hastanede asistandım daha. Evet, özel klinikteki bir hastanın odasında rastlamıştım ona. Hasta ziyaretine gelmişti. O sarı duvar kâğıtlı odada. İçeri sıcak olur, sıcakta goncalar çiçeğe dururlardı. Ursula Loef'in yattığı beyaz yatak...

Anılarımın canlandığı tabloydu bu. Hayır, bir şey daha vardı Bir demet kırmızı karanfil... Walter odadan ayrıldığı zaman, alaylı bir gülümsemeyle soru sormuştum. Bu alay çok belirli, kaba bir alay değildi. Meraktan sorulmuş bir soru da değildi. Yumuşak, pamuk gibi yumuşak; sorula sorula alışkanlık haline gelmiş bir soru; kibar bir doktora yakışan bir soru.

Hayır, aslında içimden bu ölçülerin daha üstünde bir alayın sözünü etmek istemiştım. Çünkü ziyaretçinin görünümünü küçük görmüştüm. Kıskanç bir küçük görmeydi bu. Kırmızı karanfiller!

Kıskançlık: Evet, duygularımın ilk kıpırdanışıydı. O zamana kadar Ursula'yla benim aramda hiçbir şey olmamıştı. O güzel bir hasta, bense genç bir doktordum. Duygularım, benden beklenilenden farklı değildi. Fakat şimdi Bayan Loef başka bir adamdan karanfil almıştı.

O zaman Ursula'ya ben ne sormuştum, Ursula bana nasıl karşılık vermişti? Hatırlayamıyorum.

Loef, apandisit ameliyatı olmak için gelmişti, ben de ameliyat sırasında asistanlık yapmıştım. Sekiz günlük hastam olmuştu.

Sadece bir asistan doktordum. Ursula'nın elini sıkıan profesör, gülümsemelerine karşılık veren profesör, teşekkürlerini kabul eden yine profesördü. Sonunda alışılacagelmış —Allahaısmarladık—, —iyi günler—, —Çok teşekkür ederim!— gibi sözlerle el sıkışmıştık. Bu sırada gülümsemiştik de birbirimize.

Çok ucuz bir gülümsemeydi.

Bundan aşağı yukarı üç hafta sonra tiyatroya gitmişim. —Merak— olacaktı. Merak etmişim herhalde. Belki de onu yeniden görmek istediğim için gitmişim. Rolünü çok iyi oynuyordu. Kabiliyetine uygun bir oyundu.

Karşılaşmamız sadece rastlantı eseri oldu. O akşamki tiyatro temsilinden kısa bir zaman sonra bizim hastanenin operatörleri bir arkadaşın evinde toplanmışlardı. Saat bire doğru ev çok dar gelmeye başladı. —Cafe Opera—ya gittik.

Tiyatroda gala gecesi olmuştu. Oyunculardan bir grup da, başarılarını kutlamak için aynı kahveye gelmişlerdi. Ursula Loef de aralarındaydı.

Beni tanımıştı. Dansa kaldırdım. Dansta ayaklarına basmadım. Adımlarımızla anlaşıyorduk.

Sonra ben de oyuncuların arasına katıldım. Onu eve götürürüm, diye düşündüm, oyuncudur ne de olsa. Oyuncular için davranışların tayini çok güçtür. Ya kuşkuyla ne yaptıklarım bilmezler ya da çok rahat olurlar. Belki de onda her şey daha başkaydı. Belki de... Saçmalamak için alkol, müzik ve dansın birbirine karışması yeterliydi.

«Arabam kapıda duruyor,» dedim Ursula'ya, «Sizi evinize kadar götürebilir miyim?»

Arabama beş kişi birden doldu. Ursula'nın evi önünde durduğumda sahne dekoratörü hâlâ

arkadaydı. Adam Mürwik’de oturuyormuş. Güzel bir şaka doğrusu. Herhalde uyumuş olacaktı; fakat bu bir şans mıydı acaba?

Ursula’nın elini sıktım. Bu vedalaşmanın, hastanedeki vedalaşmadan farklı olduğunu daha sonra anladım. Gülümsememiştik birbirimize.

Olaysız bir akşam geçti. Hiçbir şey olmamıştı. Sadece aşk büyüğü başlamıştı.

Ertesi akşam Ursula’ya kırmızı güller gönderdim.

Hastanede onu ziyaret eden adam hakkındaki alaysı soruyu hatırladım karanfillere bakınca. Keşke Ursula’nın, soruma verdiği karşılığı da hatırlayabilseydim.

Christiane Sill’in üstünden Walter Haun’a baktım.

«Birşey mi var?» dedi adam.

Evet, bu adamdı ziyarete gelen. Yoksa yanılıyor muydum ?

Ursula arabadan indiği zaman onu tanıdığına dair en ufak bir işaret göstermemişti, ne şaşırmış ne de selâmlamıştı onu.

Ursula ve Haun iki yabancı gibi karşılaşmışlardı birbirlerini.

ALTINCI BÖLÜM

SİZE oğullarımı tanıştırmadım daha,» dedi Haun, «Bu Volker, en büyükleri; bu Siegfried, en küçükleri. Ortanca oğlum Knut’u, piyanonun başında görmüştünüz. Volker ve Siegfried, sizi benim arabamla muayenehanenize kadar götürecekler.»

«Ben kendi arabamla giderim,» dedim. «Yolu ve arabamı iyi bilirim. Dakikanın önemi var, biliyorsunuz. »

«Bizim arabamız sizinkinden daha hızlı gider,» dedi, Haun. «Ayrıca, Siegfried yarıyarıya otomobil yarışçısı sayılır.»

Haun, Volker’e bir tabanca uzattı.

«Bu tabanca en iyi senin yanında güvenlikte olur.» dedi, «Dikkat et! Yeniden doldurdum tabancayı.»

«Bu...» dedim. Aslında alay etmek istiyordum, ama sesim karşı çıkıyordu bu isteğime. «Bu benim için mi?»

«Hiç merak etmeyin, Doktor! Oğullarımın yanında güvenlikte sayılırsınız. Hem de çok güvenlikte...»

Arabaları spor bir arabaydı.

«Bırak, misafirimiz önce binsin!» dedi, Haun kibarca.

Siegfried, gerçekten yarıyarıya otomobil yarışçısı sayılırdı... Bir yarışçının yarı özelliği onda fazlasıyla vardı, olmayan öbür yarısıysa hiç yoktu. Gaz pedalındaki Siegfried, elinde tuttuğu tabancayla Vol ker’den daha tehlikeliydi.

Şehir içinde yavaşladı. Yani kendi anlayışıyla yavaşladı. Kırk metre ötede sarı ışık görünce hemen

gaza basıyordu.

Kavşakta bir polis duruyordu. İşaret ettim. Heyecanlıydım. Heyecanlı heyecanlı işaret ettim, ama nasıl anlayabilirdi ki?. Belki de beni, işaretimi görmedi bile.

Oysa, keskin bir düdük sesi bekliyordum.

«Polis! Yavaş git!» diye bağırdı, Volker.

Polisin yüzüne baktım. Adam sadece arabaya hayran hayran bakıyordu. Hepsi o kadar.

Muayenehanemin önüne gelince;

«Burası. Burada durabiliriz,» dedim.

«Burada durmak yasak,» dedi Volker. «Dön ve karşı tarafta parket.»

İkisi de arkamdan muayenehaneye geldiler.

Burasını dört ay önce açmıştım. Daha doğrusu, sekseniki yaşında ölen Dr. Senning'den devralmıştım. Ölmek istemeyen bir adamdı. Gençliğinde hiçbir şeyden yılmayan, hayata karşı savaştan bir insandı, ama kalp krizi onu da vurdu yere. Sevilen biriydi. Hastalarının çoğu tabutunun arkasından son yolculuğuna uğurlamışlardı. Oğlu olmadığı için de her şeyi bana kalmıştı. Bütün müze. Uzun zaman bu servet içinde dolaşıp durmuştum. Alet aşıklısı bir insan olduğu belli oluyordu. Sadece dünya savaşlarının ameliyat aletlerini toplamamıştı. Orada modern aletler de bulabildim.

Kullanabileceğim ne varsa çantanın içine atıyordum.

«İlâç da gerekli,» dedim. «Nöbetçi bir eczaneye gitmemiz de gerekecek.»

Giderken bir eczane önünde dururuz,» dedi Volker.

«Size reçeteleri şimdiden yazayım. Herhalde beni yalnız başıma eczaneye göndermezsiniz.»

İki tane reçete yazdım. Sonra üçüncü bir reçete daha yazdım: —Walter Haun'un yanında, bir kıza yardım edebilmek için, zorla alakonulmuş durumdayım. Kız, bir cinayet sonu ağır yaralı durumda. Polise haber verin!—

«Ah, hayır... En iyisi başka bir ilâç alalım» dedim ve bloknottan sayfayı acele yırttım, buruşturup cebime koydum.

Önemli anlarda kötü bir aktör oluyorum. Kendi kendime konuşmam dikkati çekmişti. Kâğıdı çabucak buruşturup cebime sokmam da fark edilmişti kesinlikle. Bunun bir art düşünceyle yapıldığım anlar insan. Ayrıca, başka ne yapabilirdim ki?

Yeni bir reçete karaladım. Sanki çok önemli bir şeyi çok acele kaleme alıyormuş gibiydim. Hayatımın ilk yalanını söylüyorum sandım. Haun kardeşler bana kuşkuyla bakıyordu. Heyecanlı olduğumu anlamışlardı. Reçeteyi onlara uzattım.

Siegfried reçeteyi okudu ve inanmıyormuş gibi, «Bu ne?» dedi.

«Tetracyclin. Okuyamıyor musunuz?»

«Peki bu ne?» dedi. Yine. Oynadığım oyunu anlamadıklarını fark ettim.

«Bırakın da düşüneyim. Hiçbir şey unutmadım mı?» dedim.

Kitap dolabına baktım. Şimdiye kadar hiç karın ameliyatı yapmamıştım. Okul kitabımın bir yerinde

operation tekniği ile ilgili bir bölüm olacaktı. Kitap sırtlarına bakıyor, bir türlü karar veremiyordum. Kararsızlığım kendi kendimi ele verebilirdi. Ameliyat yapmak istemiyordum. Ama zorla bu işe başlatılacağımı nereden bilebilirdim. Haun kardeşlerin elinden kurtulmak istiyordum.

Ayrıca, kendi kendimi de bu işe zorlamıştım. Aletler çantada duruyordu ve tek eksiğim kitaptı.

Bu iş için sadece bir kitap yeterli değildi. Kitabı ancak işi becerebilen biri çıkarabilir. Ameliyattan önce kitap karıştıran bir doktordan ne beklenir? Bir dakika! Hiç olmazsa karın ameliyatının nasıl yapıldığını okuyayım? İnsanın tüyleri diken diken oluyor. Oysa, bunda tüylerin günahı ne? Bir doktordan ancak yapabileceği ölçüde iş istenebilir. Eğer yapamayacağı bir iş için zorlanırsa, o zaman da o işi yapamayacağım belli etmemelidir.

Yalnız olsaydım kitabı bir kere daha okurdum. Ama Volker ve Siegfried bana bakıyorlardı. Yoksa bu insanların önünde kitap karıştırmam çok mu önemliydi benim için?

«Bir dakika, bir dakika,» dedim. «Kan pompası!»

Bunları söylerken ameliyat tekniği kitabını gözümünden kaçırmıştım. Kan pompası da Dr. Senning'e ait eski, kullanışsız bir aletti. Herhalde nakillerde, kan verilen hasta gittikçe solarken, kan veren insanın gittikçe daha kırmızı bir yüze sahip olduğu görülmüş olaylardandır. Demek ki pompayı yanlış yönde çalıştırmamak gerekti.

«Artık şimdi en modern aletlerle donanmış bulunuyoruz,» dedim ve kan pompasının tozunu üfledim.

«Her ihtimale karşı eczaneden yüz metre beride dur!» diye emretti Volker, kardeşine, «Eczacının arabamızı görmesine fırsat vermeyelim.»

Siegfried yan sokaklardan birine saptı.

«Ben gelinceye kadar al şunu,» dedi Volker ve kardeşine tabancayı uzattı, «Ben ilâçları alıp geleyim.»

Siegfried'le yalnız kalmıştım.

«Christiane Sill'e kim ateş etti?» dedim.

«Saçma sapan sorular sormayın!»

«Spor bir arabanın egzoz gürültüsü! Allah kahretsın! Bu gürültüyü duydukça asabım bozuluyor!»

Volker geri geldi.

«Hepsini aldınız mı?» diye sordum. Buruşturduğum reçete hâlâ elimdeydi.

«Evet.»

Volker arabaya bindiği sırada, ben de elimdeki kâğıt yuvarlağını ufak bir hareketle pencereden dışarıya fırlattım.

Caddeden aşağıya doğru bir adam geliyor. Kâğıt, yuvarlak bastonunun önüne yuvarlandı. Birden gözlerim açıldı. Adam benim eski müzik öğretmenimdi! Onu gördüğüme çok sevinmiştim.

Volker kapıyı kapadı. Siegfried motoru çalıştırdı. İkisi de hiçbir şey fark etmemişlerdi.

Müzik öğretmenim eğildi ve kâğıdı yerden aldı.

«Tahmin ettiğimizden fazla sürdü,» dedi Volker.

Müzik öğretmenim bastonuyla cama vurdu. Volker arabanın kapısını açtı.

Öğretmen çok yaşlanmıştı. Ama hâlâ nota okurken çıkardığı h sesleri yerine b seslerini duyunca kendimi derslerinden birinde sandım. Hâlâ eğitimci ironisini koruyordu:

«Eğer izin verirseniz beyefendiler, size arabanızın durduğu yerden yirmi ya da en fazla yirmibeş metre ötede, üzerinde beyaz harflerle —Çöp Kutusu— yazılı bir kutunun bulunduğunu hatırlatmak isterim. Herhalde bu pahalı arabanın sahibi beyler kibar insanlar olmalı ve çöp kutusuna kadar zahmet etmelidirler, değil mi ya? Herhalde kaldırımları kâğıtlarla kirletmek istemiyorsunuzdur Zaten kro majlı egzozlarınızla havayı kirlettiğiniz yetiyor! Lütfen caddeleri temiz turalım efendiler!»

Bu sözlerle birlikte elindeki kâğıdı da arabanın içine fırlattı ve pedagojik bir zaferin verdiği gururla yürüdü gitti.

Siegfried kâğıdı açtı, yüksek sesle okudu. Okuduktan sonra da güzel bir tokat attı bana. Kendimi koruyamayacak kadar dar bir yerde oturuyordum.

«Bu gibi aptallıkları daha sonra yaparsınız, anladınız mı—» dedi.

«Kendine hakim ol!» diye seslendi, Volker.

YEDİNCİ BÖLÜM

YİNE eve geldik. Christiane Sill önümde yatıyordu.

«Başlayalım!» dedi, Walter Haun.

Başlayalım! Başlamıştık zaten. Sırtımda tabanca, Walter Haun'un istediklerini yapmıştım. Aletleri getirmiştim. Bütün bunları yaptıktan sonra kesinlikle ameliyatı da yapacaktım. Benim için sınır diye birşey yoktu artık. Buraya kadar yaparım, bundan sonrasına karışmam, diye birşey söyleyemezdim.

«Haydi!» dedi Walter Haun, arkadaşça. Düşündüğümü sanıp kuşkulandı.

«Hayır,» dedim «Yapamayacağım!» Akıl kârı değil bu iş.

«Haydi, haydi! Göreceksiniz, her şey yolunda gidecek» dedi, Walter Haun ve elini omzuma koydu. Cesaretimi kaybettiğimi sanıyordu. Beni odadan dışarı çıkardı.

«Ameliyat yapmıyorum!» dedim.

«Peki, aletlerinizi neden getirdiniz?»

«Tabancayla tehdit ettiğiniz için.»

Güleceğini sanıyordum, ama yanlış anlaşılmış bir insanın yüz ifadesini takındı.

«Çok yanlış düşünüyorsunuz, Doktor! Elinizi çabuk... Durum değişmiş değil!»

«Hâlâ tabancanın sırtımda mı olduğunu söylemek istiyorsunuz?»

«Aman rica ederim, rica ederim! Tabanca sadece ailemin korunması için gerekli!»

«Tabanca sadece bir blöf demek! Yaptığınız blöfü yuttum. Kızın yaşamasını istediğiniz için beni buraya getirdiniz. Ama bana ateş ederseniz, oyununuz sona erer.»

«Hiç kimsenin size ateş etmeye niyeti yok. Tabancanın bir şanssızlık sonucu ateş aldığım

söylemiştim. Bir kere de şanssızlık başladı mı, arkası geliyor. Allah bu gece de böyle bir talihsizlikten korusun bizi!»

Bir şanssızlık mı? Eğer istediklerinizi yapmazsam, ikinci bir şahıs bu günün şanssızlığım unuttur mu demek istiyorsunuz?»

«Sadece konuşuyoruz, Doktor Bey! Sözün gelişi. Ama konuşmaya da vaktimiz yok. Bilmeniz gerek bunu. Doktorsunuz. Kızın hayatım sizin ellerinize bırakmış durumdayım.»

«Kızın bir hastaneye yatması gerek! Burada ameliyat yapamam!»

«Şimdi bana konferans vermeye kalkmayın. Savaşta doktorlar daha güç şartlar altında çalışmak zorunda kalmışlardı»

«O zaman başka imkânları yoktu da onun için!»

«Şimdi de başka bir imkân yok. Sadece burada ameliyat yapabilirsiniz. Doktor olarak başında durup, hiçbir şey yapmamazlık edemezsiniz herhalde!»

«Peki hiçbir şey yapmazsam ne yaparsınız?»

«Karar vermekte serbestsiniz. Yarım saat ya da bir saat daha düşünün. Zamanı seçmek sizin elinizde. Doktor olan sizsiniz. Ameliyat için ne kadar vaktimiz kaldığını sizin bilmeniz gerekir.»

«Ameliyat yapmıyorum!»

«İyi düşünün!»

Walter Haun önümde duruyordu. Saldırmaya, vurmaya hazır durumdaydı.

Sinirlerine hakim ol, dedi içimdeki ses. Evet, şimdi sinir düellosu başlamıştı. Çölde, öğle güneşi altında yatan iki adam ve adamların ağzının önünde birer tas su. İkili bir çatışma. Kim suyu önce içerse savaşı kaybetti demektir. Eğer ikisi de kaybetmek istemiyorsa, ikisinin de susuzluktan ölmesi gerekir. Çocukların fantezilerini geliştirmek için yazılmış bir macera romanından alınmış hikâyedir bu. Eğer ben vazgeçmezsem, diğeri vazgeçecektir. Çocuk olmadığımıza göre, akıllı olan vazgeçer.

Vaktim yoktu. Christiane Sill şok durumunu atlatmıştı. Hemen ameliyat edilmesi gerekti. Karın yaralarında beklenilmez .

«Evet?» dedi Walter Haun.

«Çocukken çok inatçıydım.» dedim. «Şimdi de öyleyim. Ameliyat etmeyeceğim.»

Walter Haun kızmıştı, yakama sarıldı.

«Bakın, dinleyin beni!» diye fısıldadı, «Bizim için, yani sizin benim ve Christiane Sill için tek bir çıkar yol var. Üçümüz için de başka kurtuluş yolu olmaması benimle ilgili. Benim için tek yol neyse, sizin için de aynı şey. Nedenini hemen açıklayamam. Kızı hastaneye götürürsek her şey biter. Benim gibi bir adam için her şeyin bitmiş olmasının ne demek olduğunu biliyor musunuz? Kendi hayatı önemli olmayan bir insan için öbür insanların hayatının ne önemi olabilir? Sözcüğü odada yatan kızın hayatının ya da ameliyat yapmak istemeyen doktorun hayatının ne önemi olabilir?»

Elini yakamdan çektim ve:

«Ameliyat etmiyorum!» dedim.

«İyi düşünün. Ben çok iyi düşündüm.»

Walter Haun inadından vazgeçmedi. Vazgeçeceğine dair en ufak bir umut da görmedim. Değerli dakikalar geçmeye başlamıştı.

Ben inadımdan vazgeçtim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

AMELİYATI hatırlamak istediğim an, bütün tablo kayboluyor gözümden. Bundan önceki dakikalar da. Kollarımdaki sabun köpüğünü duyuyorum. Dirseklerimden sular damlıyor. Christiane Sill'e yaklaşıyorum.

Sill biraz iyiydi. İkinci serum şişesini de takmıştım. Şimdi en önemli şey, kan basıncını ayarlamaktı. Ameliyattan sonra kan pompasını çevirmek istiyorum. Pompa bu sırada aşağıda sterilize ediliyordu.

Christiane Sill'in üzerine eğildim.

«Kim ateş etti?» diye fısıltıyla sordum.

Walter Huan bana engel olmak istedi, ama Vol aer de yardım etti.

«Doktor musunuz, yoksa başka birşey mi? Başlayın artık!»

Christiane Sill de birşey söyledi ama, anlayamadım. Walter Haun'un sesi onunkinden daha yüksekti.

Ameliyata, açacağım yerin temizliği ile başladım. Sonra Volker'e, narkoz maskesine kaç damla eter damlatacağını tarif ettim. Aslında narkozu benim vermem gerekti.

Temiz bir ameliyat olmayacaktı. Antibiyotiklerle herhangi bir mikrop alma tehlikesini mümkün olduğu kadar önlemek zorundaydım.

Üç tane ayaklı lamba bulmuşlardı, ama ışık iyi değildi. Tentürdiyot fırçasıyla Sill'in vücuduna dokunmuş oluyordum. İyotu sürdüğüm yerde hayatı hatırlatan bir renk meydana geldi. Plajda yanmış genç bir kızın vücudu gibi. Christiane Sill yaşayacak mıydı?

Sonra neşteri elime aldım. Odadaki sessizlik korku vericiydi. Dışarıda bir puhu kuşunun sesini duydum.

«Motordaki sesi duyuyor musun?» «Hayır, hiçbir şey duymuyorum.» Evet, işte her şey böyle başladı. Ursula motordaki o sesteki söz etmeseydi, şimdi burada olmayacaktım. Siegfried Haun o zaman başka bir arabayı durdurmak zorunda kalacaktı.

Peki ama, neden bir araba durdurmayı gerekli görmüştü? Kendilerinin spor bir arabaları vardı ya? Acaba, telefon gerçekten çalışmıyor muydu?

Telefon! Ursula'nın odasında telefon çalmıştı! Ursula telefona gittiği zaman odanın kapışım kapamış ve alçak sesle konuşmuştu. «Daha şimdi geldi, hemen yola çıkıyoruz,» demişti.

Bir türlü vaktinde hazır olamayan Ursula, vaktinden önce hazırlanmıştı da... Acelesi mi vardı? Yoksa onbeş dakika önce bir telefon daha mı almıştı? «Arkadaşın operatör. Hemen bir doktora ihtiyacımız var. Onu bir bahaneyle...»

«Ama biz bugün seyahate çıkıyoruz. Her an gelebilir. Onu bekliyorum. Beni almaya gelecek.»

«Nereye doğru gidiyorsunuz? Güneye mi? Tam isabet. Dinle: Frörup’a giden yol kavşağında onu bir bahaneyle durdurursun. Ona motordan ses geldiğini söylersin! Siegfried orada sizi bekleyecek»

Bir iniltiyle Christiane vücudunu gerdi.

«Biraz daha eter verin!» diye bağırdım.

Christiane bir daha inledi. Sanki bir kelime çıkmıştı ağzından. Bir U harfi. Hemen puhu kuşu geldi aklıma. Yoksa bir ad mı söylemişti? Knut? Walter Haun’un piyano çalan oğlu. Yoksa Uwe mi? Bu evde hiç kimsenin adı Uwe değil.

Daha önce sorduğumda Christiane yine Ulu birşey mi söylemişti? Birdenbire belleğimde birşey canlandı. Şimdi anlıyordum sanki: «Uwe nerede?»

-

DOKUZUNCU BÖLÜM

BUGÜN bile kendi sesimi duyar gibi oluyorum.

«Kurgun ince barsağı delmiş. Görüyor musunuz?» dedim.

Şimdiye kadar hiç karnına kurşun yemiş birini ameliyat etmemiştim, ama karın ameliyatı yapmıştım. Mide ameliyatı, apandisit, safrakesesi ameliyatları yapmıştım. Bunlar üzerine genel bilgim vardı. Karnına kurşun yemiş birinin ameliyatındaki ayrılık ne olabilirdi? Dikkatli olmak, dar dikiş atmamak... Bütün bunlar alıştığım, bildiğim şeyler. Ayrıca her tıp öğrencisi, kurşunun barsağı iki yerinden delebileceğini bilir. Ameliyat tekniği kitabını okusaydım da farklı bir iş yapmış olmayacaktım. İnce barsaklarda başka bir delik aradım. Kurşun başka yeri de delmiş olabilirdi Ama ılık çok kötüydü. Üç adet ayaklı lamba, hepsi o kadar.

«Askıyı biraz daha kuvvetli çekin!»

Yorucu bir ameliyattı. Walter Haun, bana askıyı çekerek ameliyat bölgesinde rahat çalışmamı sağlıyordu. Öteki işleri yalnız başıma yapmak zorundaydım. Hiç kimse bana alet uzatmıyordu. İğne, ipliği kendim hazırlıyordum. Vakit kaybediyordum. Kritik durumlarda bile yardım eden yoktu bana. Volker eter damlatıyordu. Eter kokusu odanın havasım dayanılmaz duruma getirmişti. Hepimiz aynı havayı soluyorduk. Ara sıra Volker’e, bir cep lambasıyla Christiane’nin gözbebeklerini aydınlatmasını söylüyordum. Narkozu fazla mı vermiştik, acaba?

«Ne olduğunu bilmiyorum,» dedim. «Söylediğiniz gibi gerçekten bir kaza mı, yoksa sarhoşlukla ilgili birşey mi bu. Ne olursa olsun, artık önemi yoktur. önemli olan şimdi, şu an. Eğer Christiane ameliyatta ölürse, cinayet demektir bu ve siz de canisiniz!»

«Birincisi, söyledikleriniz saçma şeyler ve İkincisi Christiane ölmeyecek,» dedi Walter Haun.

«Garip bir güveniniz var.»

Yumuşak bir bakışla baktı bana.. Bakışlarında o güven okunuyordu. Sanki —güven insana güç kazandırır— demek istiyordu. Bu benim hayatımın reçetesi işte. İnanç ve arzuyla insan istediği her şeyi elde edebilir! Bütün bunlar bakışlarındaki anlamdan ibaretti. Kendisi birşey söylemiyordu. Belki düşünmüyordu da. Hayatta başarı kazanan bir insan, gerçi başarının sırrını bilir, ama başarının ne demek olduğunu da ancak başarısız insanlar bilir.

«Christine tehlikeyi atlatacak ve siz, bana hak vereceksiniz,» dedi.

«Başarı hiçbir zaman hak vermez.»

«Nasıl yani? Anlamıyorum. Başarının hak vereceğini siz de göreceksiniz. Kız tehlikeyi atlattır atlatmaz anlaşıcağız sizinle.»

«Bunu kaç defa söylerseniz söyleyin, birşey ifade etmez. İnsan o kadar çabuk ipnotizma edilemez.»

«Siz anlayışlı bir insansınız, Doktor Bey. Uzak görüşlü, geleceğe geniş açıdan bakabilen bir insan, bazan alışılmışın dışındaki olaylarda da cesaret sahibi olunur. Her şeyi hesaba katmak gerek.»

«Hesap mı? Christiane Sill'in hayatım hangi fiyatla ölçebiliyorsunuz?»

«Kız hayatını kaybetmeyecek ve hastanede ameliyat olmakla burada ameliyat olmak arasında bir fark olmadığı ortaya çıkmış olacak. »

«Ya ölürse?»

«Ölmemeli.»

Hemen kana baktım. Koyulaşmıştı kan.

«Kan koyulaştı. N'oldu? Hâlâ soluk alıyor mu?»

Sill'in göğsüne bakıyorduk.

«Soluk alıp vermiyor artık!»

Maskeyi çektim.

«Bırakın eteri!»

Soluk durması. Narkoz fazla gelmişti. Ağzımı ağzına dayadım. Soluğumu onun ciğerlerine doldurmaya çalıştım.

Walter'in sesi değişmişti. Az önce —ölmemeli— diyen, onun sesi değildi artık.

ONUNCU BÖLÜM

HASTANEDE böyle birşey olamazdı. Modern bir aletle narkoz verilirdi ve sırf bu işle sorumlu bir doktor bulunurdu başında,» dedim.

«Yeniden soluk almaya başladı ama.» dedi, Walter Haun.

«Daha tehlike geçmiş değil. Başka tehlikeler de var.»

Daha bir sürü tehlikeler bekliyordu bizi.

Kurşunu bulup çıkardığım zaman güvenin sıcak pençesini tenimde hissettim. Derin bir soluk aldım. Başaracaktım SILL yaşayacaktı. Tehlike geçinceye kadar yatağından ayrılmayacaktım.

Walter, yüzümden durumun ne merkezde olduğunu okumaya çalışıyordu.

«Her şey yolunda giderse, çok geniş tutacağım elimi.» dedi.

Elini geniş tutmak! Hemen kırmızı karanfilli bir buket düşündüm. «Tirol'da karanfil mi hediye edilir?» demiştim Ursula'ya. Ursula gülerek karşılık vermişti: «Hayır. Bunları amcam yollamış.

Kendisi gelemediği için bir arkadaşıyla yollamış.»

Walter Haun, sahiden Ursula'nın amcasının arkadaşı mıydı acaba?

«Bir yıl önce karşılaşmıştık, Bay Haun. Hatırladınız mı? Hastanede Ursula'ya çiçek getirmiştiniz. Ursula Loef'e.» dedim.

«Ursula Loef de kim?»

«Beraber geldiğim kız. Nişanlım.»

«Bir yanlışlık olacak. Nişanlınızı daha bu akşam ilk defa görüyorum. Ona hastanede karanfil falan getirmediğim hiç.»

«Halbuki az önce, kırmızı karanfiller, senin sevdiğin çiçekler,» dedi Volker.

Walter bunu duydu, ama sert bir bakış bile atmadı Volker'den yana.

«Kırmızı karanfiller babanızdan gelmemiştii. Nişanlımın amcasından gelmişti. Kendisi gelemediği için babanıza rica etmiş,» dedim, delikanlıya.

«Ah, demek Bayan Loef'in bir amcası var?»

«Bir sürü arkadaşım var benim. Ama gerçekten hatırlamıyorum,» dedi, Walter Haun.

«Bütün sorumlulukları artık gerçekten yerine getiremiyor insan,» dedi Volker, alaysı.

Walter Haun'un derin derin soluduğunu duyuyordum. Başımı kaldırıp baktım. Yüzü solmuştu birdenbire. Küçük ter damlaları alnını kaplamıştı. Dişlerini sıkıyordu. Çene adaleleri gerilmişti.

Gücünün sonuna geldiğini anlıyordum. Ayakta durmak, askıyı çekmek, hiç kımıldamamak yormuştu onu. Etere de alışık değildi. Ameliyat uzun sürmüştü.

«Dayanabilecek misiniz?» diye sordum.

«Tabii. Sadece biraz yoruyor insanı, hepsi o kadar,» dedi, derin bir soluk alarak. «Şimdi daha iyiyim.»

«Bazıları ilk defa bayılır,» dedim.

«Çok konuşmayın. Bayılmam ben.»

Gözlerini kapadı. Yüzünde bir titreme belirdi.

«Dışarı çıkın. Birkaç dakika uzanın!» dedim.

Gülümsemeye çalıştı Askıyı bıraktı Bir adım attı. Arkama baktığımda, yere düşmüştü.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

KORİDORDA oturmuş bekliyorlardı. Birbirle riyle konuşmuyorlardı. Korkunun beklenişiydi bu.

«Babamız fenalaştı. Yukarıda yatıyor,» dedi Volker.

Hepsi bana bakıyordu.

«Christiane nasıl?» diye sordu, Gerda Haun. Artık genç bir kadın sayılmazdı. Yaşından fazla gösteriyordu. Ama bu anda, sanki geçmişteki birşeyi bulmuş, geçmişte duran bir zamanı yaşıyor

gibiymi.

«Yaşıyor,» dedim. Daha tehlikenin geçmediğini de söylemek istiyordum, ama o hava içinde söyleyemedim.

Ursula bana doğru geldi, ellerimi tuttu, sıktı. Ellerim acıdı. Yapmacık değildi hareketi. Kendi durgunluğunu yapmacık buluyordum.

O sırada Walter merdivenlerden aşağı iniyordu. Yüzü hâlâ solgundu, ama yüz ifadesi ve sesi eski gücünü kazanmıştı.

«Her şey yolunda,» dedi.

«Christiane'nin kana ihtiyacı var. Kan vermek gerek. Demin kan grubunu tespit ettim. Bereket versin, çok sık rastlanan bir kan grubuna sahip. Şimdi herkesin kulağından bir damla kan alacağım. İçinizden birinin kan grubunun uyacağını sanıyorum,» dedim.

«Benden başlayın, lütfen!» dedi, Gerda Haun.

Ya şans ya da tahminlerin doğru çıkması sonucu. Gerda ve Knut Christiane'nin kan grubu uyuyordu.

«Önce benimkim alın» diye rica etti Gerda.

«Volker! Annenle yukarı çık ve Dr. Mortensen'e yardım et!» diye emir verdi, Walter Haun.

«Ben de yardım edebilir miyim, Jan Frank?» dedi, Ursula.

Yanımızda yabancılar olduğu zaman, bana hep ön adımla seslenirdi. Bu önemseme her zaman beni şımartmıştır. Acaba Ursula bunu sanatçı duygularıyla mı bulmuştu?

Kan pompasının deposuyla birlikte yukarı çıktık.

Gerda Haun, mendiliyle Christiane'nin alnındaki terleri siliyordu.

«Kim bu Christiane?» dedim.

«Yanımızda evlâtlıktır. İyi bir arkadaşımızın kızıdır. Ailesi savaştan beri İsviçre'deler. Alman asıllıdırlar. Bizim kızımız Sieglinde de, bir yıl kadar onların yanında evlâtlık olarak kalmıştı.» dedi, Gerda.

Sieglinde ve Siegfried. Demek çocuklarını Sieg adıyla vaftiz ettiriyorlardı!

«Sizin de mi kızınız var?»

«Evet,» dedi çabukça. Öyle çabuk —evet— dedi ki, bu konu üzerinde durmak istemediğini anladım.

«Evde değil mi artık?»

«Hayır, evlendi.»

Sieglinde Haun .Bu adı duymuş gibiydim.

Enjeksiyonu elime aldım, «İğne kalın olduğu için canınız acıyacak, ama dişinizi sıkın biraz.» dedim, Gerda Haun'a.

Bana baktı. Bakışlarında, —bu acı yüzünden bağırmak yerine ölürüm, daha iyi— der gibi bir anlam vardı.

Gözlerini kapadı.

«Bütün bunları neden yaptığınızı biliyor musunuz bari?» dedim.

İğne canını çok yakmış, bu yüzden korkmuştu. Korkulu bakışlarla Volker'e baktı.

«Biz kadınların politikayla ilgisi olmamalı,» dedi.

«Politika mı?»

Yeniden Volker'e baktı.

«Babamın aday olduğunu bilmiyor musunuz?» diye sordu, Volker.

«Aday mı? Ne adayı?»

«Yakında seçimler var!»

Yavaş yavaş kan pompasını çeviriyordum.

«Babam yine iyi şeyler için savaşabilmek arzusunda olduğundan, seçilmek istiyor. Savaşmak onun tabiatında vardır. Savaşmak ve yenmek.»

Volker tabancasını çıkarmıştı. Ellerinde bir oyuncakla oynar gibi oynuyordu. Büyük, ama cılız elleri vardı. Annesinin ellerine benziyordu. Âdeta tabancayı okşuyordu. Babası kadar o da sarhoştı. Sanki oyuncak, dolma bir ayı yavrusunu okşar gibiydi.

«Kazanmak,» dedi «Alman şarabı, Alman kadınları için kazanmak ve daha fazlası için kazanmak. Ayrıca, Old Shatterhand tarafından yenilmek de ayıp sayılmaz hani.»

Tabancanın namlu ağzına bakıyordu. Korktum. Hâlâ silahla oynuyor, onu okşuyor, seviyordu. Hayır, elindeki ayı yavrusu değildi. Koyu rengi, ağırlığı, metal oluşu onu artık çekmiyordu. Çünkü tabancayla değil ölümle oynuyordu..»

ONİKİNCİ BÖLÜM

«BİR FİNCAN kahve içmek istiyorum,» dedim.

«Benimle kahve odasına gelin,» dedi, Walter Haun, «Nişanlınızı da çağırın. »

«Christiane'nin yanında birinin devamlı olarak nöbet tutması gerek. Her beş dakikada bir nabzının ölçülmesi, bana haber verilmesi gerek. Nabzın hızlı ya da yavaş attığım bilmem gerekiyor,» dedim.

«Ben ayarlarım bu işi,» diye söz verdi Walter, «Bir plan yapıp her iki saatte bir nöbeti değiştiririm.»

Odada mavi fayanslar, eski mobilyalar vardı.

«Sen durmadan müzeye gidelim der dururdun, değil mi?» dedim Ursula'ya.

Ursula yanıma oturdu, yavaşça saçlarımı okşadı.

«Bitkinsin, değil mi?»

«Evet.»

«Başımıza gelen şey korkunç.»

«Başımıza gelen birşey yok. Her şey hazırlanan plana göre gidiyor ve bunu sen çok iyi biliyorsun,» dedim.

Sanki ona şaka yapmışım gibi güldü. Rolünü iyi oynuyordu.

Gözlerine baktım. Onu gözlerinden yakalamak istiyordum. Fakat Ursula kolay kolay kendini ele vermiyordu.

«Neden Walter Haun’a selâm vermedin? Birbirinizi tanıdığınızı kimsenin bilmesini istemiyor musunuz?» diye sordum.

«Fakat Walter Haun’u hiç tanımıyorum ki!»

«Vaktiyle hastanede ziyaretine gelmiş, sana kırmızı karanfil getirmişti.»

«Ah, kırmızı karanfiller. Şimdi hatırladım. Evet, karanfilleri getiren Walter Haun’a çok benzer, ama o Walter Haun değildi.»

«Ben gördüğüm yüzü bir daha unutmam. Kaldı ki Walter Haun, senin söylediklerinden başka şeyler söyledi.»

«Ne dedi?»

«Artık çok geç. Bu sözleşmeyi daha önce yapmanız gerekti. İkinizi hastanedeki odanda gördüğümü unuttun mu?»

«Hastanedeki ziyareti hatırlayamıyorum. Sana amcamın arkadaşı olduğunu söylemiştim o zaman. Amcamın arkadaşlarım tanımam. Belki de Walter

Haun’du gelen. Yüzünü hatırlayamıyorum şimdi. Hatırlayabilmem için en ufak bir etki bırakmamıştı o yüz bende.»

«Peki, ya amcan? Daha sonra, senin için bu kadar ilgi gösteren, amcandan da hiç söz etmemiştin. Bari şimdi ondan söz et biraz! Nasıl olsa günün birinde tanıyacağım kendisini.»

«Peki öyleyse, karanfiller amcamdan gelmemişti. Yapışkan bir hayranımdan gelmişti.»

«Yani... Walter Haun’dan?»

«Hayır, ziyaretime gelen sadece bir elçiydi.»

«O hayranın yatağına başka birini, bir elçiyi mi gönderiyor? Güldürme beni! Peki, amca hikâyesini neden uydurdun?»

Ursula teslim olmuş gibiydi. «İstemiyordum... ah, bırak şu eski hikâyeyi!»

«Eski hikâye demek, ha! Eğer bir genç kadın, sıkışınca eski hikâyelerden söz ederse, bunun ne demek olduğunu anlarım ben. Demek, Walter Haun’un sevgilisiydin?»

Ursula, büyülenmiş gibi ellerine bakıyordu.

«Peki, sevgilisi isem n’olacak?»

«Bu itirafın sana neye malolur biliyor musun?»

«Belki...»

Kapı çalındı. Gerda Haun kahveleri getiriyordu.

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

O SAATİN havasını bugün hatırlamak, duymak zor geliyor. Körükörüne atıldığım bir olaydı. Zorla itilmiştim o karışıklığa. Sonundaki zafer duygularım şimdi çoktan sönmüş durumda.

Genç bir insan olarak kahraman olmak, kahramanlara gösterilen değeri düşlemiştim tabii. Okuyan bir insan başka ne düşleyebilir ki... Evet, genç bir insan olduğum halde, beni kimse kahraman olarak sıfatlandırmamıştı. Vatan, millet vb, daha ben onbir yaşındayken kapanmış kavramlardı. Savaş bittikten sonra kahraman olma şansı da azalmıştı. Düşmanla savaşmak bile insana kolay kolay ün sağlamıyordu.

Büyük şanslar için insanın mucizeye ihtiyacı oluyor. Çocuğun biri suya düşerken, kadının biri köprüden kendisini denize atarken hiçbir zaman yanında olamıyor insan ya da başka biri elini çabuk tutuyor, senden önce davranıyor.

Ama gençlik rüyaları ölmüyor.

Birdenbire bakıyorsunuz ki bütün imkânlar hazır. Önünüzde bir insanın hayatı var. Ateş ve kurşuna karşı insanın elleri çıplak. Ve kurtarıcı için büyük bir tehlike.

Christiane Sill, Haun ailesi ve ben.

Benden ne istendiğinin bilincine varmıştım. Sıcak kahve soğuk düşüncelerle bitti. Şimdiye kadar doğru harekette bulunduğuma inanıyordum. Bu noktaya kadar oynanan oyuna ben de katılmıştım. Şimdi Walter Haun'un planlarını bozmaya kalıyordu iş. Kaçacak, hasta arabası ve polisle birlikte Sill'in kurtuluşunu tamamlayacak, Walter Haun'u mahvedecektim.

Onu ele vermek, onu mahvetmek, kuşkusuz pek kolay olmayacaktı. Ursula ile bir ilintisi olabileceğinden korkuyordum. Benim Ursula'mla. Ursula. İlk yarayı almıştım artık. Ama tam hedefe isabet etmemişti. Daha kurtarılabilir imkânlar vardı.

Walter Haun beni burada kalmaya zorlayacaktı. Uyur görünecektim. Sabahın dördüydü. Hepsinin yorgun olması gerekti. Yalnız Sill'in başında biri nöbet tutuyordu. Öbürleri uyumuş olacağına göre kaçmak zor olmayacaktı.

Benim zaferimi. Walter Haun'un yıkılışını görür gibiydim. Tehlike kesin bir zaferle sonuçlanacaktı. Christiane Sill'i hastanede ziyaret edecektim, kurtardığım hayatı için edeceği teşekkürü zevkle kabullenecektim. —Çok da güzel bir kızdı üstelik— Gazetelerdeki resimleri görecektim. Sonra da Ursula ile hesabı kesecektim.

Belki bu hesaplaşma bana çok pahalıya malola caktı, ama her rakamı kabullenmek zorundaydım. Ursula'dan hiç acı duymadan ayrılabilirdim. Başkasını kendime güldürmemek için de başka bir yol tutabilirdim.

Zaferimden çok emindim. Zaferimden emin olmam karşıma çıkacak tehlikelerden korkutmuyordu beni. Satranç oynarken de aynı stilde davranırım. Kendi fikirlerimin ateşiyle birlikte hücum ederdim. Gözümde sadece şahın matı bulunurdu. Bir sürü oyun tarzım vardır. Öldürücü oyunlar. Sabır, kaçınılmaz savunmalar benim işim değildi. Satrancı sonraları bırakmıştım, çünkü benden daha iyi oynayanlar çıkmıştı ve onların karşısında çok az oyun kazanıyordum. Satranç zekâ ile değil, kurnazlıkla oynanabilecek bir oyun. Belki de bütün galibiyetler kurnazlıkla kazanılıyordu.

Walter Haun'un beni yatarken de kontrol altında bulundurabileceğini hesaba kattım. Kapıdaki yorgun bir bekçi her zaman aldatılabilir. Arabamın anahtarını da alabilirlerdi, ama çantamda yedek bir anahtar daha vardı.

Walter Haun odaya girdi.

«Muhakkak yorulmuş olacaksınız. Uyuyup dinlenin isterseniz. Sizin için iki oda hazırlattım. Nişanlınıza misafir odasını vermeme izin verirsiniz herhalde? Sizin için ne yazık ki çocukların odalarından birini vermek zorundayım,» dedi.

«Eve kadar sadece otuz dakikalık bir yolum var,» dedim.

«Ama siz benim misafirlerimsiniz,» diye gülümsedi.

Kıskançlık duygulan gelmeye başlamıştı bana. Walter'in kibar bir insan olduğu kanısına vardım. En sinirli anlarında bile nezaketi elden bırakmıyordu, iyi bir meziyet, diye düşündüm.

Belli etmemeye çalıştığım esnememle kendimi ele vermiştim. Esnememle, onu yalnız uykuyu düşünen, yorgun bir adamın çabucak kendisini ele verebileceği kanısına vardırmak istiyordum.

Misafir odası yukarıdaydı. Christiane'nin odasının yanındaki oda. Sadece birkaç adım atmak zahmetiyle yanına gidilebilirdi.

Büyük bir oda değildi, ama iki penceresi vardı. Perdeyi çeker çekmez çıkış kapısı görünüyordu, iki kişilik yatağın temiz çarşafı, yastığı, yorganı insanı hemen yatmaya zorluyor gibiydi. Ev sahibimiz modern düşünüyordu ve bazı insanların, hâlâ âdetlere sadık kalabileceklerini de akıl edebiliyordu. Bunu yatağın iki yanında yanan gece lambalarından anladım. Hiç sesimi çıkarmadan yaktım. Ne de olsa henüz nişanlıydık.

Yeni bir korku sardı düşüncelerimi. Yoksa bu gece Ursula mı bana gözcülük edecekti?

«Ve yandaki odada da siz yatabilirsiniz,» dedi

Walter Haun, eliyle işaret etti. El hareketiyle —bakmak isterseniz buyurun— demek istiyordu.

Evet, formalitelere uymak gerekti.

Odada açılır kapanır bir yatak vardı.

«Ne yazık ki sadece bu yatak var. Ama umarım rahat edersiniz.»

Ne kadar rahat..»

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CHRISTIANE'DEN korkuyordum.

Siegfried başında nöbet tutuyordu. Ben geldiğim için memnun olmuşa benziyordu.

«Hareket ediyor. Durmadan huzursuzluğu artıyor,» dedi.

«Kendine geliyor. Vakti zaten. Narkoz çok fazlaydı,» dedim.

Nabzını yoklamak için elini tuttum. Alıştığım için parmaklarım hemen atardamarı buluyordu.

Korku alabildiğine sarmıştı beni. Sol elini bıraktım, sağı aldım. Sağ eli daha solgun, daha zayıf,

nemli, cansız geldi bana.

«N’oldu?» dedi, Siegfried telâşla.

Bir nabız atışı hissediyordum, ama bu kendi kalbimin atışıydı. Kalbimin atışım parmaklarımın ucuna kadar duyuyordum. Öbür elimle boynumu tuttum. Boyun damarım alabildiğine atıyordu. Hayır, bu atışla onunki arasında bir fark vardı. Christiane’nin elindeki damarla benim boynumdaki damar farklıydı. Atışlar farklıydı. Orada duyduğum atış, onun kalp atışıydı.

Siegfried rahatladığımı gözlerimden okudu.

«İyi mi?» dedi.

«Kan basıncını ölçmek istiyorum!»

Siegfried benim kan basıncım nasıl ölçtüğüme, sanki anlayan biri gibi bakıyor, ayrıntıları kaçırmamaya çalışıyordu. Sonra birkaç kelime mırıldandı. Kulaklarımda dinleme aleti olduğu için ne söylediğini iyice anlayamamıştım. —Puhu— gibi birşey geldi kulağıma, bir kelime.

«Konuşmaya başlıyor,» dedi Siegfried.

«Pst» dedim. Dinleme aletiyle kan basıncının atışlarını duymaya çalışıyordum.

Yüzon. Her şey yolunda. Artık eli soğuk ve cansız değil. Korkum geçmişti.

«Yüzon,» dedim Siegfried’e. Sanki benim dostummuş gibi.

«İyi öyleyse!» dedi, ama bana değil, uyuyan Christiane’ye.

«Kaç yaşındasınız?» diye sordum.

«Ondokuzuma basacağım.»

«Eğer bu işi başaramazsak, bunun sizin için ne demek olduğunu biliyor musunuz?» dedim, dostluğumuzu bozmadan .

Bana soru dolu bakışlarla baktı. Yüzünde birkaç kaba çizgi belirmişti. Yaşlandığı zaman o hatlar yakışacak ona. Kuvvetli, vahşi gözleri vardı, Babasının vahşi gözleri gibi.

«Şansı ne oranda?» dedi.

«Tam olarak söylemesi çok güç» dedim, ihtiyatlı davranarak. «Kendisinin dayanma gücüyle de orantılıdır bu. Yaşama arzusu ve dayanma gücüne bağlıdır.»

«Yaşama isteği vardı. Hayatı bu kadar sevme seydi başına bunlar gelmezdi,» dedi. Şimdi akıllanmaya başlamıştı. Ben üstüne üstüne gittim. Erkekler arasında kadın konusuna daldık.

«Bu da iyi değildir. Bu tiplerin hiç stokları olmaz,» dedim.

«Onun yeteri kadar stoku vardı ama.»

«Neden onun hakkında böyle konuşabiliyorsunuz? Çok mu arzuluyordunuz onu?»

Gözlerini kıstı. Bu onun kızarmasına işaret etti.

«Benim tipim değil,» dedi.

«Fakat bu tipi de denemek isterdiniz herhalde?»

«Belki. Fakat sonra arka arkaya ateş etmezdim. Daha önce Knut’a da...»

Konuşmasını yarıda kesti. Christiane gene birkaç ses çıkarmıştı. Yine —Puhu— gibi geldi kulağıma. Siegfried’in konuşmaya devam etmesi için ben susmuştum, ama ip kopmuştu artık, konuşmuyordu.

«Knut’a ne söylediniz?» diye konuşmasına yardım etmeye çalıştım

«Sizi ilgilendirmez,» dedi.

«Zaten başlangıçtan beri Knut hakkındaki hiçbir şeyin beni ilgilendirmeyeceğini biliyordum. Sizin yanınızda değil. Ona ihtiyacınız olduğu zaman, gidip getirmeniz gerekiyor onu. Sonra piyanosunun başına oturuyor. Ailesinin varlığı tehlikedeyken bile o piyanosundan vazgeçmiyor! Kafadan kontaklığı falan var mı yoksa?»

«Müzik tahsili yapıyor!»

Bu üç kelimeyle kızgınlığını belli etmişti.

«Ve babanız da buna karşı çıkıyor.»

«Saçma! Babam mükemmel bir insandır! Her şeye anlayış gösteriyor. Müzik için de.»

Christiane huzursuzlanmaya başladı. İnliyor, başını çeviriyordu. Gözleri kapalıydı hâlâ. Kuru dudakları hareket ediyordu. Artık anlamsız kelimeler söylemiyordu. Bir cümleyi anladığımı sanıyordum: «Puhu kuşunu duyuyor musun?»

Henüz büsbütün ayılmamıştı. Ama bilinci yerin deydi. Uyuşukluğu geçmişti.

Üzerine eğildim. Zihninin karanlık köşelerinden çıkarmaya çalıştığım şeylere yardım edebilmek için her şeyi yapmaya hazırdım. Acaba başarabilecek miydim?

Siegfried’i odadan çıkarmak zorundaydım.

«Ateşli rüya,» dedim. «Bana ıslak bir bez getirin de alnına koyayım.»

Siegfried dediğime uydu.

Şimdi Christiane ile yalnızdım. Kulağına eğildim ve fısıldadım: «Puhu kuşunu duyuyor musun? Puhu kuşunu duyuyor musun?»

Huzursuzluğu arttı ama ağzı sadece bir inleme için şekillendi.

«Puhu kuşunu duyuyor musun?» diye fısıldadım yine.

Yüzünde korku ifadesi gördüğümü sandım. Sonra zayıf, güçsüz bir inilti halinde «Hayır! Hayır!» dediğini duydum.

«Duyuyorsun! Duyuyorsun! Puhu kuşunu duyuyor musun?»

Tekrar ağzını açtı. Dudakları şekillendi, ama o sırada Siegfried içeri girmişti. Elindeki ıslak bezi hemen Christiane’nin ağzına koydu.

Bezi aldım ve yüzünü sildim.

«Puhu kuşunu duyuyor musun?» diye fısıldadım tekrar.

«Bırakın bunu!» dedi Siegfried ve beni uzaklaştırmak istedi. Yüzüne baktım. Ancak onsekiz yaşında vardı ve bana arabada tokat atmıştı.

«Kapa çeneni!» dedim ve kollarımdan tutan ellerini uzaklaştırdım. Christiane'nin dudaklarının nasıl şekillendiğini görememiştim. Kendimi Siegfried' den kurtarıırken bir ses işitmiştim sadece, bir kelime. Bu kelimeden sadece bir harf dudaklarında kalmıştı: Bir U. Yoksa Christiane —Knut— mu demişti. Tekrar üstüne eğildim, «Knut mu?» dedim.

«Çık dışarı!» dedi, Siegfried. Sesi beni korkutmuştu. Döndüm.

Tabancayı bana doğrultmuştu. Gözlerinden titrediği belli oluyordu, ama elleri titremiyordu. Bana ateş etmesi gerçekten çılgınlık olurdu. Ama Chris tiane'ye ateş etmek de çılgınlık değil miydi? Siegfried de aynı kanı taşıyor muydu? Belki de kendi siydi?

Tabancanın önünden çekilmek zorunda kaldım.

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

ARTIK kaçmalı!

Odama gittim. Eğik duvarlı, açılır kapanır yataklı odama. Kapıyı açtığımda korktum. Ursula yatağında oturuyordu. Mantosu omuzlarından kaymıştı. Sadece geceliği vardı üstünde. Geceliği, diğer gecelikleri arasında beni en çok tahrik eden geceliğiydi. Bunu ona söylemiştim de. Havva'nın elmayı Âdem'e verdiği anda bu kadar tahrik edici bir aracı yoktu. Havva'nın da böyle bir geceliği olsaydı yine de incir yaprağına ihtiyaç hissederdi. Ama Ursula'nın yüzünden sevişmeye gelmediği okunuyordu. Onun o aktör yüzünden...

«Uyuyamıyorum. Seninle konuşmam gerek,» dedi.

Bu dakikada herhangi bir sevgi duygusu içimi kaplamadı. Ama, onu hâlâ seviyordum. Hiç kimse, Ursula'nın yaktığı kadar içimi yakamazdı. Hiç kimse beni onun kadar duygulandıramazdı. Olmadı ve olamaz da. Benim için her şeydi o: Aşk, sıkıntı, neşe, geçmiş, gelecek, güzel ve kötü anılar. Tabii canını yakmak istiyordum, ama burada değil, alçakgönüllü olduğu sırada değil.

Sadece birşey yapmış olmak için ayakkabılarımı çıkardım. Söyleyecek söz bulamıyordum.

«Gerçeği öğrenmek ister misin?» dedi.

«Evet.»

Ellerini sıktı.

«Walter Haun ve ben bir zamanlar tanışıyorduk.»

«Sevgilisiydin tabii!»

«Evet, ama aldattı beni.»

Demek, gerçektir! Düşündüklerim doğru çıkıyordu Tahmin etmek kesinlikle insana acı verir, ama gerçek, gerçeği öğrenmek daha çok acı veriyor insana. Şimdi Ursula'ya acı çektirmek istiyordum.

«Yaşlı erkeklerin seni aldattıkları çok oluyor mu?»

«Walter ellibir yaşında! Onun için yaş önemli değil!»

«Demek onun hakkındaki fikirlerin iyimser?»

«Hayır. Her şey bitti artık.»

«Senden bıkmış başka bir sevgili bulduktan sonra, değil mi?»

«İkide bir —sevgili— deyip durma!»

«Neden? Sana başka türlü mü muamele etti yoksa?»

«Sadece bir kere oldu! Nasıl olduğunu çokta? unuttum!»

«Aşk için zayıf bir zekân varmış.»

«Onu sevmedim! Beni aldattığını söyledim ya! Kadınların kolayca kanabileceği bir erkek.»

«Severim böyle adamları. İkimizin de zevkleri» nin aynı olması ne hoş!»

«Benden önce sahip olduğun kızlar da herkesin hoşuna giden tiplerdi.»

«Onlar beni buraya sürüklemedi ama. »

«Bunun böyle olabileceğini önceden bilemezdim.»

«Peki öyleyse, anlatmaya devam et.»

«Walter Haun bana telefon etti. —Nişanlının nasıl olsa doktor. Bir doktora ihtiyacımız var— dedi.»

Tıkandı. Konuşmasını kesti.

«Bu kadar basitti, değil mi?» dedim.

«Ona tatil için yola çıkacağımızı söyledim. Başka bir doktor çağır dedim. Ama güvenilebileceğim birinin olması gerektiğini söyledi. »

«Sana güvenen biri bana da güvenilebilir mi? Burada kim güvenmeye değer? Sen mi, eski sevgilin mi, yoksa ben mi?»

«Senin ona, başka bir doktor tavsiye edebileceğini de söyledim. —Benim, doktor olarak değil, insan olarak güvenilebileceğim birine ihtiyacım var,— dedi.»

«Ve bu da, seni inandırmaya yetti, değil mi?»

«Hayır. Sesinden, iyi birşey istemediğini anladım. İlkönce aklıma kürtaj konusu geldi.»

Sustu ve bakışlarımı yakalamaya çalıştı.

«Şimdiye kadar her şeyi çok iyi yaptın,» dedim, «Anlat, devam et. Belki hatayı nerede yaptığını bulabiliriz.»

«Biri, oğlumun tabancasıyla yaralandı, dedi. Tabanca kendiliğinden ateş almış. Şanssızlık buna derler işte. Oğlumun silah ruhsatı da yok. Önemsiz birşey, ama suç tabii. Politikaya giren bir insanın, önemsiz de olsa suç işlememiş olması gerek.»

«Evet, seçmenler kusursuz birini isterler.»

«Ona, sana telefon etmesini söyledim.»

«Ona niye —benim Jan Frank'ım böyle birşey yapmaz— demedin?»

«Ama durum o kadar kötü sayılmazdı ki!»

«Öyleyse neden bana telefon etmedi?»

«Senin —hayır— demeyeceğini garanti edebilip edemeyeceğimi, böyle bir risk altına girmek

istemediğini söyledi.»

«Senin, —evet— diyeceğinden emindi ama?»

Duymamazlıktan geldi.

«Durumu yarım saat içinde ayarlamamı söyledi.»

«Durumu nasıl ayarlayacağını da senin kadınlık sanatına bıraktı. Senin, onlara karşı koyamayacağını biliyorlardı.»

«Birdenbire kadınlığım seni rahatsız mı etmeye başladı? Daima hoşuna gideceğini sanıyordum.» dedi.

Yere baktım.

«Anlatmaya devam et!» dedim.

«Senden korkmaya başladım birdenbire. Walter Haun’la aramızda geçenleri öğrenmeden korkuyordum. —Beni bu işe katma— dedim ona.»

«Neden reddetmedin onu? Küçük bir şanssızlık için, onun zirveye ulaşmaktan mahrum kalmasını istemiyordun, değil mi?»

«Hayır, bana şantaj yapacağından korktum.»

«Şantaj mı? Nasıl?»

«Onun sevgilisi olduğumu sana söylemek istiyordu.»

«Evet, böyle birşeyi sezeceğimi düşünmüyordunuz, düşünemezsiniz, değil mi? Bütün saflığıma rağmen yine de anatomi dersinden başarıyla bir imtihan verdiğimi unutuyordunuz.»

«Geçmişle ilgili hiçbir şey konuşmadık. Şimdi bu durumu açıklayamam. Sana ne söyleyeceğini bana tekrarlayarak tehdit etti. Çok kabaydı sözleri. Seni kaybetmekten çok korkuyordum!»

Ursula’nın oyuncu olduğunu unutmuştum. Masum bir kız gibi işlediği günahıtan utanç duyuyordu. Sevdği adamı kaybetmekten korkan bir kadın gibiydi. Evet, kadın dediğin böyle olur işte!

Ursula gibi tecrübeli, soğukkanlı, akıllı bir kadın kendisine şantaj yaptıramazdı! Ama her şeye rağmen gene de boyun eğmişti. Hayrandım ona. Okşamaya başladım Ursula’yı.

«Arabanın geldiğini duyunca, geldiğini söyledim ona telefonda. Bana, yapmam gereken şeyi söyledi.

Bir bahaneyle seni benzin istasyonundan sonra durduracaktım. Frörup’un tam önünde. İşte böyle oldu.»

Evet, böyle olmuştu. Bugün her şeyin böyle olduğunu daha iyi biliyordum. Ursula ve Walter Haun’la ilgili bir sürü şey vardı daha.

Ursula yorgundu. Üşüdüğünü gördüm. Derisi pütür pütür olmuş, göğüsleri dikleşmişti. Bir öpücük verdim, «Şimdi uyuyabilirsin artık,» dedim.

Ursula bana sokuldu, «Bu evde yalnız uyumaktan korkuyorum,» diye fısıldadı.

Ursula’nın beni gözetleyeceğinden kuşkulanmamış mıydım? Ama bana sokuluşu, şımarışı, korkusu, şimdi kuşkuyu unutturmuştu. Ona kaçış planımdan söz etmek istemiyordum. Ursula’yı ne kadar çok

sevdiğimi şimdi anlıyordum. İyi, akıllıca bir açıklama değildi bu. Bir aptallık için, ancak aptalca bir açıklama olabilirdi. Onu seviyordum ve kuşkumun dağılması bu sevgi yüzündendi.

«Yalnız kalmak istemiyorsan benimle kaçmak zorundasın.»

«Kaçmak mı istiyorsun?»

«Kızın hastaneye kaldırılması gerek.»

Ursula'nın karşılığını ne kadar bekledim bilmiyorum. Yıllarca da bekleyebilir, bir saniye de bekleyebilirdi insan. Beklemek, zamanın değil, olayların suçlu olduğu bir kavramdı.

Ursula beni okşadı.

«Peki. Peki, kaç öyleyse. Ne yapılması gerektiğini sen bilirsin. Sana yardım ederim.»

«Benimle gelmek istemiyor musun?»

«Nasıl olsa ambulansla geri döneceksin. Burada kalıp sana kaçman için yardım etmem daha iyi olur. »

Haklıydı. Biraz önce yalnız kalmaktan korkan bir kadın şimdi anlayışlı oluyordu birdenbire. Buna şaşmak için biraz uzun zaman gerekliydi benim için.

«Siegfried yandaki odada, kızın yanında nöbet tutuyor. Konuştuklarımızı anlamasa bile sesimizi duyuyordur. Ben pencereden atlarken sen konuşmaya devam et. Konuşmak için hiçbir şey bulamazsan son oynadığın rolün sözlerini söylersin,» diye fısıldadım Ursula'ya.

Bana bir daha sarıldı.

«Senin için korkuyorum,» diye fısıldadı.

Titriyordu.

Gerçekten korkuyordu.

ONALTINCI BÖLÜM

GÖKYÜZÜ bir süre açıktı. Sonra kuzeye doğru kızışmaya başladı.

Pencere benim için yeteri kadar büyüktü. Eğik duvardan aşağı kayarak inmek istiyordum. Camı dikkatlice yukarıya dama doğru kaldırmam gerekti. Yavaş hareket ediyordum ama, pencere ses çıkarıyordu. Milimetrik hesapla hareket etmeye başlamıştım. Gürültü kesilmeye, yavaşlamaya başladı, ama tam olarak kesilmedi. Soluğumu tutuyordum. Yandaki odada Siegfried'in sandalyeyle oynadığını duyuyordum. Bir daha denedim. Boşuna. Gürültü kesilmiyordu. Siegfried beni duyabilirdi. Gürültünün nereden geldiğini, ev sahibi olduğu için anlardı. Kaçışım iyi başlamamıştı. En iyisi misafir odasından tüymek olacaktı.

Ursula konuşuyordu. Ses tonu tam istenilen gibiydi. Tiyatro oyuncusu olmasının yararları vardı, iyi ki bir oyuncuydu. Ama bana doğru konuşuyordu ve sesi yüksekti. Daha önce yalağın üstünde fısıldaştığımız oysa. Eğer Siegfried merak edip dinlemişse birkaç şey duymuştur. İşaret ettim, sustu. Pencereyi sabitleştirdim ve ona doğru gittim.

«Yatağa yat! Yanılmıyorsam bu Siegfried'in odası. Yatağını gıcırdarken duysun. Böylece

kuşkulanasını önlemiş oluruz.» dedim.

Ursula yatağı konuşturmaya başladı. Odada gürültü artmıştı.

Kapıyı kapamak ancak şimdi aklıma geldi. Kapı da gürültüsüz kapanmadı.

Siegfried gerçekten kulak vermişse bize, kim bilir neler düşünmüştür. Önce pencere, sonra yatak, daha sonra da kapı. Komik bir sıra takip ediyordum.

Yine kötü bir parti oyun oynamıştım. İyi bir rakibim olsaydı çoktan kaybetmiştim oyunu.

Ve pencereye geri döndüm. Yarıya kadar açılmıştı. Dışarıya baktım. An! bir baskından korktum. Beceriksiz bir biçimde pencereyi hırsıyla yukarıya kaldırdım.

Nihayet korkularımın sonuna gelmiştim. Geceleyin her pencereyi açan kaçmayı mı düşünürdü? Ne kadar da ince hesaplar yapıyormuşum. insan biraz temiz hava almak ister, değil mi ya? Ben hep pencere açık uyurum. Uykuyu düşünürsem, pencerenin gürültüsünü duymam bile. Belki Siegfried de duymamıştır. En aptalca hatayı insan kurnazlığa kaçtığı zaman yapar.

Bir süre çevreyi dinledim. Ursula'ya baktım, elimle işaret ettim. Beni anlamıştı. Yeniden yatağı konuşturmaya başladı. Her şey yolunda gibiydi. Pencereden çıkmam zor olmayacaktı. Sadece sıçramaya cesaret etmem yeterdi. Benden birkaç metre ötede paratoner vardı. Çatının saçaklarına tutunarak oraya kadar çektim kendimi, sonra aşağı doğru kaydını.

Korkunun da çeşitleri varmış meğer. Hayvansı bir korkuydu. Sırtımda duyuyordum bunu. Sanki bir hayvan sıçramıştı arkama. Gerçek ve korku aynı şeydi. Karanlıkta bir sürpriz çıktı karşıma. Arkadan koşarak, hırsıyla, atlayarak geldi. Korkudan bütün gücümü toplamıştım. Yine kendimi çatıda buldum. Keskin dişleri sadece gölgemi yakalayabilmişti. Ama geçti ve bana doğru havladı. Havlayışı siren gibi geldi kulağıma. Çevreme bakındım. Kocaman bir çoban köpeği gördüm. Kana susamış bir köpekti. Taze ete susamıştı .

O sıra yanımda bir pencere açıldı. Siegfried, elinde tabancası, pencereden eğildi.

«Uslu ol, Hasso Uslu ol!» diye bağırdı. Artık aşağıya, Hasso'ya bile bakmıyordum. Var gücümle saçaklara tutunmuştum. Ursula pencereye gelmiş, içeri girmeme yardım etmişti.

«Yaralı mısın?» dedi. Solmuştu.

Bacaklarıma baktım. Hayır. Çoraplarımda bile delik yoktu.

«Bilmiyorum,» dedim yine de.

Başarısızlığımın utancı yavaş yavaş sarmaya başladı. Gülünç bir kaçma teşebbüsüydü. Daha önce aklıma gelemeydi miydi sanki? Oysa arabadan indiğimizde, köpeğin havlamasını duymuştuk.

Ursula saçlarımı okşuyordu.

Kahramanların avunmaya ihtiyaçları olmaz. Kahramanlar köpekten de korkmaz.

Hep sevimli bir insan olmak isterim, ama sinirlerim bazan tam tersini yapar.

«Haydi, odana git!» dedim, Ursula'ya.

ONYEDİNCİ BÖLÜM

ARTIK dayanacak gücüm kalmamıştı. Gücümün sonu uyku da değildi. Bitkindim, ama yorgun değildim. Dinlenmeye ihtiyacım var! Dinlenmeliyim! Dinlenmeliyim!

Çantamdan uyku haplarını çıkardım. Bir tane mi alayım, yoksa iki tane mi? En iyisi iki tane almak. Hayır, sadece bir tane almalı. Banyoya gittim, bir yudum su aldım. Sonra yıkandım. Aynada ıslak yüzümü seyrettim. Bir hastalık gibiydi. Gözlerim küçülmüş, zayıflamış, korkaklaşmış gibiydi. Titriyordum.

«Dr. Mortensen!» dedim kendi kendime, «Sen yapabileceğini yaparsın! En iyi şeyi yaparsın!»

Christiane sakindi. Kapıda durup seyrettim onu Uyuyan bir insanın düzenli soluk alıp verişme sahipti.

Siegfried ayağa kalktı ve bana yer verdi. Yüzüne bile bakmadım. Küçük görüyordum onu. Ondan utandığım için böyle davranıyor da olabilirim.

Christiane'yi bir daha muayene ettim. Uyuyordu. Kan basıncı 110/70'di. Soluması normaldi.

Odama döndüm, üstümü çıkarmadan yatağa uzandım. Her zaman için hazır olmam gerekti. Uyku uyuyamayacaktım galiba.

«Uslu dur Hasso! Uslu dur!» demişti Siegfried. Ne uslu aile! Köpeğine varıncaya kadar hepsi uslu!

Köpeğin icabına bakmalı, buradan kurtulmalıydım. Kaçma isteğim gittikçe artıyordu. Şimdi Christiane için başka ne yapabilirim? Düşüncelerim karman çorman olmuştu. Ameliyatı bile düşüncelerim arasına sokmuştum. Aslında ameliyat yapmamalıydım! Direnmeliydim onlara. İstediklerini yapmamalıydım! İşin en sonunda yapılan bir hatayı düzeltmek mümkün olur belki, ama işin en başında yapılan bir hatayı düzeltmek imkânsız olabilir. Belki de bu hatayı yapmıştım. Ama aptalca bir hata değildi herhalde. Vicdan ve akıl birbirlerini hiç çekemezler zaten.

Başlangıçta şansım daha kuvvetliydi. O zaman ateş edemezlerdi bana. Neler olup bittiğini öğrenir öğrenmez harekete geçmeliydim. Ne kimseye birşey sormalı, ne şikâyetle bulunmalı, ne yapılan şeyi protesto etmeli ve ne de başka birşey yapmalıydım. Yapacağım tek iş harekete geçmekti. Haun'ları tabancalarıyla birlikte bir yana itip yemden arabama koşmalıydım. Sarhoş bile olsalar bana ateş etmeye cesaret edemezlerdi. Zorlamaya cesaret ettiler, ama bu sarhoşluğun verdiği bir cesaretti. O sırada bana ateş açamazlardı. En akıllıca iş bu olmalıydı.

Belki o anda aynı mantıkî şeyleri düşündüm. Ama kim hayatını mantık uğruna tehlikeye atardı?

Şimdi durum değişmişti. Ameliyattan üç saat sonra her şeyi bir kenara itmek imkânsızdı. Aklıma türlü çeşitli düşünceler geliyordu. Normali, aptalcası, delicesi her türlü. Böyle allak bullak vaziyetteyken uyumuşum.

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

GÖRDÜĞÜM rüyanın ne olduğunu hatırlamıyorum. Aklımda sadece bir ad kalmıştı Beynimin içinde sadece bu zonkluyordu. Garip bir addı Uwe Sandersiebel. Bu isimde hiç kimseyi tanıımıyordum. Duvarın inceliği bana Walter Haun'nun sesini duyurdu. Sesi uykuma karışmıştı. Onun sesini de duyuyordum rüyamda.

«... Söylediğim gibi, her şey yolunda gidecek, göreceksiniz. Size söz veriyorum. Dr. Mortensen çok

iyi bir doktordur. Hemen gelecek ve ağrılarınızı dindirecek. Ona güvenebilirsiniz. Ayrıca...»

Önce yüksek sesle olan konuşması giderek mırıltıya dönüştü. Kelimelerden çok ses tonu ile karşısındakini ikna eden bir konuşmacı gibiydi. Buğusu üstünde ince bir çorba servisi yapıldı. Şimdi fısıltılar duyuyordum.

Güneş, eğik duvar, açık pencere... Uwe Sandersiebel. Çılgınlık!

Uyanmıştım. Dokuza on vardı. Üç saat uyumuştum. Ayakkabılarımı giydim ve yan odaya gittim.

Walter Haun, Christiane'nin yatağında oturuyordu. iyice üzerine eğilmiş, elini sıkıyordu. Onu bir şey hakkında ısrarla ikna etmeye çalışıyor gibiydi. Başarıyordu da.

Odaya girdiğimi fark etti, ama selâmlamadı beni. Gözleri Christiane'nin bakışlarını yakalamaya çalışıyordu. Elini, birşeye söz veren insan gibi sıkıyordu. Christiane karşılık verecek durumda değildi. Yaralarının acısıyla savaşıyordu. Yüzünde herhangi bir ifadeye yer yoktu.

«Günaydın, Doktor Bey!» dedi Walter ve ayağa kalktı. Bana dönmeden yine Christiane'ye;

«Ne olursa olsun sözümü tutarım,» dedi.

Sonra güldü. Bu gülüşte acı bir ilâcın içine katılmış tatlı bir maddenin lezzeti vardı. Ne olursa olsun sözünü tutacaktı. Bunda hem tehdit, hem de bir tartışma havası vardı.

Bana döndüğü zaman da gülümsüyordu. Bu bir memnuniyetin verdiği gülümsemeydi. Neye memnun olmuştu? Christiane'nin yaşadığına mı? Narkozdan çıkmasına mı sevinmişti?

Savaş sırasında cocuktum daha. Walter Haun'un o sıralarda cephede birtakım şeyleri yaşamış olması gerekirdi. Harpcerrahisi insanı kanaatkar yapar.

«Küçük çok cesur. Acılara bir erken kadar dayanabiliyor. Ama şimdi, doktor bu acıların da icabına bakar,» dedi.

Kendisi şimdiye kadar her şeyin icabına bakmıştı. Geri çekildi.

Christiane'nin önünde durduğumda korktum. Hastanede olsaydı alışılâgelen tablolardan biri olurdu önümdeki. Ameliyattan birkaç saat sonra hastaların görünüşü böyle olurdu. Hatları değişmiş, güzelliği kaybolmuş, hayatın bütün süsü mahvolmuştu. Kalp atışları, kan dolaşımı, ağrılar, alet çalışıyor hâlâ... Hayat kaybolmuş değil, ama solmuş bir hayat..,

«Lütfen, bizi yalnız bırakın! »dedim.

«Olmaz, size yardım etmem gerek.» dedi.

«Doktor musunuz? Yoksa hemşire mi?»

Sinirlenmişim. Sinirden titriyordum.

«Cepheleyken...»

«Cepheleyken doktorların sözlerine karşı gelemezsiniz.»

Kapıyı açtım.

«Ama...» dedi, gerisini getiremedi. Bu durumda ve bu anda ona hükmediyordum. Bu kısa zamanda onu yanlış tanıdığımı anlayabilirdim. Hükmetmek için yaşayan bir insandı, ama kendi arzusu için yaşayan bir insan değildi. O da başka birinin emri altında hareket edebiliyordu.

Bu şanstıan faydalandı. Sınır harbıyle de insan bırşeyler kazanabılıyormuş. Onun yüzündeki güvensızlığı okuyabılıyordum. Gereken şeyi şimdiye kadar kesinlikle yapmıştı. Ne olursa olsun derken kendinden emın olduğunu gösteriyordu. Christiane hiç bır itirafta bulunmayacaktı. Sinyalini vermişti. Ama narkozun etkisi tamamen geçmemişti daha. Narkozun etkisinde herhangi bır şeyi saklama çabası tehlikeli olurdu. Vaktiyle, savaşta eterin etkisiyle çok kişiler farkında olmadan konuşmuşlardır.

«Ama ben sadece...» dedi yeniden ve yine sözünü kesti. Uykudan, birkaç saatlik uykudan sonra değişmişti.

Ona emretmeyi başarıyordum:

«Kızı muayene edeceğim. Muayene bitinceye kadar da siz dışarıda bekleyeceksiniz!» dedim.

«Olur,» diyebildi. Kapının arkasından dinleyeceğini biliyordum.

Christiane'nin elini aldım. Nabzı hızlı atıyordu.

«Ağrınız var mı?»

Başıyla 'evet' dedi.

«Hemen size bır iğne yapacağım.»

Kan basıncı iyiydi. Üç saat öncesinden daha iyiydi. Başaracaktım!

Christiane bırşeyler mırıldandı. Yine Ulu bır kelime mi söylemişti yoksa?

«Ne dediniz?» diye sordum ve şırıngayı yana bıraktım.

«Su!» dedi, kuru dudaklarıyla.

«Ağzınıza ıslak pamuk koyacağım. Bu biraz susuzluğunuzu giderir. Ameliyattan sonra ilk saatlar zordur. Dayanmalısınız. Ama zaman geçtikçe durum iyiye gider. Hatta bu akşam birkaç kaşık su içebilirsiniz,» dedim, elini sıktım ve gülümsedim.

Tam doktorluk yapıyordum. Yalnız ufacık bır zaafım yüzünden kendimi unutuyordum bazan. Merak. Ona doğru eğilip «Neler oldu burada?» diye fısıldadığımda, kendimi biraz profan hissettim.

Gerçeği gözlerinden açıkça okuyabılıyordum, yine de kendisini tutmayı başarıyordu.

«Bilmiyorum,» dedi. Gözlerindeki korku ve yalanı saklamak için gözkapaklarını indirdi. Walter Haun'un tehdidinden ve benim sorularımdan korkuyordu. Ustaca bır yalan uydurabilmek için çok zayıftı. Nasıl olsa öğrenecektim.

Sana ne dedi içimdeki bır ses. Doktorsun sen! Doktorluđunu bil sadece! Başka şey seni ilgilendirmez, karışma! insan her şeye burnunu sokmaz! Öyle ya, doktorlar insan değiller ki. Doktorlar ancak bır ideal olabilirler.

Gözlerini açtı, korkulu gözlerle bana baktı. Soru sormaya devam edeceğimi sanıyordu.

«Uyumaya çalışın!» dedim.

Bana gerçeği söylemiş olsaydı, öyle sanıyorum ki, bugün her şey bambaşka bır yön alırdı. Ama gerçeği bilmiyordum. Vaktiyle olaya daha başka açıdan bakıyordum. Walter'in oğullarından biri, belki de Walter'in kendisi, Christine'ye ateş etmiş olabilirdi. Ateş edenin kim olduğunu ve bu işi

neden yaptığını bilmek. Christiane'nin hayatı için önemsiz olmalı.

Gözümde birtakım sahneler canlandırmaya başladım.

Christiane'ye morfin yaptım. Rüyamdaki o isimden bir türlü kurtulamamıştım. Uwe Sandersibel!

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

KAPININ dışında Ursula'yla Walter'in sesini duyuyordum. Ursula —Eski Hikâye— demişti onun için. O hikâyeyi gözümde canlandırmaya çalışıyordum. Çok iyi canlandırabiliyordum. Her şeyden önce Ursula'yı. Acı veriyordu bana, iyi ki geçmişte olmuş. iyi ki, bizim aşkıımızdan önce olmuş. Ama şahıslar değişmemişti. Ursula eski Ursula, Walter eski Walter'di.

Kıskançlıkla kapıyı birdenbire açtım.

Ursula konuşmasını kesti ve sorgu dolu bakışlarla bana baktı. Ama, ne sorabilirdi ki?

«Günaydın!» dedim. Bu sözümde de iğneleyici bir ton vardı.

«Kız nasıl?» diye sordu, Ursula.

Bu soruyu hastanede kaç defa duymuştum, kaç insan merakla benim karşılığımı beklemişti. Korku, acı, güven dolu bakışlar. Hepsi Ursula'da vardı. Ama, her şeye rağmen yine bir yerde oynadığı hissi de vardı içimde.

«Şimdiye kadar şansımız iyi gitti,» dedim.

«Çok şükür!»

«Korkmaya gerek yok!» dedi Walter Haun.

Ursula sabahlığını giyinmişti. Sabahlığına namusluca sarılmıştı. Ama namuslu tavır takınan biri muhakkak başka şeyler düşünüyordur.

«Bakalım sonu nasıl olacak,» dedim, yavaşça.

«Bir ara toplanıp, beraberce konuşalım,» teklifinde bulundu Walter, güven verir bir tonla.

Christiane'nin odasının öfkeyle kapısını kapadım.

«Tabancanız şimdi nerede?» diye fısıldadım.

«Sakladık.»

«Ya telefonunuz? Hâlâ bozuk mu telefon?»

Elini omzuma koydu ve;

«Gelin, oturup konuşalım,» dedi. Bunları söylerken de biraz sarstı beni.

«Christiane'nin yanında kalmam gerek. Nabzını ve kan basıncını kontrol etmek zorundayım.»

«Ben Christiane'nin yanında kalıp nabzım kontrol edemez miyim?» diye rica etti Ursula. Benim Walter'le oturup konuşmamda hiçbir sakınca görmüyordu.

«Siz, çok sevimli bir kızsınız,» dedi Walter, Ursula'ya.

Sevimli bir kız! Sevimli bir kız! Bazı baba tipleri, kızları yoldan çıkarmak istediklerinde —

Sevimli bir kız ol!— derler daima. Belki Walter de Ursula'ı baştan çıkarmak istediğinde aynı sözü kullanmıştı.

Çıldıracaktım. Bu adama baktıkça tepem atıyordu. Bir zamanlar Ursula'ya sahip olduğunu düşünmek deli ediyordu beni. Tahammül edemiyordum. Belki de benim Ursula'ya sahip olduğum gibi sahip olmuştu o da. Olamaz mı? Hayır, bu dayanılması imkânsız bir tahmin olur. Ursula. Onun gibi bir kıza önceleri rastlamamıştım. Yanında her şeyi unutuyordum. Bazı şeyler düşünüyor, bazı düşüncelere kapılıyordum, ama onun yanında her şeyi unutuyordum. Soracağım soruyu, vereceğim karşılığı bile. Sanki dünyada bir tek o vardı. Bütün güzel şeyler onda toplanmıştı. Çekiciydi, vahşiydi. Her şeyi isteyen, her şeyi alan bir aşk. Kül bırakmadan yakıyordu insanı.

Acaba Walter'le Ursula arasında da aynı şeyler olmuş muydu? Aşk yapmışlar mıydı? Ateşli bir aşk? Walter Haun, bilgeliğini Ursula'ya da aşılarmış mıydı?

Bu adam hakkında her şeyi öğrenmeliydim, diye düşündüm. Çılgınlık yaptığımın farkındaydım. Beni odama kadar götürmesine izin verdim.

YİRMİNCİ BÖLÜM

KARŞILIKLI oturup konuşunca her şey değişiyor. Ben namuslu değilim, bari sen namuslu ol, diye birşey de olamaz. Hiç kimse namuslu değil. Dünyanın nasıl olduğunu biliyorduk.

«Evet, başımıza gelen kazayı sana anlatacağım. Kazayı örtbas etmek istiyorum,» diye itirafta bulundu Walter, «Bunu egoist bir insan olduğum için yapıyor değilim. Bana inanabilirsiniz. Suçluyu korumak da istemiyorum. Suçlu cezasını çekecektir kesinlikle. Ailemi düşünüyorum. Bu da açıkça ortada. Herkes ailesini düşünür, işin ucunda sadece benim kaderimle ilgili birşey yatmıyor. Bir insanın en soylu mesleği politikacılıktır. Kaldı ki, bütün erkeklerin politikacı bir yarn vardır. Ben hep böyle hissettim ve tarih açısından da böyle düşündüm. Tarihi gözden geçirirsek aynı sonuca varırız. Geçmişimizi bilirsiniz! Büyük Theoderich, Odoaker'ı barışma yemeğinde öldürür. Ama yine de — Büyük— adını alır. Büyük Kari, Saksonyalıları yenmiştir. Başka halk topluluklarını ele alalım. Üçüncü Richard'ı ele alalım sözgeleşi. Onu tanımanız gerek. Nişanlınız, aynı adı taşıyan tiyatrodan oynuyor. Sonra Heinrich, Sekizinci Heinrich! İngilizler daha kötü! Belki, o zamanlar çoktan geçti, diyeceksiniz. Ama şunu unutmayın ki, ne kadar zaman geçerse geçsin yöneticiliğin kuralları hiçbir zaman değişmemiştir.

Önder... Yani, Adolf Hitler'i demek istiyorum... Hitler kötü bir örnek oldu. Bir de Roosevelt'i düşünün! Pearl Harbour hakkındaki gerçeği biliyor musunuz? Bu gerçeği bilen bir insan, onun neden düşmanımız olduğunu anlar. Saydıklarım hiçbir zaman kendilerini düşünmemişlerdir. Halkı düşünmüşlerdir. Tarih bir sürü canilerle dolu, işte Stalin! Ya da, eğer deli değildiyse, Neron. Bunlar ayrıcalık meydana getirirler. Hükmetmek, yönetmek çok güç iş. Politikaya atılmak yolunu ben seçmedim. Bazan toplumun zorlamalarına uyar insan. Bir kurban ister toplum. Ben de sizin gibi bir operatör doktor olmak isterdim. İnsanlık hizmetinde böyle, gözle görülebilen işler yapmak mükemmel şey. Ama ne var ki, babamın bıraktığı işi sürdürmek zorundaydım. Beni tatmin etti mi bu? Hayır. Öteden beri toplumumuzun geleceğini düşünmüşümdür. Savaşta Alman halkına hizmet ettim. Bu çok normal birşeydi. O zaman bir SS elemanı olduğumu neden inkâr edeyim?

En seçkin organizasyonlarımızdan biri, elit bir topluluk olduğunu herkes bilir. Bugün bile bu

konuda bana birtakım suçlamalarda bulunmak isteyenler var. İnanın bana, idealist bir insandım. Ben ve arkadaşlarım kirli hiçbir iş yapmadık. Arada sırada bazı şeylere göz yummak zorunda kalıyorduk. Savaş savaştır. Düşmanların neler yaptığını düşündükçe insanın aklına neler geliyor! Ama savaştan sonra dünya deliye dönmüştü. Kendimizden geçmiş durumda, baygın bir halde, aramızdan kimi, korkuluk olarak burnumuzun ucuna getireceklerini seyretmek zorunda kalmıştık. Kimi dikebilirlerdi başımıza? Daha önce hiçbir topluluğa katılmamış birini. Hiçbir işe yaramayan birini. O zaman hangimiz bir faaliyette bulunmamıştı ki ? Tersine, herkes birşeyler yapmıştı. Bir hizmeti dokunmayanlar, ancak işe yaramayan kişilerdi. Çok şükür, o zamanlar geçti artık. Şimdi bize yine ihtiyaç var. Ön yargılarla yeteri kadar savaşılmıştır. Ama dürüst ve normal bir insan olduğumu ispatladım onlara. Bugün hiç kimsenin kuşkusu yok artık. Hatta önceleri bana karşı olan insanlar bile, benimle şimdi oturup bira yudumlu yorlar. Yine de savaşmak gerek. Çevremizde neler döndüğünü bilirsiniz. Gazetelere bakmak yeter! Televizyona bakmak yeter! Bizim halkımız böyle mi olacaktı? Çocuklarınızın bu ruhta mı yetişmesini istersiniz? Baca tutuşmuş durumda! Daha fazla uyuyanlayız. Uyanmalıyız artık. Erkek, erkeküğünü bilmelidir. Zayıf erkekleri hiçbir şeyde kullanamayız, işte benim bütün zorum burada. Ben ne kendimi, ne de partimi düşünürüm. Bugün baştaki insanlarla aynı görüşte olmadığım bir sürü nokta var. Çocuklarımızın geleceğini düşünüyorum sadece, gerçek bu. Şimdi de benim evimde bu kaza oluyor! Seçimlere çok kısa bir zaman var! Durumu değiştiremem, ama seçmenlerin nasıl insanlar olduğunu bilirsiniz. Kendimi çok büyük görmüyorum, kazanacağımı da garantileyensem, ne var ki, ortak davamızda gerilemiş olacağız. Daha önce savaşta görevimi yaptığım halde, beni yine başka şeylerle suçlarlar. O zaman partimin karşısına nasıl çıkabilirim? Seçimi kaybetme konusunda ben suçlu olursam ne yaparım? Buna sebebiyet vermemeliyim. Benim için dayanılmaz birşey olur bu. Şimdi bu kazayı neden gizli tutmak istediğimizi anladınız mı? Kız anlayışlı. Anlayışlı davrandığı için, zaman gelince mutlu duyacak kendisini. Şimdi sizin de anlayışlı olmanız gerek. Anlayışlı olun lütfen!»

Hiç ses çıkarmadan dinlemiştim. Kafam allak bullak olmuştu. Beni ne sanıyordu yani !

Evet bir karşılık bekliyordu, ben de verdim:

«Savaş bittiğinde on yaşındaydım. Gençlik ordusuna katılmışım, ama idealist değildim. Birkaç ay sürmüştü gençlik ordusunda bulunmam. Ama aradan yirmi yıl geçti. Dilimin ucuna gelen kelimeyi söylesem, karşımdaki insan kırılabilir. Yine de söylemek istiyorum: Ben, Nazi düşmanıyım.»

Walter, gülerek oturduğu iskemlenin arkasına yaslandı:

«Ben de! Bugün kim nazileri ciddiye alıyor ki?» dedi.

YİRMİBİRİNCİ BÖLÜM

MERDİVENLERDE bir kadının ayak seslerini duydum. Odanın kapısı önünden geçiyordu. Gerda Haun'un kalın sesi, sonra Ursula'nınki duyuldu. Biraz sonra da kapı vuruldu.

«Girin!» dedi, Walter Haun.

Gerda bu sabah çirkin görünüyordu. Yorgunluğun verdiği bir çirkinlikti. Gece rahat edemediği belliydi.

«Kahvaltı aşağıda hazır, Walter,» dedi, Gerda. Gecenin huzursuzluğuna rağmen, yine de kocasına

tatlılıkla sesleniyordu.

«Peki öyleyse, önce bir kahve içelim. Buyurun Doktor Bey, enerjiye ihtiyacımız var,» dedi, Walter Haun.

«Hayır, ben aşağıya inmeyeceğim,» dedim düşmanca.

«Size bir tepsi üstünde yukarı gönderebilir miyim?» diye sordu, Gerda Haun.

Kahvenin kokusu yukarıya kadar gelmişti. Gerçekten biraz enerjiye ihtiyacım vardı. Ayrıca, Gerda bana hiçbir şey yapmış da değildi.

«Evet, lütfen,» dedim.

Gençlik ordusunda bulunmuştum. Bunu Walter'e de söylemiştim. Sanki özel bir anlamı varmış gibi, cümleyi ikinci defa tekrarladım. Bu cümleden kur tulamıyordum. Garip şey. Tıpkı rüyamdaki o yabancı isim gibi, bundan da kurtulamıyordum. Uwe San dersiebel!

Bir dakika. Dur bakalım. Uwe Sandersiebel! Tamam, oydu. Bu isimde birini tanıyordum. Yirmi yıl kadar oluyordu. Yirmi yıl önce. Gençlik hareketlerine katılmıştık. Ellerimizde flamalar vardı. O da flama taşıyordu. O gün Führer'in doğum günüydü. 1945 yılı. Bir konuşma yapmıştı:

«Bugün Führer'imizin doğum günüdür!... Ve bugün, düşman Elbe nehrine dayanmış bile olsa, püskürteceğiz. Doğudan saldıran hayvanları, batıdan saldıran canileri de püskürteceğiz! Galip geleceğiz!»

Kızıl yüzlü, sarışın, geniş yapılı biriydi. Güçlü elleri vardı. Ama yüz hatları sert değildi. German ırkının posta pullarındaki abide bakışları yoktu gözlerinde. Birkaç santim de küçük gibiydi. Ama hayata karşı direnen bir adamdı. Gülüşü de iyiydi. En iyi gülen insanlardan biriydi. Zaferi şahsiyetinde kazanmış gibi geliyordu bana. «Bu da kim?» diye sormuştum merakla. Yanımdaki çocuk aptalın biri olduğu için, hemen birdenbire anlamlı bir yüz ifadesi takınarak, «Uwe Sandersiebel,» demişti. Bundan hemen sonra eve koşmuş, kapıda durarak onun gibi yumruğunu havaya kaldırıp, «Galip geleceğiz!» diye bağırıyordum. Bu alarm düdükleri çalmaya başlayınca, yani ertesi güne kadar sürmüştü. O günden beri, böyle önder olma çabasındaki tiplerden hoşlanmam. Uwe Sandersiebel! Neden yıllar sonra bu ad gelmişti aklıma? Christiane Sill, gerçekten «Uwe nerede?» mi demişti. Ama Uwe adında bir sürü insan tanıyorum ben. Bu bölgede çok rastlanan adlardandır. Peki, neden Sandersiebel? Neden bu ad yakamı bırakmıyordu?

Bayan Gerda büyük bir tepsi içinde kahve, ekmek, yumurta, jambon, ev reçeli, iki fincan ve iki peçete getirmişti.

«Nişanlınızı çağırayım. Siz kahvaltınızı yapıncaya kadar, ben de Christiane'nin yanında kalırım,» dedi

Yatağın üstünde oturuyordum. Küçük, düz masayı hazırladım. Ursula bakışlarımı yakalamaya çalışıyordu, ama korkuyordu. Yanıma, yatağın üstüne oturmadı, bir iskemle çekti. Evet, korkuyordu.

«Zavallı kız,» dedi.

«Sana birşey anlattı mı?»

«Hayır, hiç konuşmadı diyebilirim.»

«Hiçbir şey mi?»

«Sadece bir soru sordu, ama ben anlayamadım.»

«—Puhu kuşunu duyuyor musun?— dedi, değil mi?»

«Hayır, bunu da nereden çıkarıyorsun?» dedi, Ursula.

Ve elindeki fincan titredi. Verdiği karşılıktan sinirli olduğu anlaşılıyordu. Sinirli sinirli kahvesini üfledi. Gözleri fincanın içine dalmıştı sanki. Fincanı dudaklarına götürdü.

«Kahve çok sıcak,» diye uyardım onu.

Beni duymadı. Dilini yaktı. Geriye doğru irkildi.

«Kim ateş etti ona?» diye sordum.

«Bilmiyorum. Kim olursa olsun ne fark eder?»

«Neden —bilmiyorum— diyorsun da, —Nereden bilebilirim?— demiyorsun?»

«İkisinin arasındaki fark ne, anlayamadım?»

«Bana anlattıklarından çok şey biliyorsun.»

«Saçma. Niçin ve nereden, daha fazla şey bilebilirim?»

«Walter Haun'dan.»

«Artık birbirimizle konuşmuyoruz. Sanki aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranıyor bana kargı. Daha önce de sana söylemiştim bunu.»

«Bu adamda seni çeken ne oldu anlamıyorum ki? Neyine kapıldın bu herifin?»

«Bırak allahaşkma şu geçmişi!»

«Hayır. Gerçi bu senin geçmişin, Dütün öteki şeyler gibi bu da seni ilgilendirir, ama bilmek istiyorum; çünkü Walter Haun şimdi beni de ilgilendiriyor artık.»

«Kadınların hoşlandığı bir tip.»

«Nasıl yani?»

«Bunu açıklamak güç.»

«Neden güç olsun?»

«Sözün kızası... Seksi bir adam.»

«Sözün kızası bu demek? Söylediğin şey, özelliği olmayan erkekler de vardır, biliyorum.»

Ursula, güzel eliyle bir parça ekmek kopardı. Elleri öteden beri hoşuma giderdi zaten. Önceleri bu güzel ele hayran hayran bakardım. Benim olmasını isterdim. Beni elleriyle okşamasını, sevmesini. O da oldu. Ama şimdi apayrı duygular sarmıştı beni. Anlaşılmaz bir duygu vardı içimde. Ellerini gördükçe başka şeyler düşünüyordum.

«Walter Haun'u mahvedeceğim,» dedim.

«İyi ya,» dedi, Ursula. «Dene bir.»

YİRMİİKİNCİ BÖLÜM

SÖZÜN kıyası, seksi bir adam. »Bu cümle aklımdan gitmiyor, beni yiyip bitiriyordu. Halbuki ben Ursula'ya o kadar kolay sahip olamamıştım. Şimdiye kadar mutluydum. Ursula'yı seviyordum. Başlangıçta onu sadece arzulamıştım. Hâlâ da arzuluyorum. Umudumu kaybetmiş değilim. Gerçi o ilk günlerin tutkusu kalmamıştı içimde, ama yine de biraz tutkunluk vardı. Peşinden koşmuş, kendimi kaptırmıştım. Düşlerimin en ateşli zamanlarında, yalnızlığımın hastalık haline dönüştüğü sıralarda bile, Ursula'yı sevebileceğimi aklıma getirmemiştim. Sadece, ona sahip olmak istiyordum. Bir defa, yalnız bir defa. Bir kitabı hiçbir zaman iki kere okumamışımdır.

Ursula güzeldi. Ama güzelliğini sonraları fark edebilmişim ancak. Başlangıçta fiziğinin çekiciliğine kaptırmıştım kendimi. Kusursuz bir dişiydi. Yalnız göğüsleri değil, sandaletinin içinden görünen parmak uçları bile dişiliğini ortaya koyuyordu. Neyi varsa hepsi dişilikle yüklenmişti.

Onu ilk defa sanatçıların çıkış kapısında beklediğimde, arabaya yalnız gelmedi. Halkın sevgilisi de vardı yanında. Coşkun yaratılışlı, garip suratlı, sarışın bir bomba: Eleonor.

Onu başka türlü düşünmüştüm oysa. Prömiyeri kaçırdığımı, ikinci defa başarılarını benimle birlikte kutlamak isteyip istemediklerini sordum.

Eleonor formundaydı, her şeye hazırdı. Yalnız benim seçtiğim lokal canım sıkılmıştı. Yeniden — Cafe Opera—ya gittik.

Geceyi Eleonor'un hareketliliğinin etkisinde geçirdim. Ama durmadan Ursula'nın bakışlarını arıyordum. Sonunda buldum da. Başka bir söz söylemek gereksizdi. Bakışlarımdan ne demek istediğimi; yani, onu arzuladığımı anlamıştı.

Önce Ursula'yı evine bıraktım. Öyle istemişlerdi ikisi de. Ursula'ya elimi uzattım, sıktım.

Sonra Eleonor'la yalnız kalmıştım. Elimde olma mayarak, iyi geceler derken, uzun uzun öptüm onu.

Ursula'yı ilk defa yağmur altında öpmüştüm. Yaya olarak almaya gittiğimde o sıra arabamla gitmeyi uğursuzluk sayar olmuştum.

Sessiz bir lokale gittik. Suyun anlamı üzerine delice bir konuşmaya dalmıştık. Hiç olmazsa, onun canım sıkmadığımı fark etmişim.

Evine bırakmak için yola koyulduğumuzda, yağmur daha hızlı yağmaya başlamıştı. Yolun sonuna doğru ıslak evler, ıslak ağaçlar arasında bizden başka kimse kalmamış gibiydi. Bir taksi yanımızdan hışırdarak geçti. Kenara sıçradık. Ursula'yı bir şövalye gibi koruyordum. Sonunda öptüm onu. Belki şövalyeler de böyle yapıyorlardı.

Ursula bana dudaklarını ve dişlerini verdi. Dilini geri çekiyordu. Çekimser kalır gibi bir hali vardı. Yavaş yavaş tencereyi okşayan ve gittikçe saran bir alev gibiydi.' Buharlar damla damla birbirine kavuşup sızıntı meydana getiriyordu sanki.

Ursula o zamanlar mobilyalı bir evde oturuyordu. Tek bir odada. Ev sahibinin iyi bir terbiyesi, ama kötü düşünceleri vardı. Kulağı da çok iyi duyuyordu, uykusu tavşan uykusu gibiydi. Akşamları saat ondan sonra eve girmek imkânsızdı. Ursula'yı hep evin kapısına kadar götürürdüm.

Çok geçmeden bir fırsat doğdu. Doğum günümde yine tiyatroya gittim. Daha önce Ursula'nın odasına çiçek göndermiş, küçük bir de mektup ilıştirmiştim: Doğum günüm olduğunu, kendimi mutsuz duyduğumu, buna bir çare bulup bulamayacağımı sordum.

Ursula çok kaba bir biçimde beni neşelendirmeye çalışmıştı. Derdime çare olarak da, Eleonor ve Robert Hassaney'i getirmişti birlikte. Çok neşeli insanlardı. Neşeleri beni de çabucak sarmıştı. Az sonra, ben de gerçekten kederli değildim artık.

Hep beraber benim bekâr evime gittik ve doğum günümü kutladık. Beethoven'ın yetmişsekiz devirlik dokuzuncu senfonisini koymuştuk pikaba. Mikima uslar sevinç kahkahaları atıyordu: — ... Kim hoş bir kadına sahip olmak isterse, kahkaha atsın, neşelensin !—

Yine bütün zorum Eleonor'laydı. Ursula'nın bakışlarını yakalayamıyordum bir türlü. Ama çok neşeliydi. Dans ederken de yanak yanağa dans ediyorduk. Kulağını ısıırıyor, öpüyordum. Ursula'yı öptüğümü görünce, Robert Hassaney de onu öpmem için tutturdu. Bereket versin o sırada Eleonor yetişti.

Sonunda içecek tek damla kalmamıştı. Robert Hassaney başladı konyak mantarlarını çiğnemeye. Çiğnerken bir ara bağırdı: «Uff, dişim!»

Birdenbire şaka olmadığım anladım. İnliyor, bağıırıyordu. Ağzına baktım. Mantar dişlerine ne yapmış olabilirdi ki?

Ötekiler, merak içinde ne olduğunu soruyorlardı.

«Ne bileyim ben... Bilmiyorum.» dedim.

«Nasıl olur, siz doktorsunuz değil mi?» diye, Robert sordu.

«Evet ama, diş doktoru değilim.»

«Öyleyse beni bir diş doktoruna götürün!»

«Saat birbuçuk!»

«Ama dayanamıyorum artık! Au!»

Pek aldırış etmek istemiyordum, Ursula'yla Eleonor işi dramatik hale getirdiler.

«Seni hemen Bubi Elsner'e götürürüz!» diye söz verdi, Eleonor.

Elsner, sahiden de diş doktoruydu.

Doğum günüm böylece sona erdi.

Arabada, ön tarafta yalnız oturuyordum. Arkada Hassaney'in ağrıları sağlı sollu dindirilmeye çalışılıyordu.

Dr. Elsner uykudan uyandırıldığına pek memnun olmamıştı. Saçları dağınıktı, sert ve kısa konuştu.

Ben arabaya döndüm. Oturup bekledim. İnle yerekten geri döndüler. Robert Hassaney'i, hep birlikte yatağına yatırdık.

Eleonar birkaç ev ötede oturuyordu.

«Sizi de yatağınıza yatıralım mı?» diye sordum. Yaptığım şakaya memnun olmamıştı. 'Tıpta şakanın yeri yoktur. Doktor olarak bunu unutmamalıydım...'

Ursula arkada kalmıştı. Kendimi bir taksi şoförü gibi hissediyordum.

Evinin önünde inip, arabanın çevresini dolaştıktan sonra oturduğu tarafın kapısını açmak zorunda kalmıştım. Ama hâlâ içeride oturuyor, birşey arıyordu.

«Eldivenlerim ve anahtarlarım!» dedi.

Birlikte aramaya koyulduk.

«Yanınıza aldığınıza emin misiniz?»

«Dr. Elsner'deyken yanımda olduğuna eminim!»

Yeniden Bubi Elsner'e gittik. Bu arada biraz uyumuş olacaktı, ama yine de memnun olmadı. Ben arka planda kalmayı tercih etmişim. Korkuyordum.

Ursula çantasız döndü.

«Herhalde sizin evinizde unutmuş olacağım,» dedi.

Benim eve gittik. Bu arada tabii ki, Ursula'ya yarım saat içinde sahip olabileceğimi düşünüyordum. Yine de düşüncelerimi pek ciddiye alamıyordum. Belki de hayaldi. Ursula yine arkada oturuyordu.

Çantasını çok çabuk bulduk. Ona dışarıya kadar eşlik ettim. Merdivenlere açılan kapıya doğru giderken Ursula geriye döndü.

«Doğum gününü sonunda berbat ettik, değil mi?» Bakışlarımız birleşmişti. Her ikimiz de eridiğimizi duyduk. Ursula'yı kapıya yasladım. Kanat kapandı. Oracıkta hırsla öpmeye başladım. Dudaklarını ve dişlerini buldum. Sonra dili de oyuna katıldı. Mantosunun düğmelerini çözdüm. Altında kazağı vardı. Kazağının altından vücudunu kolayca buldum. Önce sırtını okşadım, sonra göğüslerini. Bir ara elim aşağıya doğru inmeye başladı. Tam o sırada Ursula geri itti beni.

«Hayır,» dedi, sonra bir daha yavaşça ekledi; «Hasar.»

Hayır, sözünü hep ciddiye almazdım, ama gerçekten istemediğini anladım.

Olduğu gibi bıraktım.

Kırılmışım. Bir daha ona rastlamamak için yemin etmişim. Ama ettiğim yemin bir gece bile sürmedi.

Neden istememişti? O da beni arzuluyordu. Aşk en az benim kadar istediğine emindim.

«Çok çabuk başladım işe,» dedim kendi kendime, «Bana, o kadar kolay elde edilir kadınlardan olmadığını ispatlamak istedi kesinlikle.»

Belki de gerçekten böyleydi. Bunları düşünürken ona olan aşkım başlamıştı bile. Eğer o sırada benim olmuş olsaydı, her şey biterdi belki. Bir defalık bir kadın olurdu. Çok saf düşüncelerim varmış aşk konusunda.

Ama şimdi, Walter Haun'un evinde durumu başka açıdan açıklayabiliyordum.

O zaman birini seviyordu ve sevdiği adama karşı da sadık kalmak istiyordu. O sevdiği kişi Walter Haun'du.

YİRMİÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GERDA HAUN, Christiane'nin yatağına oturmuştu. «Uyuyor,» dedi fısıldayarak. Christiane'nin uyuduğunu ben de onun kadar iyi görüyordum. Ger da bana gerçekten birşey mi söylemek istedi, yoksa susmak hoşuna gitmiyor muydu?

Kızın soluk alıp veriş i biraz düzensizdi. Ama yeteri kadar da alabiliyordu. Nabzını yoklarken, onbeş saniye içinde otuzbir saymış tım.

Christiane daha ayılmamış tı. Morfinin etkisiyle uykudaydı.

Gerda Haun ayakucunda bekliyordu. Sesimi çıkarmadan yanından geçmek istedim, ama o koluma dokundu.

«Nasıl, Doktor?» dedi fısıltıyla, «Bana gerçeğ i söyleyin!»

Ağızına baktım. Konuşmaya hazır, diye düşündüm.

«Neyi öğrenmek istiyorsunuz?» dedim.

«Bana gerçeğ i söyleyin!» dedi fısıltıyla.

«Siz bana gerçeę i söyleyin!» dedim.

«Birşey bilmiyorum ben.»

«Her zamanki gibi. »

Dönüp gitmek istedim. Bırakmamak için engel olmadı, kalmamı rica etmedi. Ama sanki birşeyler söylemek istiyor gibi geldi bana. Nitekim birkaç kelime çıktı ağızından. Fısıldar gibiydi.

«Ateş edildiğinde...»

Ona baktım, durdu. Tıkanmış gibiydi. Korkuyla çevresine bakımyordu. Uyuyan Christiane'ye değil, kapıya doğru bakıyordu.

«Ateş edildiğinde n'oldu?» dedim yavaşça.

Yatakla kapı arasındaki mesafeyi ortalamış, fısıltıyla konuşuyorduk.

«Ateş edildiğinde, biz televizyon seyrediyorduk.»

«Kocanız da yanınızda mıydı?»

«Evet, kocam da seyrediyordu.»

«Başka? Başka kimler vardı televizyon seyreden?»

Dudaklarını belli belirsiz bir gülümsemeyle hareket ettirdi. Kaç kişı olduklarını hesaplamaya çalışıyordu. Daha doğrusu bana kaç kişı olduklarını söylemesi gerektiğini düşünüyordu.

«Başka kimse yoktu.»

«Yalnız siz ve kocanız, öyle mi? Peki, oğullarınız neredeydi? »

«Yanılmıyorsam, hepsi ylıkardaydı. Silah sesini duyunca, kocam hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı. Christiane'nin bağırtısını duyduk. Kocam odadan hızla çıktı. Christiane çok bağıırıyordu. Ben Sieglinde'ye mani olmak istiyordum...»

«Sieglinde mi? »

Korktu, sonra ustaca kullandığı yalanını düzeltmek istedi, ama vazgeçti:

«Evet, Sieglinde; benim kızım yani.»

«Nerededir şimdi?»

«Eve yolladık. Sinirleri berbattı.»

«Demek kızınıza, yukarıya gitmemesi için engel oldunuz ve ikiniz aşağıda kaldınız?»

«Hayır, elimden kurtuldu, koşmaya başladı. Ben de arkasından koştum. Koridorda onların nasıl kaçtıklarını duyduk.»

«Kimler kaçıyordu?»

«Çocuklar. Kocamın geldiğini duyunca hepsi kaçmaya başlamışlardı. Kocamdan çok korkarlar. Kapıların çarpıldığını duyduk. Yukarıda sadece bir odanın kapısı açık kalmıştı. Christiane yerde yatıyor ve bağıırıyordu. Yatağa çıkmaya çalışıyordu. Kocam ‘N’oldu?’ diye kükredi. Christiane inliyordu: ‘Ölüyorum, ölüyorum!’ Walter odadan çıktı ve Knut’un odasını açtı. Knut, yatağının önünde sapsarı duruyordu. Walter hiçbir şey söylemeden, koridora çekti onu. Siegfried, odasında kapının arkasına saklanmıştı Volker’i banyoda bulduk. Hepsi de tir tir titriyordu.»

Dudaklarım ısırıldı. Sanki söylediklerinin arkasından acı birşey geliyordu. Yutkundum.

«Peki, sonra?»

Nasıl yutkunduğumu görüyordum. Yutkunmasını saklayamamıştı benden.

«Kocam hepsini odaya götürdü. Beni de aşağıya yolladı.»

«Ya Sieglinde?»

«Yine aşağıya inmişti.»

«Neden?»

«Dedim ya, sinirleri bozuktur onun.»

«Sonra n’oldu?»

«Bildiğim bu kadar.»

«Oğullarınızdan hiçbiri birşey söylemedi mi?»

«Bana birşey söylemediler.»

«Siz hiçbir şey sormadınız mı?»

«Daha sonra sordum. Hepsi de aynı şeyi söylüyordu: ‘Ben değildim. Ben birşey bilmiyorum. Bana sorma. Babam kimsenin soru sormasını istemiyor.’

«Onlara inanıyor musunuz?»

«Evet, başka ne yapabilirim?»

«İçlerinden biri yalan söylüyor. Oğullarınız o kadar ustaca mı yalan söylüyor ki, anneleri hiçbir şey fark edemiyor?»

«Artık çocuk değiller. Hepsi yetişti. İşin içine kız girince... O zaman tanıyamıyorum onları. Babalarını örnek alıyorlar. Gerçi iyi birşey, ama daha çok erken, yaşları çok küçük. Bu kadar gençken kendilerini harcamaları iyi olmaz! Her birinin kendisine göre sırlar var. Çekmeceleri kilitli durur.»

Kapalı çekmecelerdeki sırlar gençleri mahvediyordu.

Yalnız kaldığım zaman çekmeceleri kontrol ederim, diye düşündüm.

«Bu işi üçünün beraber yaptığına inanıyorsunuz tabii?»

«Ne demek istediğinizi anlayamıyorum. »

«Christiane Sill’le oğullarınız arasında daha önce nasıl bir ilişki vardı?»

«Hiçbir şey! Babaları bir ilişki kurmalarım şiddetle yasak etmişti. Sonunda arkadaşımızın kızı. Sorumluluğu üzerimizde. Hele üç oğullu bir evde, bu sorumluluk daha da çok artıyor. Bizde kaldığı sürece hiçbir şey olmamalı. Bunu oğullarımıza açıkça söylemiştik.»

«Peki, olumlu bir sonuç alabildiniz mi?»

«Hayır hayır! Durum bambaşka bir yön almış olmalı. Bilmiyorum. Aklım almıyor bir türlü. Kötü bir rüya gibi geliyor bana. Dün akşama kadar... Aman yarabbim... Dün akşama kadar hiçbir şey yoktu!»

«Ben geldiğimde, ev rom kokuyordu!»

«Cumartesiydi. Çocuklar yüzmeden geç dönmüşler, serinlemişler di. Su soğukmuş. Biraz ısınmak istiyorlardı.»

«Sonra hepsi sarhoş oldu tabii!»

«Hayır, hiç kimse sarhoş olmamıştı. Hepsi babalarına çekmiş. Alkol aldıklarını belli etmezler.»

«Yine de yaptıkları işlerden belli oluyor!»

Dudaklarım ısırıldı. Sanki söylediklerinin arkasından acı birşey geliyordu. Yutkundu.

«Peki, sonra?»

Nasıl yutkunduğunu görüyordum. Yutkunmasını saklayamamıştı benden.

«Kocam hepsini odaya götürdü. Beni de aşağıya yolladı.»

«Ya Sieglinde?»

«Yine aşağıya inmişti.»

«Neden?»

«Dedim ya, sinirleri bozuktur onun.»

«Sonra n’oldu?»

«Bildiğim bu kadar.»

«Oğullarınızdan hiçbiri birşey söylemedi mi?»

«Bana birşey söylemediler.»

«Siz hiçbir şey sormadınız mı?»

«Daha sonra sordum. Hepsi de aynı şeyi söylüyordu: ‘Ben değildim. Ben birşey bilmiyorum. Bana sorma. Babam kimsenin soru sormasını istemiyor.’

«Onlara inanıyor musunuz?»

«Evet, başka ne yapabilirim?»

«İçlerinden biri yalan söylüyor. Oğullarınız o kadar ustaca mı yalan söylüyor ki, anneleri hiçbir şey fark edemiyor?»

«Artık çocuk değiller. Hepsi yetişti. İşin içine kız girince... O zaman tanıyamıyorum onları. Babalarımı örnek alıyorlar. Gerçi iyi birşey, ama daha çok erken, yaşları çok küçük. Bu kadar gençken kendilerini harcamaları iyi olmaz! Her birinin kendisine göre sırlan var. Çekmeceleri kilitli durur.»

Kapalı çekmecelerdeki sırlar gençleri mahvediyordu.

Yalnız kaldığım zaman çekmeceleri kontrol ederim, diye düşündüm.

«Bu işi üçünün beraber yaptığına inanıyorsunuz tabii?»

«Ne demek istediğinizi anlayamıyorum. »

«Christiane Sill’le oğullarınız arasında daha önce nasıl bir ilişki vardı?»

«Hiçbir şey! Babaları bir ilişki kurmalarım şiddetle yasak etmişti. Sonunda arkadaşımızın kızı. Sorumluluğu üzerimizde. Hele üç oğullu bir evde, bu sorumluluk daha da çok artıyor. Bizde kaldığı sürece hiçbir şey olmamalı. Bunu oğullarımıza açıkça söylemiştik.»

«Peki, olumlu bir sonuç alabildiniz mi?»

«Hayır hayır! Durum bambaşka bir yön almış olmalı. Bilmiyorum. Aklım almıyor bir türlü. Kötü bir rüya gibi geliyor bana. Dün akşama kadar... Aman yarabbim... Dün akşama kadar hiçbir şey yoktu!»

«Ben geldiğimde, ev rom kokuyordu!»

«Cumartesiydi. Çocuklar yüzmeden geç dönmüşler, serinlemişlerdi. Su soğukmuş. Biraz ısınmak istiyorlardı.»

«Sonra hepsi sarhoş oldu tabii!»

«Hayır, hiç kimse sarhoş olmamıştı. Hepsi babalarına çekmiş. Alkol aldıklarını belli etmezler.»

«Yine de yaptıkları işlerden belli oluyor!»

«Bunu alkolle açıklamak yersiz olur... Ama... Ama. olamaz mı?»

Merdivenlerden ayak sesleri geliyor, biri yukan çıkıyordu. Walter Haun’un ayak sesleriydi. Artık tanıyordum.

Gerda Haun bana yaklaştı ve fısıltıyla:

«Size yardım ederim!» dedi.

Karşılık vermekte bocaladım.

«Belki sonunda her şey düzelir.» dedi.

Başımı salladım

«Her şey mi? Artık uyu,» dedim.

BANYOYA girdim, yüzümü yıkadım. Kapıyı kilitlemişim. Bulduğum şey tamamen rastlantı eseri idi. Dış macunu tüpünün kapağı elimden düştü ve radyatörün altına gitti. Kapağı bulabilmek için iyice eğilmek zorundaydım. Bu sırada radyatörün altında siyah birşey fark ettim. Dokundum ve dışarı çıkardım. Bir külottu bulduğum şey. Ve üzerinde siyah güller vardı .

Radyatörün altına tıklan bu külot da ne demek oluyordu?

Hayretle külottu muayene ediyordum. Kuruydu. Kadın kokuyordu. Biraz da parfüm. Tertemiz bir külottu. Peki, ama neden buraya tıkılmıştı?

Yine yerine tıktım. Önceleri böyle birşey karşısında sadece başımı salllar geçerdim. Yıllar geçtikçe insanın tecrübesi artıyor. Gittikçe insanın şaşkınlığı geçiyor.

Aklımı başına topla ve biraz düşün!

Bir bağlantı kurmaya çalışıyordum. Davranışım detektifçe bir araştırma değildi elbet. Belki bir ipucu olabilirdi. Yararlı sonuçlara götürmek için yeterli olabilirdi.

Sonra odama gidip, kapıyı kilitledim.

Siegfried'in odasında yattığımdan en ufak bir kuşku yoktu. Şurada duran yazı masası da ona aitti. Çekmeceleri kilitliydi.

Birtakım eşyaları inceleme hevesine nereden kapıldığıma dair herhangi bir açıklama bulamıyorum. Meraktan daha ötede birşeydi bu. Bunun Christiane için önemli olabileceği aklıma gelmezdi.

Gece masasının ve gardrobun anahtarları yazı masasına uymuyordu. Enjektör iğnesini eğip, maymuncuk yapmak istedim, başaramadım. Gardroptaki ceket ve pantolon ceplerini karıştırdım. Montgome'rinin cebinde bir anahtar buldum. Yazı masasının iki tane anahtarı olması gerekti. Birini Siegfried yanında taşıyordu herhalde. İkincisini iyi saklayama mıştı. Bu, ikinci anahtardı.

Yazı masasında Siegfried'in, bilinen gizli eşyaları vardı. Sözcelişi Danimarka dergileri. Onların arasında da resim kâğıtları. Siegfried, dergilerdeki resimleri kurşunkalemle kopya etmek istemişti. Ama kızların yüzlerim çizerken hevesi kaçmış, fazla titiz davranmamıştı.

Resim bloku sağda duruyordu. Kapağı geriye ittim ve oğlanın yaptığı son resme baktım. Kızın biri lavaboya eğilmiş, yıkanıyordu. Büsbütün çıplak değildi. Üzerinde siyah güllü bir külot vardı. Bu kızın yüzünü yaparken Siegfried'in hevesi kaçmamıştı. Silmiş silmiş, yeniden çizmiş, sonunda da Christiane' nin yüzüne benzeyen güzel bir yüz çıkarmıştı ortaya.

Çekmecede de kendisine gelen birkaç mektup vardı. Kızlardan gelen mektuplar. Hepsi yabancı küçük hanımlardı. Christiane'den gelen bir tek mektup bile yoktu.

Yabancı bir hanımın mektubunu alıp okumanın doğru olup olmayacağını düşündüm. Ama merakım üstün geldi. Üstelik beni gözetleyen biri ve utanmam için de hiçbir neden yoktu. Bulduğum son mektup, gerçekten yeni birşey fark etmeme yaramıştı. Satırlar şu kelimelerle başlıyordu:

«Sevgili PUHU...»

YİRMİBEŞİNCİ BÖLÜM

URSULA, Christiane'ye bir bardak su verirken odaya girdim. Kızcağz kana kana yudumluyordu

suyu. Bardağı hemen hemen bitirmişti.

«Dur!» diye bağırdım. Ursula'nın elindeki bardağı kaptığım gibi yere vurdum. Ursula korku dolu bakışlarla cam kırıklarına bakakaldı. Oyuncular uğura inanırlar. Cam kırıkları mutluluk getirirdi.

«Deli misin!» diye kükredim. «Daha su içmemesi gerekirdi!»

«Ama bilmiyordum. Bana böyle birşey söylemedin şimdiye kadar,» dedi, Ursula.

Evet, suç bendeydi. Gerçekten söylememiştim.

«Hiç olmazsa sorabilirdin, değil mi!»

«Benden bir bardak su istedi. Senin, su içmesine izin verdiğini de söyledi.»

Çatlamış dudaklarıyla,

«Susadım!» dedi, Christiane.

Kolunu biraz yukarı kaldırdım. Gerçekten suya ihtiyacı vardı. Yukarısı sıcak olmuştu. Yattığı yer tam çatının altıydı. Güneş güneydeydi. Christiane'nin seruma ihtiyacı vardı. Tuz ve üzüm şekeri bileşimi bir seruma. Ama yoktu yanımda. Boş duran iki serum şişesine takıldı bakışlarım. Kendim hazırlamak zorundaydım. Su ve tuz her evde bulunurdu nasıl olsa.

«Daha birşey içmemeksiniz,» dedim Christine'ye,» «Vücudunuzun ihtiyacı olan suyu serumla vereceğim size. Sermumu verince susuzluğunuz dayanılır duruma gelecek.»

Boş serum şişelerini aldım ve aşağıya indim. Walter Haun indiğimi duymuştu. Bir kapı açıldı. Merdivenin altına geldi ve beni bekledi.

«Size yardım edebilir miyim, Doktor Bey?» dedi.

Ona, neler istediğimi açıkladım. Beni mutfığa götürdü ve karısını çağırdı.

Gerda Haun'dan bir mektup terazisi ve bir ölçü bardağı rica ettim. Tencereye bir litre su koydum. Terazinin üstüne de dokuz gram tuz.

«Bu karışımı şimdi kaynatmam gerek. Sterilize edeceğim,» diye açıkladım.

«Yaptığınız, başardığınız şeyler, gerçekten takdire değer, Doktor Bey,» dedi Walter Haun. Bunu içtenlikle söylemişti. Biraz sonra da «Teşekkür ederim,» dedi. Mutlu görünüyordu.

«Hiçbir şeyden anlamıyorsunuz,» dedim. «Kızın

YİRMİALTINCI BÖLÜM

BUZLU bileşimim hâlâ kaynamamıştı. Ocağın yanında dikiliyor, bakışlarımı boşluğa dikmiş bekliyordum. Knut, o sırada piyanoyla oynamaya başlamıştı.

Hızla yürüyen birini duydum. Bir kapı hırsla açıldı, ama bu gürültü Knut'u tedirgin etmemişti, Mendelssohn'dan bir parça çalıyordu.

Birdenbire piyanonun sesi kesildi. Kapağının hızla kapandığını duydum.

«Kes artık şu zimbirtıyı!» diye bağırdı, Walter Haun.

«Ah, marş mı çalmamı istiyorsun? Çalayım mı?»

Piyanonun kapağı yine açıldı ve Knut yeniden çalmaya başladı. Ama marş müziği değildi bu. Men delssohn'a devam ediyordu.

«Kes dedim sana!»

«Zımbırtı falan değil çaldığım! »

«Evet, değil! Şimdiye kadar hiç konser vermiş değilsin! Hayatında her konuda olduğu gibi piyano çalmakta da zayıfsın!»

«Müzikten anlamıyorsun sen.»

«Şimdi de babana karşı kaba davramyorsun!»

«Beni rahat bırak!»

«Sen bizi rahat bırak ıngırtılarınıla! »

«Şimdi piyano çalmam gerek benim! İhtiyacım var buna! Sen içmeni sürdürebilirsin, ama benim piyano çalmam gerek. Eğer beni rahat bırakmazsan, birşeyler olabilir.»

«Kes artık!» diye kükredi, Walter Haun.

O sırada telefon çaldı.

Çok çabuk hareket etmem gerekti. Walter Haun hırsından telefonun çaldığını duymamıştı. Telefon ikinci defa çalmadan kulaklığı kaldırabilirim...

Hızla mutfaktan çıktım, telefonun bulunduğu odanın kapısına vardım, kapı kolunu kavradım, çok geçti. Telefon bir daha çaldı. Ama Walter Haun bağırmaya devam ediyordu. Hiçbir şey duymamıştı.

«Alo?» diye fısıldadım telefonda.

«Ben Redleff Voigt junior. Bay Haun'la mı görüşüyorum?»

«Hayır, ben Doktor Mortensen. Bakın dinleyin.»

«Oh, affedersiniz, yanlış öyleyse.»

«Hayır!» diye bağırdım. Ama adam telefonu kapamıştı. Şaşkınlıkla saçlarımı tuttum. Yine telefon edeceğini tahmin ettim. Adam sadece numaranın yanlış düştüğünü sanmıştı.

Walter Haun bağırmaya devam ediyordu:

«Ailemizin tek noksan yanı itaatsizlik! Tek şanssızlığımız bu. Benim oğlum da itaat etmiyor!»

«Senin için oğlunun, üvey oğlun kadar değeri yok!»

Telefon yeniden çalmaya başladığından, elim kulaklığın üstündeydim. Hemen kaldırdım.

«Alo, telefonu kapamayın!» diye fısıldadım.

«Ben Redleff Voigt junior. Walter Haun’la mı konuşuyorum?»

«Evet, ben Walter Haun,» dedim.

«Sesinizi iyi alamıyorum. Hatlarda bozukluk mu var acaba? Siz benim sesimi duyabiliyor musunuz?»

«Evet, iyi duyuyorum sizi.»

«Haun? Haun? Siz misiniz?»

«Evet.»

«Sesiniz yabancı geliyor bana.»

«Boğazımı üşüttüm.»

«Oh, demek bunun için bugün kiliseye gelmediniz! Geçmiş olsun! Fazla yormayın kendinizi! Size sadece duyduklarımı haber vereceğim. Mümkün olduğu kadar kısa anlatmaya çalışacağım. Uzun konuşmaları sevmem bilirsiniz. Gevezeler Almanya’nın batışını hazırlarlar. Almanca, birtakım şeyleri kısaca izah etmeye elverişlidir. Alman bir vatandaş mümkün olduğu kadar kısa ve az konuşmalıdır. Öteden beri söylerim zaten...»

«Bakın, dinleyin beni,» diye sözünü kestim, «Siz şimdi bana bir iyilik yapar mısınız?»

«Memnuniyetle!»

«Hemen Kızılhaça telefon edin ve bana bir ambulans gönderin.»

«Aman Allahım, n’oldu? Hasta mı var?»

«Evet, karım ciddî şekilde rahatsızlandı!»

«Peki, siz neden telefon etmiyorsunuz?»

Bir güvensizlik duygusuna kapıldım. İnsanın sesi birdenbire değişebilir miydi?

«Bir kapının kapandığını duydum. Walter Haun bağırmıyordu artık.

«Benim telefonum bozuk galiba. Dışardan gelen telefonları dinleyebiliyorum, ama ben dışarıya telefon edemiyorum. Siz Kızılhaça haber iletiverin. Her geçen dakikanın önemi var. Rica edeceğim, Bay Voigt!»

«Tabii, olur!»

Hırsla telefonu kapattım. Arkama döndüğümde korktum. Odanın kapısını açık bırakmıştım. Gerda Haun kapıda durmuş bana bakıyordu. Âdeta yalvaran bakışlarla baktım ona. O sırada Walter Haun da kapıya geldi.

«Ne oluyor?» diye sordu.

«Su kaynıyor,» diye mırıldandım ve mutfığa koştum. Walter Haun'un, karısını kolundan nasıl yakaladığını da gördüm.

Ama karısı beni ele veremezdi.

YİRMİYEDİNCİ BÖLÜM

YARIM saat içinde her şey belli olacaktı. Redleff Voigt junior... Kim olduğunu bilmiyordum bu adamın, bana —memnuniyetle— demişti. Gerda, Christiane için endişeleniyordu. Beni ele veremezdi! Eğer her şey iyi giderse, ambulans Walter Haun için büyük bir sürpriz olacaktı. Araba evin önüne gelince pencereyi açacak seslenecektim.

Yarım saat beklemek zorundaydım.

İki serum şişesini aldım, soğuk su altında sıcaklığını giderdim, yukarıya çıktım. Yalnız bir şişe serum kullanacaktım. Kendime çok güveniyordum. Kendime olan güvenim kör etmişti beni. Christiane' nin gittikçe kötüleştiğini anlayamamıştım. Ancak nabzını yokladığımda durumu fark edebildim. Soluğu hızlanmaya başlamıştı. Gözleri dimdik tavana bakıyordu. Sanki ölü gözleriydi.

İnşallah yanılmışımdır, diye avutuyordum kendimi. Korkudan böyle düşündüğümü sanıyordum. Saatimin saniye kadranına baktım ve kalp atışlarını saymaya başladım. 34, 35... Bir yanlışlık yoktu!

«Birşey mi oldu?» diye sordu, Ursula.

Onu yana ittim. Benden kaçayım derken, kan pompasına çarptı ve pompa yere düştü. Hiç ses çıkarmadan pompayı kaldırdım ve komodinin üstüne koydum. Yeniden dinleme aletimi alıp dinledim. Kalp atışları çok zayıftı. Sadece birkaç saniye için ritmik olarak atışlar duyuyordum. Yetmiş kadar saydım. Civa sütununu yeniden yüze ayarladım ve yavaş yavaş, milimetre milimetre aşağıya doğru düşürdüm. Yetmişbeşte kan seslerini duymaya başladım. Altmışta sesler yine kesildi. Kan basıncı azalmıştı. Tehlikeliydi durum. Böbrekler kanla idrarı ayırt edemiyordu. En aç hücreler bile yeteri kadar kan alamıyorlardı.

Christiane'nin elini okşadım.

«Hemen geliyorum,» dedim ve odayı terk ettim.

Walter Haun bu sefer de beni duymuştu ve koridorda bekliyordu .

«Kan basıncı düşüklüğü var. Hemen kan vermek gerek. Oğlunuz Knut'a haber verin. Onun kan grubu aynı.» dedim

«Karımın da kan grubu aynı.»

«Karınız birkaç saat önce kan verdi. Şimdi sıra oğlunuzda.»

«İlle de gerekli mi kan vermek?»

«Acele etmezseniz, ölecek kız,» dedim, yavaşça.

Knut'u benden uzak tutmaya çalışıyordu. Onun bana her şeyi anlatacağından korkuyordu.

İlk defa Christiane'nin ölümünü hesaba kattığımı biliyordum. Ölebileceğinden korkum, daha işin başında başlamıştı. Şimdiyse, Christiane'nin ölümünden öteye birşey düşünemiyordum artık. Peki ya ölürse n'olacaktı?

Artık düşünemiyordum. Bütün dikkatimi Christiane'nin kan basıncına toplamıştım. Aklım hep bundaydı, ama düşünceler insanın aklında şeytan gibi kaynaşıyordu.

Walter Haun da aynı kötü düşünceler içinde bocalıyordu. Christiane'nin ölümü halinde, kesinlikle bir planı vardı. Christiane ölünce hiçbir şey söyleyemeyecekti. Böylece de ailenin bütünlüğü sarsılmamış olacaktı. Duruma en iyi biçimde bir yön vermeye çalışacaklardı. Elbette birinin aklına söylenecek en iyi yalan gelecekti. Bu birisi de kesinlikle Walter Haun olacaktı. 'Yabancı bir adam merdivenlerden hızla indi, bize doğru geldi, silahıyla hepimizi kenara itti ve karanlıkta kayboldu,' diye bir hikâye uydurabilirlerdi. Benim hakkımda da yalan söyleyebilirlerdi. 'Dr. Mortensen kızı burada ameliyat etmek için direndi. Hastaneye kaldırılamayacağını söyledi. İnandık ona. İyi bir operatör olduğunu biliyorduk onun. Şimdiye kadar hiçbir ameliyatı, yorgunluk bahanesiyle ya da —şef doktoru— bulamadım diye ertele memiştir. Ateşli ve istekli bir operatör! Hastanedeyken durum böyleydi, ama sonra basit bir doktor olduğunu anladık. Ameliyat ortamından uzaklaşmak yaramamış ona. Hastanede olsaydı, şimdi başhekim olacaktı...' 'Sarhoş olmadığına emin misiniz?' İç çekişler. 'Evet, güzel bir noktaya temas ettiniz. Sarhoş olduğunu fark etmemiz gerekirdi...'

Kötü düşüncelerden kendimi kurtaramıyordum. Aklıma binbir türlü şey geliyordu.

Christiane ölmeden gerçeği öğrenmem gerekti. Yoksa ben mahvolacaktım. Knut, bana her şeyi söylemeye hazırdı. Ona sormam gerek.

Çocuğun rengi solmuştu. Yüz çizgilerinden bir şey fark edilmiyordu, ama gözlerinden paniğe kapıldığı belli oluyordu. Walter Haun onun yanından ayrılmıyordu. Elini omzuna koymuştu. Avına hazırlanan bir kedi gibi bakıyordu. En ufak birşeyde Knut'un ağzını kapayacak gibiydi.

İğneyi damarına soktuğumda, Knut inledi ve başım çevirdi. Yüzü karman çormandı. Yüzünün yarısı bir kız yüzünün yumuşaklığına, yarısı erkek yüzünün sert çizgilerine sahipti.

«Kıza kim ateş etti?» diye sordum.

«Size daha önce anlatmıştım,» dedi, Walter Haun. «Tabanca kendiliğinden ateş almış.»

«Olay sırasında siz orada mıydınız?»

«Bırakın bunları da hastanızla ilgilenin!»

«Karınız, silah sesi duyduğunuzda televizyon seyrettiğinizi söyledi. Bunun bir kaza olduğunu kim anlattı size?»

Walter Haun sustu.

Knut'a döndüm, «Siz mi anlattınız babanıza?» dedim.

«Hayır,» dedi Walter Haun.

«Neden oğlunuzun soruma karşılık vermesine engel oluyorsunuz? Bana gerçeği söyleyeceğinden mi korkuyorsunuz?»

«Saçma! Korkumuz yok bizim!»

«Oğlunuza iyice bakın bir! Ne kadar büyük bir korku içinde olduğunu fark edemiyor musunuz? Neredeyse buradan kaçmak isteyecek.»

Knut sırttmaya çalıştı.

«Ben...»

«Kes sesini!»

«Sana sadece hapların etki etmediğini söylemek istiyordum.»

«Kapa çeneni. »

Knut, dudaklarını ısırды ve tavana baktı.

«Nasıl oluyor da kendinizi bu kadar kumanda altında tutuyor, başkasının size emretmesine izin veriyorsunuz? Kendiliğinizden birşeyler söyleyebilecek kadar aklınız yok mu?» dedim Knut'a.

«Babama sorun. O her şeyi bildiğini sanır,» dedi çocuk.

Yüzünü bir gülümseme kapladı. Bir gülümseme. Korkunun verdiği bir gülümsemeydi bu.

«Şimdi babanızdan korkmanızın hiç gereği yok. Ben sizden yanayım. Konuşun! Konuşun! Kimdi ateş eden? Siz miydiniz?»

Walter Haun'un eli oğlunun omzunda duruyordu. En zayıf karakterli oğlundan bile şimdi emin görünüyordu. Yanılmışım. Knut konuşmaya hazır değildi.

YIRMİSEKİZİNCİ BÖLÜM

KALBİMİN hızla attığını duydum. Bacaklarım titriyordu. Sonra rahatlardım. Yararı olmuştu. Kan basıncı yeniden yüzün üstüne çıkmıştı.

Walter Haun'a işaret edip çağırdım. Dışarıda, «Şimdi siz... benimle aşağıya gelin.» dedim.

Tam o sırada telefon geldi aklıma. Redleff Voigt junior. Kızılhaç. Ambulans. Büsbütün unutmuşum. Saatıma baktım. Yarım saat çoktan olmuştu.

«Şimdi bir ambulans çağırırsınız. Bu sizin son şansınız. Kan verme işlemi başarıyla sonuçlandığı için rahat olabilirsiniz. Bu size durumu kurtarmak için bir fırsat daha vermiş oldu,» dedim.

Gözlerime baktı. Kızgındı. Ya da kırgın. «Biliyor musunuz,» dedi, «Bunu ben de düşündüm. Zaten araba istenmişti, ama ben geri çevirdim. Zahmetleriniz için teşekkürler. Geri gönderdiğim için kusura bakmayın. Redleff Voigt'e telefon edip Siegfried'in arkadaşlarından birinin soğuk bir şaka yaptığını söyledim. O da hemen hemen aynı şeyi düşünmüş. Bugünün gençliğini iyi tanır.»

Demek, Gerda Haun beni ele vermişti. Başka bir açıdan bakarsak kocasını ele vermek istememişti. Sadık bir kadın.

«Öyleyse, şimdi kendiniz Kızılhaça telefon edin!» dedim, «Ambulans gelinceye kadar yarım saat sürer. Bu zaman içinde bir anlaşmaya varırız. Ben her türlü tavize hazırım. Sizinle birlikte oyununuza katılacağım. Mümkün olduğu kadar yapacağım bunu. Yeter ki durumu en iyi şekilde kurtarabilelim.» dedim.

«Durumu en iyi şekilde kurtarma işini bana bırakın. Sizin burada sadece tıbbî bir fonksiyonunuz var.»

«Evet, ama bırakın şu inadı da, biraz bana inanın. Christiane sadece bir hastanede kurtulabilir!»

«Biz de burada bir hastaneyiz. Öyle sayılırız. Her şeyimiz var. Bir hasta için bir doktor ve her

zaman onlara yardım elini uzatabilecek bir sürü insan. Daha ne istiyorsunuz? Ne istiyorsanız söyleyin! İstedığınız şeyleri oğullarım hemen getirirler size. İsterse en pahalı ilâçlar olsun.»

«İlâçlarla hiçbir şey halledemezsiniz!»

«Peki, ne öyleyse!»

«Ben burada yalnızım. Tek başımayım. Oysa, hastanede başka doktorlar da var...»

«Sorumluluğu üzerinizden atmak istiyorsunuz.

Hayatta her şey böyledir zaten. Tehlike anında herkes, başlarında bir sorumlu olmayınca kaçmak isterler. Herkes için bir kişinin karar vermesini isterler. Burada da benim sorumluluğu üzerine alan. İstedığınız kadar korkun. İsterseniz pantolonunuza doldurun. Elinizden geleni yapacaksınız ve bu durumu ortaklaşa atlatacağız. Her şeyi ben göstereceğim. »

«Bunu nasıl başarmayı düşünüyorsunuz? Beni ve nişanlımı daha ne kadar burada tutabileceğinizi sanıyorsunuz? Böyle sessiz sedasız ortadan kaybolduğumuzu anlarılarsa ne yapacaksınız? Bizi bekleyenler var!»

«Her şey ayarlanmış durumda. Gideceğiniz yere dün bir telgraf çektim.»

«Adresi nereden buldunuz?»

«Nişanlınızdan öğrendim. Çok dikkatsiz olduğu için öğreniverdim hemen.»

«İyi öyleyse. Ama herhalde burada uzun zaman kalamazsınız. Ünlü bir adamsınız. Elbet bir gün şehre ineceksiniz, ya da sizi ziyarete gelenler olacak. Sesim gürdür. Bağırırım mı herkes duyar. Ellerimi, ağzımı bağlayacak mısınız?»

«Hiç kafamızı boş yere yormayınız. Ben birşeyi organize ettim mi, o şey iyi düzenlenmiş demektir. Her şeyi düşündüm.»

«Ne kadar zaman için? Bir hafta için mi? Bir ay için mi?»

«Yarın her şeyin düzeleceğine eminim. Sizin için de. Hayatta kimse sizin kadar şanslı olamaz. Arkadaşlarınız kimler sizin? Size adınızla seslenen kibar herifleri demek istemiyorum. Size gerçekten yararlı olabilecek arkadaşlarınızı söylemek istiyorum. Benim gibi biri var mı? Seçimlerden sonra size ne kadar yardımcı olacağımı biliyor musunuz? Neden baştabip olamadınız? Olmak istemez misiniz? Şu anda belki tecrübesizsiniz, ama bunu giderebilirsiniz zamanla. Bir yıl profesör Hackebeil'in yanında kalmanız yeter. Bir yıl sonra Hackebeil'm talebesi olarak bütün kapılar açılacak size. Sadece profesörün yakın arkadaşı olan bir arkadaşınızın olması yeter. Ayrıca yine baştabiplik için de, herhangi bir kadro boşaldığında, alınacak kişiyi seçen bir arkadaş da ihtiyaç var. Benim arkadaşlarımdan kimler olduğunu bile sormadınız daha!»

«Peki, kimmiş bakalım arkadaşlarınız? Benim gibi biri var mı arkadaşlarınız arasında? Sözcüleri, yemin ettiği zaman sizi mahvetmek isteyen biri?...»

Önce soluk alıp verdi. O kadar zaman bırakmıştı kendisine. Zararlı bir deliyle mi, yoksa zararsız bir deliyle mi ilişkisi olduğunu kavrayabilmesi için o kadar bir zamana ihtiyacı vardı. Sonra yeniden soluk aldığı anda ve hâlâ bir yargıya varamadığında kendisini tutamadı, patlayıverdi:

«Siz kim oluyorsunuz da beni mahvetmek istiyorsunuz? Bunun ne demek olduğunu biliyor musunuz? Bahse girerim, şimdiye kadar tek bir adamın kılına dokunamamışsımdır. Sonra kalkmış, benim gibi

yüzlerce kişiyi mahvetmiş birine bunları söylüyorsunuz. İstersem her gün birinin işini bitiririm ben. Bir de kalkıp sizden mi korkacağım yani?»

Bunlardan sonra sesimin zayıf çıktığını ben de fark ettim.

«Bırakalım, olaylar kendiliğinden yönünü bulsun,» dedim.

Walter Haun'u olduğu yerde ayakta bıraktım ve yukarı çıktım. Merdivenleri çıkarken tökezledim ve dizimi basamaklardan birine çarptım. Hiddetle yumruğumu basamağa vurdum. Öylesine sinirlenmiştim.

YİRMİDOKUZUNCU BÖLÜM

ÖĞLEDEN sonra, saat üçle dört arasında, Christiane gözle fark edilir derecede dinlenmiş görünüyordu.

Yaptığım tuzlu bileşim, dakikada kırk damlayla Christiane'nin kanına karışıyordu. Yatağının yanında oturuyor, dakikaları ve damlaların sayılarını titizlikle kontrol ediyordum. Arkamı kapıya dönmüş, başımı öne eğmiştim. Kimsenin içeri girip dikkatimi fark etmesini istemiyordum. Yemeğe inmemiştim. Yukarı gönderdikleri tepsi içindeki yemeği de bakmadan geri göndermiştim. Kahve ve meyva suyuna da 'hayır' demiştim. Açıkça düşmandım artık. Korkunç derecede uyanık davranmaya başlamıştım.

Saat üçle dört arasında kan basıncı yükselmeye, nabız kuvvetle atmaya başladı, Christiane kendine geliyordu. Düşünceli bakışlarla tavana bakmaya başladı. Sonra mavi gözyüzünün, güneşin görülebildiği pencereye doğru baktı. Döndü, başını kaldırdı. Bana baktı. Gözleri parlaktı. Gözlerindeki sis, narkozun etkisi, baygınlığı, ağrıları geçmişti. Benimle konuşmak istiyordu.

«Mümkün olduğu kadar çabuk kalkmanıza çalışacağız.»

«Kendimi çok iyi hissediyorum.»

«Evet, tehlikeyi atlattık.»

«Yaptıklarınız için teşekkür ederim.»

«Daha sonra teşekkür edersiniz. »

Şimdi başka birşey de olabilir mi, diye sorabilirdi, ama sormadı. Gözleri bile böyle bir soruya yanaşmıyordu. Gülümsedi, «Peki,» dedi.

Walter Haun odaya girdi. Emin adımlarla yürüyordu. «Nasılsınız bakalım hamfendi?» dedi, gülümsedi. Rahatlığı her halinden belli oluyordu. O, bir babaydı, sıkıntının ellerine terk edildiği bir baba; her işi bitiren güçlü bir adam. Ben doktorda» sayılmıyordum burada. Hiç olmazsa, onun büyük bir kurtarıcı gibi yatağın başında durduğu zaman içinde, doktordan sayılmıyordum.

«Nasılız?»

«Teşekkür ederim,» dedi Christiane, gülümsedi.

«Evet, Doktor Bey, ne dersiniz buna?»

Onunla konuşmak istemiyordum. Kulaklığımı taktım, Christiane'nin kan basıncını kontrole koyuldum.

İşimi bitirinceye kadar bekledi.

«Kan basıncı nasıl?» dedi. Dikkatimi, basıncı ölçen dereceye vermiş,

«Yüzyirmiye seksen,» diye mırıldandım.

«İyi öyleyse,» dedi, Walter Haun.

Kızın elini avuçları içine aldı,

«Her şey düzelecek. Size söz verdiğim gibi her şey düzelecek. Ben sözünü tutan bir insanım. Size ne söz verdiğimi biliyorsunuz, değil mi?»

Bakmadım, ama Christiane'nin başını salladığını hissettim.

Walter Haun kapıya gitti. Ancak o zaman rom kokusunu aldım. İçmişti. Bugün zamanında başlamıştı içmeye. Odadan ayrıldığında Christiane'ye,

«Kibar bir adam, değil mi?» dedim.

Başını eğdi, ama yüzündeki anlam pek de iyi niyetli değildi.

«Her şeyi düşünüyor,» dedim.

«Evet.»

«Sizin babanız da böyle mi?»

«Evet evet, o da böyledir.»

«Benim de böyle bir babam olsaydı keşke,» dedim yavaşça. Yavaş yavaş hedefime varmaya çalışıyordum. Bir doktor, her şeyden önce sormasını bilmeli. Yavaşça sorup istediğini elde edebilmeli. En iyi usul budur.

«Babanız yaşamıyor mu?» diye sordu Christiane.

Bunu sormasını bekliyordum. Babamın hikâyesini anlattım. Biraz duygusal davrandım. Aslında öyle değilimdir.

«Babam şanssız bir insan» dedim, «Birinci dünya savaşı sırasında yüzünden yandı. Bir süre o acıyı çekti. Bende bir fotoğrafı var. Yirmi lise talebesi arasında bir yüz. Bitirme imtihanında çekirmiş. Biraz babama benzerim. Fotoğraftaki yüzüne demek istiyorum, ikinci dünya savaşında cepheye gitmek zorunda değildi artık. Başka yerlerde olduğu gibi Flensburg'da savaşın etkisini o kadar şiddetle duymadık. Yalnızca bir defa ciddî bir bombardıman oldu. 19 Mayıs 1941'de, saat onbirde. Bombaların üçte ikisi isabet kaydetmedi. Limana düşmüşlerdi. Sadece üçte bir oranında isabet olmuştu. Babam da onların arasındaydı. Ama çok geçti artık. Sorulmadıkça aklıma bile gelmiyor.»

«Affedersiniz.»

«Neden sordunuz diye mi? Bana babamı hatırlattınız diye mi? Sadece bir duygu bu, başka birşey değil. Babamın yokluğu üzmüyor beni. Çünkü o, Walter Haun gibi her işin üstesinden gelen, becerikli bir adam değildi. Bir işin nasıl doğru yapıldığını ondan öğrenemezdim de. Hiçbir baba, kendi marifetlerini tam olarak oğullarına aktaramaz. Walter Haun bile. Yoksa Knut vaktinden önce doğmuş bir çocuk mu?»

«Knut mu? Hayır, o sanat için doğmuş bir çocuk. Onun alam sanat. Ancak o dalda başarı

sağlayabilir. Sanat toplumun malıdır. Bu da, onun birçok kişileri mutlu kılabileceğini gösterir.»

«Sizi de mutlu kıldı mı hiç?»

Kıpkırmızı oldu, yutkundu, ama konuşmasını kesmedi.

«Tabii. Her insan müziği sever.»

«Bazıları marş müziğini sever. Sözgelishi Haydn'ı. '—Almanya, Almanya, ülkelerin en iyisi...—»

«Evet, ama bu daha çok nefesli çalgılarla çalınan bir marş. Piyanoda ciddî müzik dinlemeyi severim ben.»

«Herhalde Knut da ciddî bir insan.»

«Knut, yanıltır insanı. Aslında kardeşleri daha ciddîdir.»

«Volker mi? Evet, o babasına benzediği için çok ciddî.»

«Hayır, o da yanıltır insanı. Sadece babası gibi olmak ister. Babasına dış görünüşüyle benzediği için, o ne yaparsa, o da onu taklit eder. Ama iş başa düştüğü zaman saklanacak yer arar.»

«Peki, Siegfried hakkında ne düşünüyorsunuz?»

«Kaba bir insan. Yaşının icabı belki. Doğru dürüst bir kimsenin yanında yararlı biri olabilir.»

«Biliyor musunuz, kararlarınızda çok isabetlisiniz.»

«Öyle diyelim.»

Aslında bunlar kendi düşünceleri değildi. Biri ona Haun'un oğulları hakkında düşüncelerini söylemişti. O düşünceler, şimdi de kendisinin olmuştu. Ama, acaba kimden duymuştu bunları?»

Ursula odaya girdi. Bir şişe bira getirmişti.

«Senin için getirdim,» dedi.

Ursula zaman zaman benimle iyi anlaşmasını biliyordu. Gerçekten susamıştım. Bir tabure aldı, yanıma oturdu.

«Lütfen bırak da, yanında kalayım,» dedi.

Getirdiği biradan ona da verdim, ama istemedi. Walter Haun'un konukseverliğine hayır dememişti. Ne açtı, ne de susuz. Saçlarımı tuttu ve tatlı tatlı baktı bana. Onun için hâlâ birşeyler ifade ediyordum. Ondan kurtulmak için öne eğildim, Christiane'nin nabzım yokladım. Yeniden yukarı baktığımda, Ursula'nın bakışlarını gördüm. Christiane'ye dikmişti gözlerini. Acımayan bakışlardı bunlar. Kızı inceliyordu. Sonra bakışlarını bana çevirdi. Gözlerindeki o parlaklık yavaş yavaş gitmişti. Belki de acıyordu kıza. Yahut, korkuyordu.

Saat dörtle beş arasında Christiane iyileşmesini korumuştı. İnşallah hep böyle sürer gider ...diye düşündüm.

Daha önce düşündüklerimde ben mi suçluydum acaba? Belki Walter Haun'un hakkı vardı. Hastane ile burası arasında ne fark vardı? Her şey normal gidiyordu işte. Hastanede ameliyat yaptığımı kabul etmeliydim. O zaman korkum da kalmazdı. Her şey iyi giderse, her şey iyi gitmiş demektir. Willi amca, içtiği zaman böyle derdi. Hayat, romlu bir tatlı gibidir. Herhalde bunu da Willi amca söylemişti. Walter Haun'un bulduğu çözüm yoluna neden karşı geliyordum? Eğer işler yolunda

giderse, bu Christiane için de iyi birşey olacaktı. Walter Haun'un planını bozarsam, kime yararlı olacaktım? Benim için de pek az bir önemi vardı bu işin. Bir yıl Profesör

Hackebeil'in yanında kalacaktım. Bunu kabul etmeme de ihtiyaç yoktu. Düşünmek için vaktim vardı. Başkaları başhekim olmak için çok şeyler yapmışlardı. Pardon, yanlış anlaşılmasın. Başhekimlere diyecek birşeyim yok! Sen de bir gün onlardan biri olabilirsin.

Bunlar sadece aklıma gelen şeylerdi. Düşünce ürünleri değil. Sırtımı kapıya dönmüştüm. Henüz karar vermeme gerek yoktu. Karar vermem gerektiği zaman kendimi karalara bürünmüş biri gibi hissedirim. Sonra birdenbire kararımı veririm. Ama o kadar zayıf bir insan değildim. Kararımı vermiştim bile: Christiane'yi hastaneve götürecektim.

OTUZUNCU BÖLÜM

BU defa Ursula'ya kaçış planımdan söz etmedim. Aslında her şeyi anlatmak istiyordum, ama dikkatli olmam gerektiğini düşündükçe vazgeçiyordum. Ona hiçbir şey söylememeliydim ve mümkün olduğu kadar da az konuşmalıyım onunla.

Duygularımla Ursula'dan büsbütün kopamamıştım daha. Onu, beni görmediği anlarda seyrediyordum. Tıpkı ilk başlardaki gibi güçlüydü duygularım. Arzuladığım hiçbir şey yoktu. Gerçi doymuyordum. Olmayan birşeye karşı tutkum vardı. Ama Ursula da vardı. Beraber geçirdiğimiz bir zaman vardı. İçinde yaşadığım şu an vardı. Belki bu zamanın geleceği de olacaktı Belki de yaşanabilecek her şeyi yaşamıştım. Yine de insan düş kurmada sınır tanımıyordu

Her şeye rağmen planımı yapıp, yaptığım planı da tatbik etmeliydim. Delinin biri olduğumu da söyleyeyim bu arada.

Planımın ana hatlarını çoktan çizmiştim. Oturmuş Ursula'yı seyrederken detayları düşünüyordum.

Sucuk. Muhakkak ki bu evde benim planımı gerçekleştirebilecek bir parça sucuk vardı.

Saat beşte, yeniden kan ölçme aletine baktım, sonra ayağa kalktım.

«Artık dayanamayacağım. Birşeyler yemem gerek. Yiyecek birşey bulayım kendime. Sen Christiane'nin yanında kal, lütfen!» dedim Ursula'ya.

«İstersen sana aşağıdan hemen yemek getiririm.»

«Hayır, kendim gitmek istiyorum. Neyi canımın isteyeceğini ben de bilmiyorum. Mutfakta şöyle bir bakınırım.»

Aşağıdaki koridorda oda kapılarından biri açıktı. Walter Haun odada koltuğa oturmuş merdiveni gözaltında tutuyordu. Elindeki bardak hemen hemen görünmüyordu. Elleri büyüktü. Bardakla oynuyordu Yanında bir şişe vardı. Şişe pencerenin içinde, saksıların arasında duruyordu. Bu sefer bana karşı koyamayacaktı, ama işaret etti, çağırdı.

«Gelin Doktor Bey. Size ne gibi bir yardımda bulunabilirim,» dedi.

Aç olduğumu söyledim.

«Ne yemek istersiniz?»

Garip şey. Biraz önce yukarıya gönderilenleri reddetmiştim. Aşağıya yemek yemeye inmemiştim.

Şimdi de tutmuş, kendi ağzıyla yemek istiyordum. Galiba gururumu kırmıştım, inadımdan vazgeçmiştim. Yavaş yavaş aklımı başıma toplamalıyım ve sonunda Walter Haun gibi büsbütün akıllı davranmalıyım. Hiç olmazsa Walter Haun böyle düşünmeliydi.

«Canım sucuk istiyor,» dedim.

«Gelin öyleyse, hemen mutfığa gidelim!» dedi, elindeki bardağı şişenin yanına koydu. Şişede çok az içki kalmıştı. Beni mutfığa götürdü. Elini omzuma atmıştı. Omuz pohpohlamasını seven bir insandı.

«Hastamız nasıl?»

«Hayret edecek derecede iyi. Atlattı.»

«Hâlâ korkulacak birşey var mı?»

«Hayır.»

«Sizin de artık korkmadığınızı görüyorum.»

Buzdolabında birkaç dilim av sucuğu vardı.

«Yeter mi?» dedi Walter, «İsterseniz, karım başka şeyler de hazırlasın size.»

«Tam bir koç sucuğu istemiştım.»

«İyi öyleyse, bir kutu açalım size. Buyrun, kilere gidelim. Bakalım neler bulabileceğiz.»

Kilere gelmiştık.

«Ev çok hoşuma gidiyor,» dedim, «Yazlık eviniz mi burası? Hafta sonlarım burada mı geçirirsiniz?»

«İki yıl önce almıştım. Bir sürü para verdim. Severim burasını. İç dekoratör de tutmuştım, ama yine de her şey benim istediğim gibi oldu.»

«Her zaman yapıyorsunuz bunu, herhalde?»

Raflardaki kutuları yana itti,

«Evet, her zaman yaparım. Kendi bildiğim şeyden şaşmam hiç. Yoluma çıkan her şeyi kenara iterim. Biraz inatçıyım, ama memnunum bu huyumdan.»

Kutulardan birini yere düşürdü. İkimiz de aynı anda eğildik. Neredeyse kafalarımız birbirine çarpacaktı. Burnum soluğunu duydu. İçki kokuyordu soluğu.

«Bugün de kendime sadık kalıyorum,» dedi. «Dün ayık olmadığımı itiraf ediyorum. Ayık olsaydım çünkü cesareti bulamazdım kendimde. Ondan sonra al başına belâyı işte. Bütün basın burada toplanırdı. Bereket versin ki, her şeyi aramızda halledebilecek o delice fikir geldi aklıma. En delidolu fikirler bazan çok iyi sonuçlara götürüyor insanı. Bugün, sabah uyandığımda ilk defa bunu düşündüm: Neler yaptım ben! Yaptıklarım doğru muydu?»

Başka biri korkudan altına yapardı belki de. Bazıları yarım bir insandır. Hele içkili olduğu zaman. Ama ben her zaman bütün bir adamım, sarhoş olayım ya da olmayayım, tnsanın kendisini tanıması gerek, ne yaptığını bilmesi gerek. Bazan ayık kafayla alınamayacak kararlar olur. O zaman insan bir şişe içkinin refkatinde alır bu kararları. Siz başka tipler tanıyor musunuz?»

Kalkarken yardım ettim. Santimental olmuştu hemen hemen. Yeniden omzuma vurdu,

«Doktor, bize teşekkür edecekler!» dedi.

Elindeki kutuyu aldım, mutfığa gittik. Bir tencereye su doldurup ocağa koymak istedi. Ama ben sucukları soğuk olarak sevdiğimi söyledim. Bu sefer de kutuyu açmak için tutturdu. Açtığı kutudan bir sucuk aldım, ısırdım. Sonra kutudaki sucukları saydım.

«Bunların hepsini yerim ben,» dedim «Kutuyu yukarıya götürüyorum. Christiane'ye bakmam gerek.»

«Nasıl isterseniz!» dedi.

OTUZBİRİNCİ BÖLÜM

CHRISTIANE'NİN durumu hâlâ iyi görünüyordu ama, müşahede kâğıdına yazdığım şeyler, bir saat öncekinden daha iyi değildi. Bir mucize beklemeye de hakkım yoktu. Ateşi çıkmış, nabızı daha hızlı atmaya başlamıştı. Yine de bunları bir alarm, bir tehlike işareti olarak kabul etmiyordum.

Ursula'ya sucuk kutusunu gösterdim, fısıltıyla:

«Ben, öteye geçiyorum. Bunları Christiane'nin gözleri önünde yiyemem. Birşey olursa bana haber ver,» dedim.

Giderken el çantamı da beraber götürdüm. Ursula fark etti. Bakışlarından anladım fark ettiğini.

Yanımda uyku damlası vardı. Tadı belli belirsiz bir ilâçtı. Yirmi damlası, iyi bir uyku için yeterliydi. Şişedeki ilâç iiçyüz damlalıktı. Bu kadarını Hasso için düşünmüştüm.

İlâcı enjektöre çektim ve ucuna ince bir iğne taktım. Yalnızca iki sucuğa ihtiyacım vardı. Hasso'nun bunları yiyeceğini sanıyordum.

Koridorda Walter Haun ve Gerda Haun'un sesini duydum. Sonra merdivenleri çıkmaya başladılar. Şişeyi, enjektörü ve iğneyi çabucak sakladım. Haun'la karısı önce öbür odaya gittiler. Beni sordular. Çabucak kutunun en altında duran, daha önce ısırdığım sucuğu çıkardım, kutunun kapağını kapadım. Walter Haun ne kadar az yediğimi görmemeliydi. Aceleyle bir daha ısırdım. Kapı çalındığında, dolu ağzımla «Girin!» dedim.

Walter Haun, karısını odaya sokarken elini omzuma atmıştı. Sol eliyle de kadının kolundan sıkıca tutuyordu.

«Size bir hasta getirdim,» dedi.

Gerda Haun gülümsemeye çalıştı, ama gülümsemesi ağzının köşesinde kayboldu gitti. Ağzımdakini çiğneyip yutmaya çalışıyordum.

«Önce yemeğinizi yeyin!» dedi, Walter Haun.

«Neyiniz var?» diye sordum, Gerda Haun'a.

«Ah, hiçbir şeyim yok.»

Bunu söylerken yan gözle kocasına bakıyordu. Sonra onun bakışlarından gizlenmeye çalıştı. Acı çekiyordu. Benim yardımına ihtiyacı vardı. Isırdığım sucuk hâlâ elimde duruyordu. Tabak yoktu.

«Haydi, bırak da yardım etsin sana.» dedi, Walter karısına, «Bir kadın için utanılacak birşey değil bu. ilâçlar ne güne duruyor. Onları işe yarasın diye bulmuşlar.»

Walter'in yüzü kırmızıydı. Karısı ona baktı. Kocasından korkuyordu. Ben de korkuyordum. Kutuya baktı. Her şeyi anladığını sandım' Isırdığım sucuğun kalan kısmını olduğu gibi ağzıma attım, ama hepsi sığmadı. Dolu ağzımla mümkün olduğu kadar «Buyurun, oturun!» dedim. İskemleyi çekmek istedim. Bir sucuk daha vardı elimde. İskemle ve sucuk, parmaklarıma büyük gelmişti. Sucuk yere düştü. Ger da Haun'un ayaklarının ucuna yuvarlandı. İkimiz de sucuğu almak için eğildik. Gerda benden çabuk davrandı.

«A, soğuk bu. Bu sucuklar yalnız ısıtıldıkları zaman lezzetli olur. Bir dakika bekleyin, hemen ısıtayım,» dedi.

Kutuyu aldı. Hiçbir harekette bulunmamıştım. Devre kesilmişti, kısa devre olmuştu sanki.

«Susukları soğuk seviyor. Otur yerine ve kutuyu bana ver. Boşalmıştır zaten. Doktor kahvaltıdan bu yana birşey yememişti!»

Gerda kutunun kapağını kaldırdı.

«Üç tane daha var içinde. Hemen ısıtıp getiririm. Hapa ihtiyacım yok benim,» dedi.

«İhtiyacın var!»

«Öyleyse neden Knut'a verdin onları!»

«Kes sesini!» dedi ve aceleyle kutuyu elinden aldı, «Karım, aile doktorumuzdan bir ilâç almış. Düzenli bir şekilde kullanması gerekiyordu. Yani şöyle...»

Söyleyecek söz arıyor, bir yandan da kutuya bakıyordu.

«Ne gibi bir ilâç?» dedim.

Duymamıştı beni.

«Soğuk sucuk,» dedi, işaret parmağım kutunun içine soktu, «içim çekmeye başladı. Cep hedeki günleri hatırlatıyor bana.»

Düşünceler zincirleme dizilmişti sanki. Tahmin edildiğinden de çabuk olmuştu. Kutunun içinde bir bit yeniği olduğunu fark etmemişti. Eğer sucuklardan birini yerse, bir saat sonra kendisinden geçerd. O zaman da ötekilere, onun kesinlikle hastaneye kaldırılması gerektiğini söyledim.

«Öyleyse yiyin bir tane. Soğuk sucuk gerçekten lezzetli oluyor,» dedim.

«Evet, ama siz verirsiniz. Cepheye gittiniz mi hiç? Gitmediyseniz çok önemli birşey kaçırmışsınız. Arkadaşlık. Son dilim ekmek bile pay edilirdi. Kuru ekmek, soğuk sucuk. Ne lezzetli olurdu!»

«Hayır, hap almayacağım!» dedi, Gerda birdenbire.

«Ama sen bir kadınsın! Ben sucuğu yiyeceğim, sen de hapı yutacaksın. Sana emrediyorum!»

«Ne hapı?» dedim.

«Pantepan.»

«Böyle bir ilâç tanımıyorum. Boş paket var mı ?»

«Aşağıda duruyor. Bir dakika hemen getireyim,» dedi, odayı terk etti. Sucuklarla birlikte kutuyu da

götürmüştü.

«Sizi çok seviyor galiba. İlgileniyor. Cepheyi düşünüyor ve sizi seviyor. Ne büyük aşk!» dedim.

— Aşk— kelimesine karşı allerjisi vardı. Tahammül edemiyordu. Midesi bulanıyordu, o kelimeyi duyunca.

«Sevmek mi? Beni hiçbir zaman gerçekten sevmeydi. Evet sevebilir, ama sevginin ne demek olduğunu bilmez. Acı nedir bilmez, sadece böbürlenir.»

«Peki, siz duygularınızı aşkla bağdaştırıyor musunuz?» dedim.

Ve o sırada aşağıdan Volker'in sesini duydum. Walter Haun dolu ağzıyla karşılık veriyordu. Yeteri kadar kızgın olduğu için ne dediğini anlıyordum: «Yer yarıldı yerin dibine gitmedi ya! Saçmalama! Herhalde bir yere saklanmıştım. Winzer'e telefon et. Belki oradadır!»

«Ben onun karısı ve oğullarının annesiyim,» dedi, Gerda Haun.

«Ona büsbütün boyun eğmek için bu yeterli bir sebep mi?»

«Boyun eğmek doğal birşey.»

«Vicdanınızın doğayla ne ilgisi var?»

«Sizi anlayamıyorum.»

«Kötü bir vicdanınız var, ama yine de ona boyun eğiyorsunuz.»

«Çünkü, o böyle istiyor.»

«Hayır, bir açıklama değil bu.»

«Tam tersine...»

«Hayır. Hiçbir hâkim kabul etmez bunu. Artık bundan sonra ona boyun eğmeyeceksiniz!»

Bana baktı. Artık saklayacak, arkasına gizlenecek bir ifadesi kalmamıştı. Korkuyordu.

Walter Haun geri geldi. Ve son sucuğu da ağzına attı .

«İşte kutu!» dedi.

Gösterdiği bir ilâç kutusuydu. Teskin edici bir ilâcın kutusu.

«Size buna benzer birşey verebilirim,» dedim.

«Bulunduğumuz yerde doktor olması gerçekten büyük birşey,» dedi, mendiliyle ellerini sildi. Sucuk kutusunu geri getirmemişti...

OTUZİKİNCİ BÖLÜM

URSULA elbise dolabının önünde, dalgın dalgın duruyordu. Geldiğimi duyunca, çarçabuk ve sessizce dolabın kapısını kapadı. Christiane uyuyordu.

O da ne? Ursula'nın elleri boştu Casusluk mu yapıyordu

«Birşey mi arıyorsun? Üşüyor musun?»

«Hayır, ben... Sadece... Sadece can sıkıntısından dolabı açtım.»

«İçinde ilgi çekici birşey mi var?»

«Hayır, yok tabii.»

«Bırak, biraz da ben bakayım! »

Dolapta birkaç elbise vardı. Parfüm kokmuyordu. Elbise kumaşları kaliteliydi. Güzel işlenmişti. 42 numara kadın ayakkabıları vardı. Bir spor ceket, beyaz bir pantolon. Evli bir çiftin yaz eşyalarıydı.

«Christiane'nin yattığı yatak da evli bir çiftin yatağıydı.

Ceketin ceplerini karıştırdım. Pantolonun da. «tzin verirsen?» dedim bu arada, Ursula'ya.

«Rica ederim,» dedi. Sanki daha önce cepleri karıştırılmış gibiydi. Sadece monogramsız bir mendil bulmuştum.

Kravatın arkasındaki etiket, nereden alındığımı gösteriyordu. Bonn'lu kibar bey.

«Yabancı insanların işlerine burnumuzu sokmamamız gerek,» dedim. Bunu söylememe rağmen kara kartallı, beyaz bir mayo geçirdim elime. Ursula'ya gösterdim.

«Ben de böyle bir mayo alayım mı? »dedim.

«Hayır!» dedi, garip bir şekilde.

«Bugünlerde moda ama bu mayolar. Bunları giyince, karın etlerinin sarkan kısımları belli olmuyor. Plajda görmüştüm.»

Erwin'in doğum gününü hatırladım. Kahkahalarla gülmüştük o gün. Bunun, Haun'lar ve bu mayoyla hiçbir ilişkisi yoktu. Ama plajda gördüğüm ve tanıdığımı sandığım adamın kara kartallı beyaz bir mayosu vardı. Gözlük takmıştı. Çok güzel bir gülüşü vardı. Alman rahatlığı her halinden okunuyordu.

Mayoyu yeniden dolaba attım. Bu mayonun yeri burası değildi.

Erwin'in doğum günü. Ha ha ha ha!

Erwin, doğum gününü Bockholm Wik'te kutlamak istiyordu. Tam plajın kenarında yataklı arabası duruyordu. Benim uymayacağım bir klikti bu. Ama Erwin'i tanıdığım için ben de davet edilmişim.

Doğum günü için hazırlanmıştık, içimizden birinin bayırda yazlık bir evi vardı.

«Tabii sandalla gideriz oraya. Bockholm Wik'e kadar yirmi dakika kürek çekmek yeter de artar bile. Arabayla gidersek epeyce dolaşacağız!»

Koyu mavi elbisemi giymiştim. Yepyenydi. En iyi elbisemdi. Günlerden pazardı. Zengin bir hastamı ziyaret etmişim.

«Erwin'e hediye almadım.»

«Birkaç uskumru balığı yakala yeter. Korkunç sevinir.»

«Mükemmel bir fikir!»

«Ama ben olta kullanmasını bilmem hiç,» dedim.

«Daha iyi ya. İlk tuttuğun balığı ona götürürsen, Erwin daha çok sevinir! Haydi gel, oltayı al. Biz sandalı hazırlayınca kadar sen birkaç tane yakalarsın,» dediler.

Aşağıdaki küçük köprüde bana nasıl balık tutulacağını gösterdiler.

«O kadar kısa atma oltayı. Daha uzağa at. Olta en az onbeş metre ileriye gitmeli.»

Daha ileriye atmak istedim, ama olta yine üç metre öteye düştü. Önce oltanın üç metre öteye düştüğünü sanmışım. Yanılmışım. Üç metre öteye düşen kol saatımdı. Misina takılmış, kolumdan çıkmış, suya düşmüştü. Oltayı tekrar çektiğimde iğne boştu. Gülmekten bayılacaktım nerdeyse!

Galiba Erwin'den özür dilemek zorunda kalacaktım. Balık yaklayamamışım. Yanımda taşıdığım ise hediye değil, doktor çantamdı. Hediyesini sonra gönderecektim.

Koyu mavi elbisemle daha çok bir arabanın içine yakışırdım. Bindiğimiz sandal eskiydi. Kıyıdan uzaklaştık. Serin bir batı rüzgârı esti. Bockholm Wik kuzeybatıya düşüyordu.

«Kürekleri suya daldırdıktan sonra, durumu bozmadan çekin. Sizin yaptığınız biçimde ilerlememiz imkânsız. Durun! Sadece sağ, sadece sol yapılmaz, îkisini birden çekeceksiniz. Baksanıza, olduğumuz yerde dönüp duruyoruz.»

Kıyıdan gittikçe uzaklaşmaya başlamıştık. Bizi sürükleyen batı rüzgârı gittikçe artıyordu.

«Demek siz iyi kürek çekiyorsunuz! Şimdi kolları sıvayın ve küreğe geçin bakalım. Bu küçük tekneyi oraya kadar götüremezsek, alay ederler bizimle.»

Küçük bir deniz motoru yanıımızdan geçti. Üstümüze su sıçrattı. Pek de şaka yapmışa benzemiyordu. Motorun kaptanı ciddî bakışlarla bakıyordu bize. Başında gemici şapkası vardı. Yumruklarımızı kaldırıp tehdit ettik onu. Kaptan arkasına dönünce yumruklarımızı havada gördü. El salladığımızı sandı. Döndü geldi. Söylediği şey hiç de fena bir fikir sayılmazdı:

«Sizi yedeğime alıp çekeyim mi?»

Motoru en azından altmış beygir gücündeydi. Dalgalarla iyi dans etmeye başlamıştık. Kaptan yanlış yöne gidiyordu. Herhalde iyice açıklayamamıştık.

«Dur!» dedik, ama motorun sesi bizimkinden baskın çıktı. Bu sefer hepimiz öne gelip koro halinde, dur, diye bağırdık. Kaptan duydu. Motoru durdurdu.

Eski sandalın burnunda dört kişiydik. Kaptan anîden durunca, sandalın arkası havaya kalktı. Komik bir durumda kalmıştık.

«Birşeyler kurtar!» diye kafamdan yıldırım gibi bir düşünce geçti. El çantamı demek istiyorum, ama son anda kurtardığım şey, arkadaşın oltası oldu.

Motorda sadece iki kişilik yer vardı. Üçüncü de tırmandı, girdi. Geride ben kalmıştım.

«Sen iyi ytizme bilirsin! Sahile birşey kalmadı zaten!» dediler.

Kurtardığım oltayı motora uzatmayı bile unuttum. Sahil gerçekten yakındı. Birdenbire kendimi plajda yüzenlerin arasında buldum. Uğradığımız kazayı fark etmemişlerdi belki de. Başım su üstünde kaldığı sürece beni normal şekilde banyo yapan biri sanmışlardı.

Suda ve kıyıda bir sürü insan vardı. Su gittikçe sığlaşıyordu. Birdenbire koyu mavi bir elbiseyle, altın kol düğmeleri, elinde oltayla sudan çıkan bir insan düşünün. İnşallah kimse tanıımıyordur beni, diye düşündüm. Bazıları sadece şaşırdılar. Ama içlerinde en çok gülen.»

«Yahu, bu bizim küçük Mortensen'in ta kendisi!» diye bağırdı.

Bağırının kim olduğunu bilmiyordum. Yüzü yabancı değildi, yine de tanıyamamıştım. «Küçük Mor

tensen!» diye bağırmıştı, ama ondan en az yirmi santim büyüktüm. Herhalde beni daha önce, benden yirmi santim büyük olduğu zamanlar tanıyordu. Çünkü öğrencilik yıllarımda da bu gibi sahneleri yaşamıştım.

Üzerinde kara kartallı beyaz bir mayo vardı. Buradaki mayonun aynıydı. Onun gülen yüzünü yine karşımda görür gibi oldum...

Yirmi yıl öncesini hatırlatıyordu bana. O zamanlar gülmezdi. Yumruğunu havaya kaldırır, «Yeneceğiz!» diye bağırdı.

Bu adam, Uwe Sandersiebel'di.

OTUZÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BİR SAAT beklemem gerekti. Yarım saati geçmişti bile. Christiane'nin yatağında oturmuş, kan basıncım, nabız atışlarını kontrol ediyordum. Başaracağımı hissediyordum, ikiye bir şansı vardı. Kutudaki üç sucuktan ikisi uyku ilâcı enjekte edilmiş sucuktu. Eğer üçüncü sucuğu çabucak kutudan çıkartabilseydim, Walter Haun'a hiç şans tanımamış olacaktım. Şimdi her şey olup bitecekti. Walter Haun sucuklardan yemişti. İlâçlı sucuğu yediğini sanıyordum. İki sucuk ilâçlıydı biri ilâçsız. İlâçsız yiyemediğini sanıyordum. İlâcın verdiği ağırlıktan kurtulabilmek için içecek, içince de ilâcın etkisi bir kat daha artacaktı. Acaba neden bu kadar yorgun duyuyorum kendimi? diye düşünecekti. Dinlenmek için salıncaklı sandalyesine oturacak, belki de bir ara kendine gelmek için son gücünü harcayacaktı, ama...

Korkum, bu düşüncelerle başladı. Ve gittikçe büyüyordu. Kendime olan güvenim, neşem, mantığım bana daha çok korku veriyordu.

Walter Haun yorgunluğunun doğal olmadığımı fark edebilirdi. Yediği sucukların garip bir tadı olduğunu, öbür iki sucuğu kontrol edince meseleyi anlayabilirdi. Belki de sucuklardaki iğne deliklerini de görecekti. Aldatıldığını, kendisine tuzak kurulduğunu fark edince köpürecekti. Birkaç dakikası kaldığını, bu birkaç dakikadan sonra neler olabileceğini düşünecekti. Küplere binecekti. Zehir ve alkol fiziki gerginliğini unutturacaktı. Hiç kimse Walter Haun'u, cezasını bulmadan aldatamazdı. Tabancasına sarılacaktı. Boş tehdit savurmuyacaktı herhalde. Adımları birbirine karışmaya, elleri titremeye başlamış olabilir, ama yine de kısa mesafeden isabet kaydedebilirdi. Şuursuzca merdivenleri tırmanmaya başlamıştı bile...

Merdivenlerde ayak sesleri duyuyordum.

Ayağa fırladım, sarhoş gibi sendeleyerek kapıya gittim. Hiçbir yarar sağlamazdı kapıya gitmem. Kilit kırılmıştı. Kapatamazdım. Hemen dolabı itip dayamalı kapının arkasına! Yoksa, pencereden mi atlasam! Ya da olduğum yerde kalayım mı? Yalvarayım, yemin edeyim, söz vereyim...

Ursula da paniğe kapıldığımı anlamış, ayağa fırlamıştı.

«Ne var?» dedi fısıltıyla, «Neyin var?» Bunu sorarken kendi de korkuyordu.

«İkimizi de öldürecek!» dedim.

«Kim? Siegfried mi?»

«Hayır. Ayak seslerini duymuyor musun?»

«Bu, o değil ama!»

«O, Walter Haun bu.»

«Walter Haun mu? Aman yarabbim, neden bizi öldürmek istesin, Walter Haun?»

«Çok geç artık!»

Bir kapının açıldığını duydum. Ayak sesleri kesildi.

«Başka bir yere gitti!» diye fısıldadı Ursula.

«Bizi arıyor,» dedim sakince. Erkekliği öldürmek istemiyordum. Gerçekten de sakindim şimdi. Ya da öyle duyuyordum kendimi.

Anlaşılamayacak derecede boğuk birkaç ses duyduk.

«Bunlar Siegfried ve Knut.» dedi, Ursula.

«Hayır, Walter Haun, Siegfried'e son emirlerini veriyor. Siegfried ateş edecek.»

Ursula kapıyı açmaya çalıştı. Kapı kolundaki elini hızla çektim.

«Deli misin? Kapalı kalsın kapı!»

«Hiç olmazsa bırak da dinleyeyim dışarısını!»

«Hayır, burada kal!»

«O halde sen git bari!»

Başımı kapının aralığından dışarı uzattım. Gözlerimdeki korkuyu Ursula'dan saklamak istiyordum.

«Birşey duyuyor musun?» diye fısıldadı, Ursula

Başımı iki yana salladım. «Kapılarına kadar gitmen gerek.»

«Yer gıcırdar.»

«Hiç cesaret yok mu sende?»

Başımı içeri çektim, Ursula'ya dik dik baktım. 'Hiç cesaret yok mu ?' Bu da ne demek oluyordu ? Demek beni bu kadar pısırik tanıyordu ha? Korkaklığımı gizlemek için vakit geç değildi. Dışarıya çıktım. Ayaklarımın ucuna basıyordum. Sesler son odadan geliyordu. Gerçekten de Siegfried ve Knut'un sesleriydi. Şimdi konuştuklarını duyabiliyordum.

«Babamı kızdırmamaya bak!»

«Niçin?»

«Babamın yaptığı her şey doğrudur. Güven ona. Ne yaptığını bilir o! »

«Hayır. Bilse bilse, yaptığı işi kimin için yaptığını bilir o.»

«Şu aşağılık kompleksinden kurtulamadın gitti!»

«Saçma! Tam tersi! Ben bir PUHU kuşuyum. Sen de öyle.»

«Ve sarhoş bir puhu bize emir veriyor!»

«Saçmalama, babam hiç sarhoş olmaz. Ne yaptığını bilir her zaman.»

«Bütün açıklaman bundan mı ibaret? Babam ne yaptığım bilir diye, onun her yaptığını yapacak mısın? Kendi yaptığın şeyin ne olduğunu düşünmen gerekmez mi hiç? Kendi akımı kullanamaz mısın?»

«Kimse yaptığım şeye karışamaz. Ne yapacağımı da bilirim. Akıl veren birine ihtiyacım yok. Yoksa sen mi akıl vereceksin bana? Sen neden aramıza katılmak istemiyorsun, anlayamıyorum bir türlü!»

«Daha ne yapayım. Beraber yapıyoruz her şeyi.

Anlamadığım şey, neden bu işi hep birlikte yaptığımız! Birlikte çalışmak en basit şey olduğu için mi? İnsan bir toplumsal hayvan olduğu için mi? Bundan daha büyük bir saçmalık olamaz. İnsan normal kafasıyla, her önüne çıkanın arkasından gitmeye çalışırsa, onun dediklerini yaparsa, kendi aklından hayır gelmez ona artık. İnsan aklını kaybeder ve akla gelmeyecek şeyler yapar.»

«Burada kimse aklını kaybetmez, merak etme. Hele babam, hiç. Asıl sen, aklını kaybetmişsin. Her şey senin yüzünden oldu. Bütün suçlu sensin. Sen başladın. Babam, Christiane'nin bizim için bir tabu olduğunu boşa söylememiştii. Sen başladın Christia ne ile!»

«Nereden biliyorsun bunu?»

«Bildiğim birşey yok benim.»

«Christiane ile ilişki kurduğumu nereden biliyorsun? Kimin söylediğini bilmek istiyorum!»

«Her şeyi bildiğini sanıyordum.»

«Nereden öğrendiğini bilmek istiyorum!»

«Sinirlenme! Kim olsa düşünür bunu!»

«Evet, şimdi anlıyorum. Ancak şimdi anlayabildim. Hakkımda neler söylendiğini tahmin ediyorum, isterik, kırmızı yüzünle, şaşkın şaşkın sırtarak bana doğru gelişlerin... Sıvışan ben değildim ama. Benim nasıl geldiğimi sen duydun!»

O sırada Walter Haun'un geldiğini duydum.

Hemen odaya geri koştum.

«Geliyor!»

Yüzümün ne şekillere girdiğini bilmiyordum.

«Sen delirmişsin!» dedi, Ursula.

Walter Haun içeri girmeden kapıyı vurdu. Elinde kutu vardı.

Korkuyla kutuya baktım. Demek düşündüklerim doğruymuş. Anlamıştı her şeyi. Şimdi intikam alacaktı.

«Sucuklarınızı geri getirdim. Aşağıda unutmuştum. Küçük nasıl?» dedi, Walter Haun.

«İyi, çok iyi,» dedim.

Kutuyu uzattı, ama almadım, iyi niyetli olduğuna inanamıyordum. Kutuyu komodinin üstüne koydu. Sonra Christiane'yi okşadı.

«Her şey yolunda mı?» dedi. Christiane gülümsedi.

Bana doğru geldi. Elini omzuma koydu. Sanki kırk yıllık arkadaşım gibiydi.

«Her şey yolunda, değil mi?»

«Evet,» dedim. Omzumdan tutup beni sallamasına izin verdim.

Sonra gitti.

Kutuya baktım, içinde daha iki sucuk vardı. İkisi de birbirinin aynıydı. Şansı yaver gitmişti adamın. ilâçsız sucuğu yemişti.

Çok şükür! diye düşündüm.

Sinirlerimi kaybettiğimden dolayı utanmıyordum artık.

OTUZDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KARANLIK çöktüğünde, Christiane'yi Ursula'yla yalnız bıraktım. Merdivenlerden çıkan birini duymuştum. Odamın kapısında durdum. Gelen Knut'tu. Tutunacak bir yer arıyor gibiydi ve sallanıyordu.

«İyi akşamlar,» diye mırıldandı. Garip bir yüzü vardı. Yüzünün en ufak bir çizgisi bile oynamamıştı konuşurken. Yürüdüğü sırada da kollarının sallamadığım fark ettim.

Bu tür yan etkileri olan ilâçlar vardır. Sözgeşi Gerda Haun'a verdiğim teskin edici ilâç gibi. Yoksa verdiğim ilâcı Knut'la paylaşmışlar mıydı?

Odasının kapısında durdu ve bana baktı. Kımıldamıyordu. Bekliyor gibiydi. Kendisine bakmam hoşuna gitmemiş miydi yoksa?

Odama girdim, kapıyı kilitledim.

Anahtar sesi duydum. Knut'un odasının kapısında anahtar sokulu değildi. Kapıyı her zaman kilitli tutuyor, anahtarı da yanında taşıyordu.

O da kapısını kilitledi.

Dinliyordum. Yatağa yatışım bekledim, ama somyanın sesini duymadım. Yalnızca koltuğa çöküşünü duydum.. Neden koltukta uyuduğunu da öğrenmem gerekti.

Pencereyi açtım, sucukları dışarı fırlattım. Karanlığa dikkatle bakıyordum düştükleri yeri gördüm. Bir süre daha pencerede dikilip, köpeği bekledim. Köpeklerin burunları hassas olur diye düşünüyordum. Aslında onlar hakkında pek fazla birşey de bilmiyordum. Hasso'nun hemen koşarak gelip sucukları yemeyişi kötüye işaretledi. Yine beceremedim, diye düşündüm. Ama onu sucuklara getirebilmek için birkaç yol daha biliyordum. Islık çalmak., havlamak, miyavlamak, pencereden dışarıya sarmak ve yalandan kaçma numarasına girişmek. Hepsi de kötüydü.

Kendime olan güvenimi kaybetmiştim. Sonuç, Walter Haun'un istediği gibi mi olacaktı? Her şeyi denemiştim. Ama, belki de her şeyi değil daha...

Pencereyi kapadım, Christiane ve Ursula'nın yanına gittim. Şimdi işler daha kolaylaşmıştı. Ben, Walter Haun'un oyununda sadece bir figür olmuştum. Hasta yatağında neler yapılabileceğini biliyordum sadece.

«Çok yorgunum. Biraz yatabilir miyim?» dedi, Ursula.

«Evet, yat biraz,» dedim, okşadım onu.

Odasına gitti, sonra sabahlığı ile geri geldi.

«Şimdi banyoya gidiyorum, işimi bitirince yine sana geleceğim,» dedi.

Parmağımla dudaklarına dokundum. Parmağımı ısırıldı. Onu hâlâ sevdiğimi düşündüm. Mutluydum.

O sırada banyodan sesler geldiğini duydum. Aynı zamanda merdivende de bir gürültü vardı.

Dinlediğimde ayak sesleri kesildi.

Kapı iyice kapanmamıştı. Banyodan su sesi, boru sesi, suların küvette çıkardığı sesler, soğuk suyun altında Ursula'nın hafif iç çekişleri duyuluyordu. Merdivenden ses gelmiyordu artık. Gözümün önünde bir resim belirdi. Bikinili bir kızın yıkınışı. Christia ne'nin yıkınışı... Dışarıda, merdivende bir gürültü ve anahtar sesi...

Kapıya gidip aralıktan baktım. Siegfried banyonun kapısı önünde diz çökmüş, anahtar deliğinden bakıyor, bu arada da oynuyordu...

Üstüne atıldım. Geldiğimi duydu, ayağa kalkmak istedi, ama ayağıma takıldı. Saçlarından yakaladım, kaldırdım, suratına vurdum. Kendini korumak için kollarını bana doğru uzattı. Başını önüne eğmiş, kımıldamıyordu. Bir yumruk daha attım, inledi, merdivenlere doğru kaçmayı denedi. Yolunu kestim. Beni yana itmek istedi. Kolundan yakaladım. Karşı koymaya başladı. Onu ciddiye almıyordum. Benim için çocuktan daha, ama benim boyumda, benim kiloludaydı. Elimi ısırıldı. Bağırdım. Sonra yumruğunu midemde hissettim. Eğildim. Bir yumruğu da gözüme geldi. Ellerimi yüzüme siper etmişim. Tekmesi ellerimin arasından yerini buldu. Ağzıma tuzlu kan geldi. Bacaklarının yanında yere yıkılmışım. Elleri ile boynuma sarıldı. Bir hamleyle boynumu kurtardım, yine yakaladı. Artık gücüm kalmamıştı. Boynumu ellerinden kurtaramıyordum.

«Hayır, hayır! Yeter!» diye bağıırıyordum. Ama bırakmıyor, deli gibi sıkıyordu. Parmakları boynumu mengene gibi sarmış, başparmaklarıyla gırtlığımı bastırıyordu. Ölüm korkusuyla ayağa fırladım. Bütün gücümle geriye ittim. Dengesini kaybedip, sendeledi.

Kaçmaya çalıştım, ama çabuk toparlanıp bu sefer boynumu koltuğunun altına alarak sıkıkmaya başladı. Ursula'nın banyo kapısını açışını, merdivenleri hızla çıkan birinin ayak seslerini duydum, fısıldadım.

«Çabuk! Çabuk! Öldürecek beni!»

Artık bağırıyordum da. Gırtlığım yok olmuştu sanki.

Sonra serbest kaldığımı fark ettim. Yere diz çöktüm. Ellerimle boynumu tutuyordum.

Volker'in sesini duydum:

«İyice çıldırmışsın sen!»

Ursula yanımdaydı:

«Bir şeyin yok ya? Aman Allahım, kanıyorsun! Deli bu çocuk, vallahi deli!»

Volker ve Ursula ayağa kalkmama yardım ettiler. Siegfried duvara yaslanmış, mumya gibi duruyordu.

«Anahtar deliğinden seni seyrediyordu. Resmini yapacak galiba,» diyebildim, kısık sesle.

«Yalan!» diye bağırdı, Siegfried.

«Haydi bakalım, in aşağıya!» dedi, Volker. Siegfried olduğu yerde kaldı ve ikinci defa: «Yalan!» dedi.

Volker kardeşini aldı, bir çocuk gibi merdivenlerden aşağıya sürükledi. Siegfried bütün gücünü yitirmişti.

Sendeleyerek banyoya gittim. Lavaboya kan tükürdüm.

«Ah, Tanrım; yaralısın!» dedi, Ursula. Okşuyordu beni. Elleri hâlâ ıslak ve sabunluydu.

«Birşeyiniz yok ya?» dedi Volker.

Aynaya baktım. Sağ gözüm şişmeye başlamıştı. «Beni öldürmek istedi!» dedim.

«Böyle birşeyi düşünmüş olamaz,» dedi, Volker. «Peki, ya dün olanlar?» diye bağırdım. «O zaman da mı kimse kimse yi öldürmek istemedi?» «Yardıma ihtiyacınız var mı?» dedi, Volker. «Sizin yardımınıza ihtiyacım yok!»

«İsterseniz, memnuniyetle yardım ederim.» «Defolun! Yardımınızı istemiyorum!» dedim.» Kapıda durmuş, şaşkın şaşkın gülümsüyordu. Üzerine gidip, ittim onu.

«Haydi, gidin buradan!»

Kollarımı tuttu,

«Aklınızı başınıza toplayın!» diye mırıldandı. «Defolun!»

«Defolmuyorum.»

İtişmeye başlamıştık. Ursula araya girdi. Heyecanla birşeyler kaçırdı ağzından. Söylediği cümleyi anladığım halde, anlamına geç varabildim.

Ancak Volker gittikten, merdiveni yarıladıktan sonra, söylediği kelimelerin ne olduğunu kavrayabilmiş tim.

«Git, lütfen!» demişti Ursula.

«Dur! Dur!» diye haykırdım ve Volker'in arkasından koştum.

■

URSULA'NIN, yaptığı hatayı anlayıp anlamadığını bilmiyordum. Banyonun kapısında durmuş, Volker Haun'la geri gelişimizi seyrediyordu. Yüzü korkulu, bakışları birşeyler sezer gibiydi.

Elimi yakalayıp, yalvardı:

«Aptallık edeyim deme! Burada yeteri kadar korkunç şeyler oldu zaten! Zor duruma sokma kendini!»

Karşılık vermedim. Volker Haun'u odama götürdüm. Ursula da girmek istedi, ama bırakmadım.

«Banyoya git, işini bitir. Seninle sonra konuşuruz.»

«Korkuyorum.»

«Neden korkuyorsun?»

«Bir planın var senin.»

«Haydi, banyonu yap sen. Sonra konuşuruz.»

Kapıyı kilitledim ve Volker Haun'a baktım. İlk bakışta iyi bir duygu uyandırıyor insanda ama, biraz dikkatli bakınca da ne mal olduğu anlaşıyordu.

«Ursula'yla senli benli konuşuyorsunuz, değil mi?» dedim.

İnşallah yanılmışımıdır, diye düşünüyordum. Açıklayacaktı nasıl olsa. Hiç olmazsa biraz direnmesini istiyordum. Kavalye olan bir insan nimetlerden yararlanır, ama susmasını da bilirdi.

Volker, anlamsız bir yüz takındı. Sorumu tekrarladığımda, sırtıtmasını birdenbire kesti.

«Sadece iki iyi dostuz biz,» dedi. Bundan gurur duyuyordu.

«Kız arkadaşınız mıydı Ursula?»

«Kız arkadaşım mı? Artık kız arkadaşım falan yok benim. Bir yıldan beri nişanlıyım.»

«Öyleyse sevgilinizdi?»

«Bunu kendisine niye sormuyorsunuz?»

«Babanızdan size miras kaldı, değil mi?»

«Tam tersi. Kuşi-Uşi'yi ailemizin içine ben soktum.»

«Belki nişanlanmış olabilirsiniz, ama aşkın verdiği zevkten de vazgeçemiyorsunuz. Sevgi sadece kuru bir derse benzer!»

«Kabalaşmayın! Siz de nişanlısınız ben de. Nişanlılarımızın arasında ufak da olsa bir fark var herhalde. Şimdiye kadar anlayamamış olacaksınız sanırım!»

«Çok komik farklar!»

«Benimle alay etmeye kalkmayın! Aslında beni kıskanıyorsunuz. Nasıl bir aptallık ettiğinizi siz de biliyorsunuz. ille de Ursula ile mi nişanlanmanız gerekiyordu yani? Daha iyisini bulamaz mıydınız? Yoksa onun günahları altında mı eziliyorsunuz? Kendinizi onunla nişanlanmak için zorunlu mu hissediyordunuz? Ona bunun için mi, kendiyile evleneceğinize söz verdiniz? Ne kadar da safsınız! En az sizin kadar keyfini yerine getirmek isteyen bir kızdır o. Bahşış hariç, fiyatı da bellidir. Evlenmek hakkı değil onun.»

Volker'i dövmek istedim, ama korkaklığım yine kendini gösterdi. Ağzıma hâlâ kan geliyordu. Gözümün yavaş yavaş nasıl şiştiğini hissediyordum.

«Doğru. İyi bir mal değil,» dedim.

«Evet, insan evleneceği kadını sevmeli. Buna bir diyeceğim yok. Ama, her kızla da evlenilmez ki. Evlilik biraz düşünce isteyen bir iştir. Aşkta insan düşünmeye fırsat bulamaz. Düşünemez. Doğanın getirdiği birşeydir çünkü. Tabiatın istediği birşey.»

«Ama doğa, bir insanın ne acılar çektiğini öğrenmek istemiyor. Çekilen acılan hesaba katmıyor.»

«Katmaz. Doğa, farelerin acısını bile düşünmez. Puhu Kuşunu yarattığı zaman farelerin acısını da düşünmemiştir.»

«Demek siz de —Puhu— sunuz! »

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Bu evde birkaç kere —Puhu— kelimesini duydum da.»

«Bu yakınlarda Puhu Kuşunun yuvası vardır. Geceleri duyabilirsiniz onu. Baykuşa çok benzer. Hemen ayırt edilemeyecek kadar benzerler birbirlerine. Dün akşam duymadınız mı?»

«Ben sadece Siegfried'in, kendisini nasıl —Puhu— olarak adlandırdığını duydum.»

«Bu bir benzetme meselesi. Bazı insanlar kendilerini arslan, bazıları, boğa, kartal sanırlar. Siegfried da kendisini —Puhu— sanıyor.»

«Kendisini domuza benzetseydi, bence daha uygun olurdu.»

«Domuz kelimesinin küfür yerine de geçtiğini biliyorsunuz. Hiç kimse kendisine domuz dedirtmez. Dünya görüşünü o kelime çevresinde toplamak istemez.»

«Dünya görüşü mü?»

«Tabii ya, bütün bunları sembolik olarak düşüneceksiniz. Gece, bir sonraki güne hazırlıktır. Puhu da gecenin kralıdır. Gecelerin kralı.»

«Gece bekçisi!»

Gülümsedi, ama gülümsemesinden kızdığı anlaşılıyordu.

«Puhu, kraldır. En büyüktür. Herkes ondan korkar ve nefret eder.»

«Oh. Demek siz kralsınız. Yani, en büyük. Sizden korkuyor ve nefret ediyorlar! Evet, anlıyorum! Sesleri de duyuyor musunuz?»

«Hayır.»

«Ama Puhu'yu duyarsınız!»

«Evet, siz de duyuyor musunuz?... »

«Hayır, ben hiçbir şey duymuyorum.»

«Saçmalamayı bırakın! »

«‘Puhu kuşunu duyuyor musunuz?’ diye sordunuz bana!»

«Puhu kuşu gerçekten duyulur ama.»

«Ursula'ya da —Puhu kuşunu duyuyor musun?— dediniz.»

«Dedim ya, puhu kuşu gerçekten duyulur çünkü.»

«Kendinizi, sadece bir fare gördüğünüz zaman, tuzağınıza bir fare düşürdüğünüz zaman, gecelerin kralı sanıyorsunuz! »

«Hayır! Bırakın beni gideyim!»

Çocuk gibi başını salladı. Rengi solmuştu. Devam etti:

«Bunun açıklaması pek kolay. Deli değilim herhalde Bazı yerlerde —Puhu— ya —Haun— derler. Bizim de soyadımız —Haun— olduğu için...»

Gülümsedi. Bana birşeyler açıklayacağım anlamıştı. Bunun için korkuyordu.

«Adımız böyle olduğu için arada sırada kelime oyunları yaparız. Aslında hiçbir anlamı yok,» dedi hemen.

«Ama bazan da oyunlardan ciddî şeyler çıkar ortaya.»

«Şimdi de siz, kelime oyununa başladınız.»

«Doğru. Oyun ve ciddiyet, birbirine aykırı şeyler değildir . İnsan ciddî bir şekilde —Puhu— oyununu da oynayabilir. Puhu Kuşu, yuvasını ormanın derinliklerinde yapar. Bu ev de bana o kuşun yuvası gibi geliyor. Puhuyu insan olarak düşünürsek, Haun'un hafta sonlarında ya da yaz tatilinde bütün ailesiyle buraya gelmesi, şaşılacak bir benzerlik, hatta aynılık gösteriyor. Bu evi de onun için burada buldunuz zaten. Ama bütün aile buraya taşınmadan önce, siz Ursula'yla birlikte buraya gelmiştiniz. Yoksa yanılıyor muyum?»

«Ursula'ya sorun bunları.»

«Ursula'ya da —Haun, Puhu demektir. —Ben de bir Puhu Kuşuyum. Farelerin üstüne çullanırım. Gecelerin kralıyım ben. Kızlar da benim farelerim dir,— gibi, saçma şeyler söylediniz sanıyorum. Çok kurnazca başlanan bir oyun. İyi giyinmek, seksi duygulan okşamak, romantik davranmak, palavra atmak, bütün bunlar kadınlar ıaz çok çeker.»

«Söylediklerim, gerçekten kelime oyunundan başka birşey değil,» dedi.

Terlediğini fark etmişti. Mendilini çıkardı. Ceza göreceğinden korkuyordu. Sorulmadan benimle —Puhu— hakkında konuşmuştu. Konuşması doğru muydu?

«Bırakın da gideyim, lütfen!» dedi.

Volker Haun. Puhu Kuşu. Kendisini korumak zorunda kalınca, korkan, kuyruğunu kısan adam.

«Beni aldattı,» demişti Ursula, Walter Haun hakkında. Demek ondan önce Volker'in tuzağına düşmüştü.

Volker de '—Aslında beni kıskanıyorsunuz'— diye konuşmuştu. Oysa şimdi odadan çıkabilmek için yalvarıyordu. Babasının evindeki bir odadan hem de. Engel olmadım.

OTUZBEŞİNCİ BÖLÜM

ARTIK bir tarafım kanamıyor,» dedim Ursula'ya.

«Ama gözün,»

«Şimdi gözümden daha önemli şeyler var.»

«Ne demek istediğini anlayamadım?»

Aynanın önüne geçtim.

«Mahvolmak diye buna denir işte. Şimdi muayenehaneme gidip her şeyi kırsınlar. Birkaç çekiç de arabama vursunlar. Sonunda istedikleri hedefe ulaşırlar.»

«Ama kimse bunları yapmak istemiyor ki!»

«Ben sadece bir trajedi oynuyorum. Küçük, sade hayatıma veda ediyorum artık. Benim için görev olan bir hayata veda ediyorum. Bunun içine bir meslek, bir ideal, bir sürü arkadaş dahil. En önemlisi

de bir kadın. Bütün hayat için seçilmiş bir kadın. Çocuklarımla annesi, torunlarımla büyükannesi olabilecek bir kadın Neden daha açık alay etmedin benimle?»

«Nelerden söz ettiğini anlamıyorum!»

«Sana ne zaman evlenme teklifinde bulunduğumu biliyor musun bari?»

«Evet. Biliyorum ve hayatım boyunca da unutmayacağım o anı. Lavabonun yanında duruyordum ve sana —Arkana dön— demiştim. Ta başlangıçta.»

«Bu başlangıç değildi. Bazı bakımlardan benim için bu bir sondu. Uzun bir açlığın sonu. Sana ilk defa bunu söylediğim zaman benim evimdeydik. Aradan sekiz ay geçti.»

«Geçen sekiz aya acıyorum.»

«Bu sözlerin beni şımartıyor! Acaba suçu kime yüklesem?»

«Nasıl yani?»

«Bana dön dediğin zaman, arkamı dönmüştüm. Dönmeseydim, aynadan yüzünü görebilirdim. Senin o duygulandırıcı gülümsemeni fark ederdim.»

«O zaman gülümsememiştin.»

«Senden başka bir karşılık beklemiştim. Hiç olmazsa —daha birbirimizi iyice tanımıyoruz— deseydin Ama beni tanıydın bir kere Ben de seni tanıyordum artık. Ta geçmişine kadar tanıyordum. Geçmişinde de farklı birsey yoktu.»

Arkama geçti. Aynadan gözlerimin içine baktı. İn sar her şeyi göze alınca bu kadar emin olabilirdi kendisinden Volker'in bana kendisi hakkında anlattıklarını anlamıştı.

Konuşmama devam ettim:

«Evet, bu berbat dünyada kendime göre sade, sevimli bir yer hazırlamıştım. Hayalimde, hayatımın kadını canlandırmıştım. Hayalimde canlandırıdığım şeyleri de sende bulmuştum. Yüzün, vücudun, sesin, her şeyin. Bütün rüyalar gibi coşkuluğu olan bir rüya idi, özlemi olan bir rüya. Sonra evlenme teklifinde bulundum. Evlenme teklifinde bulunduğum kadın, ne alışlagelmiş kizlardan biri, ne de şefimin kızıydı. Özlediğim, başka bir dünyadan geliyordu. Korkunç derecede istiyordum onu. İstenen kadınların genellikle aşk tecrübeleri vardır, biliyorum bunu. Ama zengin insanların aile flörtü olan birini bulacağımı hiç sanmıyordum.»

Bunları aynada kendi yüzüme karşı söylemiştim. Ursula'ya değil. Ona bakmadan aynadan döndüm. Bombardıman pilotları, bombaladıkları yerden ayrılmadan bir daha bakarlardı o yere. Ya da isabetlerinden o kadar emin olurlardı ki, bir daha bakmaya bile gerek duymazlardı. Memnun olurlardı yaptıkları işten. Ama benim için memnuniyetin sözü olamazdı. —Bıkmış olmak— daha geçerliydi benim için.

Ursula'yı yalnız bıraktım. Bu arada acı duyduğumu da fark ettim.

«Arkana dön!» demişti vaktiyle.

Onun büyük, şahane fotoğrafına bakmış, —Benimle evlenir misin?— demiştim. Arkamdan yaklaşmış, ensemden öpmüştü beni.

Ama çok yakın ilişki kurmak için fırsat vermemişti. Doğum gününden bu yana bütün fırsatlardan

kaçmıştı. Yine de beni arzuluyordu Pek kibar davrandığım için belki de.

Onu tiyatrodan alırdım. Arabayla şehir dışına çıkar, gezerdik. Çok iyi anlaşıyorduk. Şakalaşıyorduk da. Sadece bir kere onu öpmeye kalkmış, başaramamıştım. Kötü bir hatıraydı bu. Cesaretimi kaybetmiştim. Ama durmadan görmek istiyordum onu.

Rüyalarımın kadını olduğu için onunla evlenecektim.

Yine arkadaşım Erwin'in bir davetiydi. Bu sefer büyük bir faşing kutlamak istiyordu. Ben de davetliydim. Ursula'yı da birlikte götürecektim. Ursula'nın o akşamı boştu ve 'gelirim' demişti.

Onu almaya gittiğimde, kapıyı kendisi açtı.

«Ev sahibim bugün evde yok,» dedi.

Saçlarını tarayacaktı daha. Cüretkâr bir faşing elbisesi giymişti. Hatıralarımda beni heyecanlandıran bir sürü tablo vardı. Ama hiçbir kız ne kadar çekici olduğunu, kendisini ne kadar çekici bulduğumu anlamamıştı.

Arzularım o kadar taşkındı ki, sadece kendimi düşünüyordum. Artık kibarlığı bırakmıştım. Ursula bunu anlayıncaya kadar direnmişti. Aşkta, kibar insan kraldır artık.

Ama yaradılıştan gelen kibarlığımı büsbütün elden koyverememiştim yine de. Ya onunla evlenirsem? diye düşünüyordum. Arzularım yine dayanılmaz durumdaydı. Rüyalarım yine başlamış, kendimi kaybetmiştim. Artık kendi kendime değil ona sormaya başlıyordum.

OTUZALTINCI BÖLÜM

ŞİMDİ yapayalnızdım. Yalnızlığım sırasında nasıl hayal kırıklığına uğradığımı düşündüm. Durumları daha açık düşünebiliyordum. Haklılığımı korumalıydim.

Christiane'nin derisi sıcaktı. Ateşi yükselmiş olmalıydı. İnliyordu. Gözleri kapalıydı. Uyanık olduğunu bilmiyordum.

«Bir yeriniz mi ağrıyor?»

Aldığım karşılık sadece bir inilti oldu.

Korkunun ok gibi kalbime saplandığını hissettim. Etkisiz bir isabete benziyordu. Tanıyordum artık, bu korkunun ne olduğunu biliyordum. Her defasında onu yenmiş gibi olurum, ama bir türlü kurtulamam. Korku ve ben atbaşı ilerliyorduk sanki. Bir türlü yakamı bırakmıyordu.

Karın ameliyatları, apandisit ameliyatına benzemezdi. Hastanın, yatağında oturup bilmece çözmesini bekleyemezdim hemen. Bu kadar ağır bir ameliyattan sonra hiç kimse birdenbire iyi görünmez. Yüzündeki terleri silince görünüşü daha iyi olacaktı. Gece lambası loş bir ışık veriyordu. Ağrısı olan herkes de solardı. Christiane'nin de ağrıları vardı.

Yine inledi. Ve inleyişi kulağımda büyüdü.

«Ağrılarınızı kesecek bir iğne yapayım mı?»

Gözlerini açtı, karşılık vermedi. Gözleriyle bile birşey vermedi. Bakışları çekimserdi.

Bir ampul morfin kestim. Şırıngaya çekmeden önce bakışlarım yine Christiane'ye takıldı. Acaba

gerçekten kötü müydü durumu? Herşeyi olduğu gibi bıraktım. Kan basıncına bakmalıydım. Şok mu geçiriyordu yoksa?

«Önce kan basıncınızı ölçmek istiyorum,» diye bir açıklamada bulundum.

Haydi bakalım, bastır baş parmağını. Ulu tanrım, sen bana yardım et. Yüzyirmi !Çok şükür!

«Yüzyirmi!» dedim yüksek sesle,» iyi, her şey yolunda! Şimdi ağrılarınızı kesecek iğneyi yapacağım.»

İğneyi takarken elim titriyordu. Oysa ameliyatı yaparken, ellerim çok sakindi. O zaman hiç hata yapmamıştım.

Acaba gerçekten hata yapmamış mıydım? Peki neden ağrıları var?

İğneyi yine yerine koydum.

«İğne yapmadan önce sizi muayene edebilir miyim?» dedim.

Bir yandan da kendi kendime şaşıyor dum, neden bu kadar durgundum sanki?

Örtüyü yavaşça geri çektim, elimin içiyle dikkatlice derisine dokundum. Karın adaleleri kasıldı. Christiane bağırdı.

Karın derisi iltihabı...

Ayağa kalkıp, gülümsedim. Rahattım artık.

Gülümse ve rahat ol! dedim kendi kendime. Her şey bitti. Sinirlerini de kaybettin. Ama belli etme.

İğne yaptıktan sonra yeniden düşünmeye başladım.

Acaba karın derisi iltihabı mıydı? Ağrıları vardı. Uzun bir karın ameliyatından sonra ağrılarının olması normaldi. Karın derisi dikişliydi. Ağrırdı tabii.

«İğneler ağrılarınızı kesecek. Uyuyacaksınız. Sabahleyin kalktığınızda işin tehlikeli yanını atlatmış olacaksınız,» dedim.

Kan basıncını, hasta müşahede fişine yazdım. Bu sefer de barsak gürültülerini dinlemeyi unutmuştum. İltihaplı deri barsak faaliyetini duyurmazdı. Yorgundum, bitkindim, unutmuştum. Bu durumda başka şey beklemek hataydı zaten. Benden, daha başka birşey beklenebilir miydi bu şartlarda?

Yeniden Christiane'ye yaklaştım.

«Karnınıza bir daha bakmam gerek,» dedim. «Ama bu sefer ağrı duymayacaksınız.»

Ve kulaklığımı taktım. Ta derinlerden Christia

Karın ameliyatları, apandisit ameliyatına benzemezdi. Hastanın, yatağında oturup bilmece çözmesini bekleyemezdim hemen. Bu kadar ağır bir ameliyattan sonra hiç kimse birdenbire iyi görünmez. Yüzündeki terleri silince görünüşü daha iyi olacaktı. Gece lambası loş bir ışık veriyordu. Ağrısı olan herkes de solardı. Christiane'nin de ağrıları vardı.

Yine inledi. Ve inleyişi kulağımda büyüdü.

«Ağrılarınızı kesecek bir iğne yapayım mı?»

Gözlerini açtı, karşılık vermedi. Gözleriyle bile birşey vermedi. Bakışları çekimserdi.

Bir ampul morfin kestim. Şırıngaya çekmeden önce bakışlarım yine Christiane'ye takıldı. Acaba gerçekten kötü müydü durumu? Herşeyi olduğu gibi bıraktım. Kan basıncına bakmalıydım. Şok mu geçiriyordu yoksa?

«Önce kan basıncınızı ölçmek istiyorum,» diye bir açıklamada bulundum.

Haydi bakalım, bastır baş parmağını. Ulu tanrım, sen bana yardım et. Yüzyirmi! Çok şükür!

«Yüzyirmi!» dedim yüksek sesle,» İyi, her şey yolunda! Şimdi ağrılarınızı kesecek iğneyi yapacağım.»

İğneyi takarken elim titriyordu. Oysa ameliyatı yaparken, ellerim çok sakindi. O zaman hiç hata yapmamıştım.

Acaba gerçekten hata yapmamış mıydım? Peki neden ağrıları var?

İğneyi yine yerine koydum.

«İğne yapmadan önce sizi muayene edebilir miyim?» dedim.

Bir yandan da kendi kendime şaşıyordum, neden bu kadar durgundum sanki?

Örtüyü yavaşça geri çektim, elimin içiyle dikkatlice derisine dokundum. Karın adaleleri kasıldı. Christiane bağırdı.

Karın derisi iltihabı...

Ayağa kalkıp, gülümsedim. Rahattım artık.

Gülümse ve rahat ol! dedim kendi kendime. Her şey bitti. Sinirlerim de kaybettin. Ama belli etme.

İğne yaptıktan sonra yeniden düşünmeye başladım.

Acaba karın derisi iltihabı mıydı? Ağrıları vardı. Uzun bir karın ameliyatından sonra ağrılarının olması normaldi. Karın derisi dikişliydi. Ağrırdı tabii.

«İğneler ağrılarınızı kesecek. Uyuyacaksınız. Sabahleyin kalktığınızda işin tehlikeli yanım atlatmış olacaksınız,» dedim.

Kan basıncını, hasta müşahade fişine yazdım. Bu sefer de barsak gürültülerini dinlemeyi unutmuştum. iltihaplı deri barsak faaliyetini duyurmazdı. Yorgundum, bitkindim, unutmuştum. Bu durumda başka şey beklemek hataydı zaten. Benden, daha başka birşey beklenebilir miydi bu şartlarda?

Yeniden. Christiane'ye yaklaştım.

«Karnınıza bir daha bakmam gerek,» dedim. «Ama bu sefer ağrı duymayacaksınız.»

Ve kulaklığımı taktım. Ta derinlerden Christiane'nin kalbini duyuyordum, ama barsağı ses vermiyordu. Ayağa, kalktım, kâğıda —Barsak gürültüsü yok— yazdım. Yazım, garip şekilde küçülmüştü. Yatağın yanında oturup kalmıştım. Oysa, böyle bir ameliyattan sonra barsak sessizliği de normaldi. Yine de bir yerde hata yapmamıştım. Barsak sadece bir yerinden delinmişti. Kurşunun girdiği ve çıktığı yer. Bunlardan başka delik görememiştim. Işık ne kadar kötü olursa olsun, eğer başka bir delik varsa, yine de bulabilirdim. Buna rağmen başarılı bir ameliyat olmuştu. Dikiş

sökülmesi, dikiş patlaması, en iyi ameliyatlardan sonra bile görülebilirdi. Bir saatlik bir gecikmeden sonra ameliyat edildiği için, herhangi bir iltihap olamayına da rastlanabilirdi. Ama Christiane gençti. En çok buna güvenilebilirdim. Atlatırdı.

Christian doğruldu.

«Kalkmayın!» diye bağırdım.

Öğürdü. Kustu. Başını tuttum. Yeniden kustu. Çıkardığı, mide suyu değildi. Barsak kahntısıydı. Yüzümden her şeyi anlamış mıydı yoksa?

«Ölecek miyim?» dedi.

«Hayır, daha çok gençsin!» diye karşılık verdim. Elimde olmadan —sen— demiştim ona.

Başım çevirdi. Benden utanıyormuş gibiydi.

«Hastaneye gitmek istiyorum. Neden hastanede değilim?» dedi.

«Haklısınız. Hastaneye götüreceğim sizi. Walter Haun’a söyleyeyim,» dedim.

Kendimi kapının önünde buldum. Duvara yaslandım, zor soluk alıyordum.

‘Kendine gel! Böyle şuursuz şekilde duvara yaslanıp solumanda anlam yok. Suçun yok senin. Walter Haun zorladı buna. Sen, işin başından beri, kız ölürse, bunun bir cinayet olacağını söyleyip durdun?’

Merdivenleri yavaşça inerken duraklayıp, söyleyeceklerimi toparladım: — Karın derisi iltihabı var. Hayatı ancak hastanede kurtulabilir. Şimdi hastaneye kaldırılmasını kendisi istiyor.—

Walter Haun bunları duyunca belki de sararacak,, —Peki, istediğiniz gibi yapın— diyecekti.

Saçma. Walter Haun sararmayacak, tam tersine, kıpkırmızı bir suratı olacaktı. Belki de sarhoştı. Ve bana bağıracaktı: — Kaç defa oluyor, bunu sizden işiteli. Belki bin sefer söylediniz. Hastane sözünüz sinirime dokunmaya başladı artık! —

Ona Christiane’yi gösterirdim. Acemi bir insan bile en sonunda, kızın öleceğini anlardı.

Cinayet! Artık kaçınılmaz bir sonuçtu bu. Knut’un maske yüzünü yine önümde gördüm. Knut, bunun bir cinayet olduğunu biliyor ve şimdi koltuğunda uyuyordu.

Walter Haun durumu öğrenince ne yapacaktı? Ölümüne engel olmak için en küçük şansı bile değerlendirecek miydi?

Yoksa planını mı düşünecekti? Cinayeti örtbas mı edecekti?

Walter Haun ne olursa olsun durumu öğrenme meliydi.

Kaçış planım hazırды zaten.

Belki de merdivenlerden indiğimi duymuşlardı Aşağıya indim. Odada oturmuş kâğıt oynuyorlardı Walter Haun. Volker ve Siegfried

«Christiane’nin durumu iyi,» dedim.

OTUZYEDİNCİ BÖLÜM

SAATA baktım. Gece yarısına yaklaşıyordu.

Odamın ışığını yakmadım. Kapıyı kilitlediğimde dışarıya bir göz attım. Ay ışığı vardı. Bir hamlede pencereyi açtım, başımı dışarı uzattım. Kaçan birinin görüleceği kadar aydınlıktı ortalık.

Boş bira şişesini suyla doldurdum. Öldürücü bir darbe için yeteri kadar ağırdı. Köpek üstüme saldırıp, kolumdan yakalayınca indirecektim tepesine.

Aşağıya inmek için iki elime de ihtiyacım vardı. Şişeyi ağzımda taşıyacaktım.

Yirmi saat önceki yoldan bırakacaktım kendimi. Pencereden çıktım, çatıya tutunarak paratonere vardım. Aşağı kaydım. Sıçradım. Sıçrarken şişe ağzımdan düşüp, parçalandı. Doğrulup, bekledim. Köpeğin, ilk kaçma teşebbüsümdeki sesleri hâlâ kulağımdaydı.

Şişenin gürültüsü karşılıksız kaldı. Sucukların bulunduğu yere gittim. Ortalıkta hiçbir şey yoktu. Demek Hasso yemişti ve şimdi derin uykudaydı. Arabama koştum. Kapısını açık buldum. Kontak anahtarı da üstündeydi. Kontağı açtım. Bir daha! Bir daha! Hayır, motor çalışmıyordu. Marş basıyor, motor çalışmıyordu. Daha önce bujilere, kabloları bakmalıydım ama, artık çok geçti. Marş beni ele verdi. İçer dekiler duymuşlardı herhalde. Arabadan çıktım, kapıya doğru koştum. Kilitliydi. Üstünden atladım. Evden açılan kapıların sesini duydum. Çok bir uzaklık yoktu aramızda. Yola doğru koştum. Caddeye kadar beş kilometre vardı. Gücümü iyi kullanmalıydım. İlk köşeden saptım. Arkamdan gelen yoktu. Bir gıcirtı duydum. Garaj kapısı açılıyordu. Çevreme bakındım. Motor sesi geldi. Evin arkasından yansıyan araba farları çalılıkları aydınlattı. Koşmaya devam ettim. Önce bahçe kapısını açmak zorundaydılar. Bu yüzden, bir ya da iki dakika daha onlardan ilerde olacaktım. Birkaç yüz metre daha koşup çalılıkların arkasına gizlenmeliydim. İkinci köşeyi de dönmeyi başardım, ama çok yaklaşılmışlardı. Kendimi çalılıkların arasına fırlatıp, yere yattım.

Arabanın pencerelerini, çevreyi daha iyi görebilmek için açmışlardı. İki kişiydiler. Kim olduklarımı göremedim. Yanımdan geçtiler. Araba bir sonraki köşeden kayboldu. Biraz sonra iyice uzaklaşmışlardı.

Böylelikle beni bulamazlardı. En ufak bir şansları yoktu. Ama biraz sonra geri döneceklerdi.

Yine yola açıldım, koşmaya başladım. Geri döndükleri zaman, tam vaktinde saklanmam gerekiyordu. Birkaç yüz metre ilerde ağaç görünmüyordu. Daha doğrusu ağaçlar seyrekti. Onların arkasından yine orman başlıyordu.

Ve geri döndüler. Çok yakındılar bana. Yavaş gidiyorlardı. Yavaş da gitseler bulamazlardı beni. Ormana giden yolun sağında durmuştum. Yol sağa sapıyordu. Birdenbire arabanın farları söndü. Durup, dinledim. Motor gürültüsü gelmiyordu. Motoru stop ettirmişlerdi. Böylece amaçlarını anlamıştım. Arabadan inip ağaçların arasına saklanacak, beni dinleyeceklerdi.

O kadar aptal mıydım! Yoldan ayrılacaktım elbet Çevrelerinde bir yay çizecektim. Benî hangi noktada dinlediklerini aşağı yukarı tahmin ediyordum.

Ya sağa, ormana doğru gidebilirdim, ya da sola, çimenliğe doğru. Caddenin ne yanda olduğunu biliyordum. Şurada, ön tarafta. Ayın bulunduğu yerde, Çimenliğin arkasında.

Ormana dalarsam, önce caddeden uzaklaşmış olurum. Sonra sık ağaçların arasında yürümek zordu ve giderek yolumu da kaybedebilirdim. O halde çimenliğin üstünden geçmeliydim.

Çimenlik aydınlıktı. Ama onlar benden beşyüz metre uzaktaydılar. Ay ışığında kara bir nokta olarak

görülürdüm. Dikkatü, biraz da eğilerek yürürsem, beni fark etmeleri çok zor olurdu. Nerede saklandığımı bilmiyorlardı da. Sadece bu yöne baka mazlardı.

Diyelim ki, fark ettiler. O zaman onlar da çimenlikten geçeceklerdi. Görecektim onları ve en kısa yoldan sola, ormana dalacaktım. Çimenlikte tel örgü olmadığı için bana yetişemeyeceklerdi. Sadece başlangıçta alçak bir dikenli tel vardı. Dikkatlice dikenli teli aştım. Ama, yaralamamıştım kendimi. Artık şimdi tabana kuvvet koşmalıyım. Haydi!

Toprak esnekti, ayaklarıma su doluyordu. Çok geçmeden dizlerime kadar battım. Otların ve suyun içine düşmüştüm. Hayır, çimenlik değildi, bataklıkta burası! Nasıl oldu da bunu fark etmedim?

Doğrulamıyordum. Ellerim de batıyordu. Güçlkle başımı yukarda tutabiliyordum. Birden ölüm korkusuna yakalandım. Yardım istemek zorundaydım, bağırdım. Benden beşyüz metre kadar uzaktaydılar. Duyabilecekler miydi sesimi? Vaktinde yetişebilirler miydi?

Bir ara tutunacak bir yere rastladım. Belime kadar kurtardım kendimi. Yine de başaramayacaktım galiba, çünkü yine batıyordum. Dikenli tele kadar daha birkaç metre vardı. Geriye döndüm, kendimi hızla ileri attım, otlara tutundum. Çukura düşmüştüm. Kendimi yukarı çektim. Başardım.

Tele gelmişim. Beni duysalar bile daha varamazlardı buraya. Ormana dalmak zorundaydım. Aceleyle tele takıldım. Ayağım kaydı, yere yıkılıverdim. Pantolonum yırtıldı. Ama dikenli telden de kurtulmuşum.

Doğrulduğum zaman onu karşımda gördüm. Otuz metre uzaktaydı benden. Tam yolun ortasında duruyordu. Arabanın olduğu yanda değil, eve giden yoldaydı. Ay ışığı onu tanıyabilecek kadar parlaktı. Siegfried'di bu. Hareket etmiyordu. Duruyor, bana bakıyordu.

Demek arabadakiler iki kişiydi. Walter Haun ve Volker. Arabayla yolumu keseceklerdi. Üçüncüsü de arkadan yaya olarak çıkmıştı yola. Şimdi önden ve arkadan yolumu kesmişlerdi.

Siegfried'in elinde cep feneri parladı Ama lambanın ışığım hemen üzerime çevirmedi. Karanlıkta birkaç daire çizdi. Ötekilerine işaret veriyordu. Motor sesi yeniden duyuldu. Beni almaya geliyorlardı.

Ormana sıçradım. Çalılıklarla savaşıyor, karanlığa dalamıyordum. Siegfried'in elindeki lambanın ışığı izliyordu beni Buna rağmen umudumu kaybetmedim. Aramızdaki mesafeyi açmaya çalıştım. Tepeye doğru koşuyordum. Sonra bir yokuş geldi. Yokuştan aşağı kaydım. Işıktan kurtulmuşum.

Dar bir patikaya gözüm ilişti. Ormandan dışarı gidiyordu. Beyaz bir lekeye doğru. Patikayı izledim. Kuvvetimin sonuna gelmişim. Arkamdan dal seslerini duyuyordum, Siegfried! Ama lambasının ışığı hâlâ bulamamıştı beni.

Gördüğüm beyaz leke bir duvardı. Bir evin duvarı.

Yaklaşınca, buraya arabayla gelirken yolda gördüğüm yıkık dökük ev olduğunu fark ettim. İçeri dalsam mı dalmasam mı diye düşünemedim Boğulacak gibiydim. Soluklanmam gerekti. Aralık kapıdan içeri daldım. Ahıra girmiştım. Olduğum yere yıkıldım, sırtüstü yatıp, kollarımı yana açtım. Rahat bir soluk almak istiyordum.

Siegfried'i duymuyordum artık. Cep lambasının ışığını da görmüyordum. Arabanın gürültüsü yaklaşıyordu. Pencereden far ışığı göründü. Motor boşta çalışıyordu. Tam evin yanındaydı.

Kapıyı açtılar. İlk olarak Siegfried girdi ahıra. Cep lambası yine yandı. Öbür ikisi yanma gelmişti. Beni aramalarına gerek yoktu. Ayaklarının önünde yatıyordum.

«Demek buradasınız, Doktor Bey,» dedi Walter Haun,» Çoktandır sizi arıyoruz. Yardıma ihtiyacımız var. Christiane'nin durumu kötü. Kusuyor. Çabuk gelin. Araba dışarıda. »

OTUZSEKİZİNCİ BÖLÜM

CHRISTIANE'NİN odasında ışık yanıyordu. Ursula ayanındaydı. Yalnız Ursula!

Walter Haun, Christiane'nin kustuğunu nereden biliyordu? O sırada odada kâğıt oynuyorlardı.

Ursula da yukarıda yatıyordu. Uyuyamamıştı. Pencereyi açtığımı duymuştu demek! Bu sesi ise, ilk kaçma teşebbüsümünden hatırlamıştı.

Kalkıp Christiane'nin odasına bakmış, kızı inlerken görmüştü. Bu sırada Christiane tekrar kusmuş olmalıydı.

Sonra bir atlama gürültüsü ve kırılan şişenin sesi...

Beni ele vermek için aşağıya koştu herhalde. Sevgisi ya da nefretinden.

Aşağıda kâğıt oynayanların üçü de ayağa kalkmışlardı. Tam o sırada benim arabayı çalıştırmamı da duymuşlardı.

Christiane'nin nabzına baktım. Yüzün üstünde olmalıydı. Kendindeydi. Bana bakıyordu.

«Hastaneye gitmek istiyorum!» dedi.

Walter Haun'a döndüm.

«Duydunuz mu?»

Walter Haun gülümsedi. Kımıldamadan olduğu yerde duruyordu.

«Burası da bir hastane,» dedi.

«Siz bir katil çetesisiniz!» diye bağırdım.

Beni yakaladı, duvara doğru itti. Başım duvara çarptı.

«Söylediklerini geri al!» dedi dişlerinin arasından.

«Katil çetesisiniz siz!»

«Seni gidi kilise faresi seni! Senin gibi bok herifi alay ettirmem kendimle! Küfür ettirmem, hakaret ettirmem! Sözünü geri al!»

«Katil çetesi!»

Siegfried kolumu bükte.

«Sözünü geri al!»

Acıdan bağırdım.

«Sözünü geri al!»

«Bırakın beni!»

«Sözünü geri al!»

Acıya dayanamıyordum.

«Peki, geri alıyorum,» dedim, küfreder gibi.

Walter Haun, beni Christiane'nin yatağına doğru itti.

«Şimdi de ona yardım et bakalım!»

Nasıl yardım edebilirdim ki?

Midesine hortum saldım. İçerdeki sıvıyı çıkardı. Kusmasını önlemek için de bir iğne yaptım. Barsak larını uyaracak bir ilâç verdim. Etkili, ama tehlikeli olan bakterilere karşı bir ilâç daha vardı yanımda. Onu da verdim.

Christiane uyudu. Kan basıncı normaldi. Biraz daha umudum vardı.

OTUZDOKUZUNCU BÖLÜM

VOLKER HAUN yanımda kaldı. Oturuyordu. Elinde tabancası vardı. Tabancayı neden elinde tuttuğunu açıklaması gerektiğini sanıyordu.

«Bir daha aptallık yapmayasınız diye! »dedi.

«Sizin için bir tecrübe olur bu,» dedim. «Kendinizi büyük sanıyorsunuz ama, kofsunuz. Kuyruğunuzu kısıyorsunuz hemen.»

«Kim söyledi bunu size?»

«Bir de soruyor musunuz?»

«Kimin söylediğini biliyorum. Ama kimin, benim hakkımda sizinle böyle konuştuğunu yine de açıkça bilmek istiyorum. Galiba Ursula!»

«Ursula'yı bu ailenin içine sizin soktuğunuzu kendiniz söylememiş miydiniz bana? Demek ki, önce sizin arkadaşınızda Sonra da babanıza devretmek zorunda kaldınız. Bu da sizin ne kadar şahsiyetsiz olduğunuzu gösterir. Yoksa Ursula, babanızı sizden fazla mı arzulamıştı?»

«Pöh!» dedi. Yine tabancanın namlu ağzına baktı. Öldürmeyi düşünüyordu. Babasından nefret ediyordu. Ama yine de babası ne diyorsa onu yapıyordu.

«Yoksa babanız Ursula'yı yeniden size mi verdi? Malum ya, içinizde en genci babanız değil. Belki fazla gelmiştir ona. Babanızla Ursula arasındaki olay çok kısa sürmüş. »

«Evet. Birdenbire Ursula için büyük bir aşk başladı. Babamı da ortada bıraktı. Ursula'nın bu kadar sevebileceğini ve sadık olabileceğini aklımın ucundan geçirmezdim. Büyük aşkımdan başkası, onun için önemli değildi artık. Seviyordu, ve göklerde uçuyordu .Biz puhuların hepsiyle alay ediyordu. Yüzümüze söylüyordu. Puhu'yu duyuyor musun? Aşağıda otur mış, kafayı çekmiş, şarkı söylüyor. Galibiyet şarkıları. Bunun için kaybetti partiyi Puhu. Ursula! Gerçekten cins bir kadın. Keşke beni de böyle sevebil seydi!»

Gözlerim dolmuştu. Demek Ursula, Haun'larm özlediği kadar beni sevmişti. Hayatının en büyük aşkı bendim. Hayatımın dönüm noktasını ben teşkil ediyordum. Geçmiş ne olursa olsun, şimdi seviyor

ve sadık kalıyordu. Başkalarına değer vermiyordu hiç. Volker Haun kendi ağzıyla söylemişti bunu. Beni kıskanıyordu. Cins bir kadın, gerçek bir dişi. Sadık bir dişi. Bana sadık bir dişi! Ben de kalkmış onun geçmişini düşünüyor, sinirleniyordum. Deliyim ben! Onu hâlâ seviyordum. İkimiz de birbirimizi ele vermiştik, ama ikimi?; de seviyorduk birbirimizi.

Yeniden uyanmış, güçlenmişim. Christiane'nin nabzına baktım, —Atlatmalı, yaşamalı! Yaşamalı! —. diye düşündüm.

■

CHRISTIANE iyiydi. Bana gülümsüyordu. Ateşi yoktu artık. «Acıktım,» dedi.

Rahatlamıştım. Rahat ve mutsuzdum. Çok mutsuzdum. Bunun sadece bir rüya olabileceğini biliyordum.

«Uwe? Uwe nerede?»

«Konuşma!»

Uyumuştum. İskemlenin üstünde uyumuştum.

«Uwe!» diye inledi, Christiane.

Volker yatağının yanındaydı ve «Konuşma!» diye yalvarıyordu.

Ortalık aydınlanmıştı. Sabahın altısıydı. Üşüyordum.

«Uwe nerede?» diye bağırdı, Christiane.

Vokler'i yana ittim.

«Hangi Uwe'yi istiyorsunuz? Uwe Müller? Uwe Maier? Uwe Seeler mi?»

Volker geri çekti beni.

«Uwe Sandersiebel,» diye inledi Christiane.

Uwe Sandersiebel! Hâlâ rüya mı görüyordum? Rüyamdaki addı bu. Bu adın ne işi vardı burada, bu evde? Bu ad rüyama nasıl girmişti? Herhalde hepsi rastlantı olamazdı.

Christiane yalvarır gibi bakıyordu bana. Elimi yakaladı ve kendisine çekti. «Uwe? Uwe sen misin?» dedi.

Eli sıcaktı. Sayıklıyordu.

«Artık yanında değil o,» dedi Volker, boğuk bir şekilde.

Kızın nabızı hızlanmıştı. Üstündeki örtüyü çektim, elimi vücuduna koydum. Tahta gibi sertti.

«Durumu kötü mü?» diye fısıldadı kulağıma, Volker.

«Fısıltıyla konuşmanıza gerek yok. Artık hiçbir şey anlayamaz, sayıklıyor. Kendinde değil.» dedim bağırarak.

«Aman Allahım!»

«Cinayet olacak bu! Siz de bu cinayete dahilsiniz.»

«Hayır, benim hiçbir ilişkim yok bununla. Ben de sizin gibi zorlandım bu işe. Kim ateş ettiyse suç onun. Ben ateş etmedim.»

«Siz ateş ettiniz! Bunu ispatlayabilirim!»

«İspat mı? Hayır, doğru olamaz bu. Ben ateş etmedim. Hiçbir şey bilmiyorum. Yukarıya geldiğimde her şey olup bitmişti.»

«Sizi banyoda saklanırken bulmuşlar. Anneniz anlattı.»

«Kendimi kaybetmiştim. Babamın merdivenleri çıktığını duyunca kendimde değildim artık. Kendimi banyoda buldum. Bu delil olamaz.»

«Banyoya birşey sakladınız ama!»

Korkuyla yüzüme baktı, ‘Hayır!’ dedi yavaşça.

«Evet! Sakladığınız şeyi buldum. Christiane’nin külotunu saklamıştınız. Banyoya gittiğiniz sırada elinizdeydi. Babanızın, onu elinizde görmesini istemediniz. Bunun için de radyatörün altına sakladınız onu!»

Duvara doğru geriledi.

«Külotu koridorda buldum. Elimde olmaksızın yerden kaldırdım! »

«Koridorda mı buldunuz? Ama Christiane’nin öteki eşyaları odada duruyordu. Teker teker sandalyenin üzerine atılmıştı. Kazağı, sütyeni, gökmavisi pantolonu. En son eşyası olan külotunu koridorda mı kaybetti yani?»

«Christiane değil, öbürü.»

«Öbürü dediğiniz de kim?»

«Bilmiyorum.»

«Hangi hâkim inanır buna? Sizdiniz ateş eden!»

Duvara yaslandı. Titriyordu. Kuyruğunu kısmıştı yine. Çok yavaş konuşuyordu. Benim duymamı istemiyor gibi bir durumu vardı. İtiraf ederken bile korkuyordu.

«Eniştem,» dedi.

Eniştesi! Sieglinde Haun’un kocası. Sieglinde Haun! Bu ad hiç de yabancı gelmiyordu bana. Sieglinde Sandersiebel. Kızlık adı Haun. Anılarımda yavaş yavaş canlanmaya başladı: Uwe Sandersiebel ve Bayan Sandersiebel, kızlık adı Haun. Birkaç yıl önce okuduğum bir evlenme ilanıydı bu. Sandersiebel adını daha önce bildiğim için dikkatimi çekmişti. Unutmuşum demek ki.

«Uwe Sandersiebel!» dedim.

«Ben birşey söylemedim!» diye yalvarmaya başladı Volker. Korkudan tirtir titriyordu. Tabancayı hâlâ sıkıca tutuyordu elinde.

«Verin bana tabancayı!»

«Hayır!»

Silahı bana doğrulttu. Kendimi kaybedip, üzerine atıldım. Tabancayı bırakmıyordu. Boğuşmaya başlamıştık. Elini ısırdım. Bağırdı ve silahı elinden düşürdü.

O sırada kapıdan Walter Haun göründü, yere eğildi, tabancayı aldı, namluyu bana çevirdi. Volker’i bıraktım, soluk soluğa Christiane’yi gösterdim.

«Hastanıza bakın bir! Nerede olduğunu bilmiyor artık. Sayıklıyor. Kendinde değil!» dedim.

«Gelsene Uwe!» diye bağırdı, Christiane.

«Ateşli sayıklama. Atlatır çabucak,» dedi Walter Haun.

«Hayır, atlatamayacak! Neden atlatamayacağı nı da biliyorum. Barsağmda sadece bir delik buldum. İkinci bir yerde de delinme olmadı. Işık çok kötüydü.

Barsakları iyice kontrol edemedim. Birinci deliği bulduktan sonra, başka delik arayıp aramadığımı iyice hatırlayamıyorum.»

«Seni gidi beceriksiz seni!»

«Evet, ben beceriksizin biriyim. Şimdi başka bir doktor getirmeniz gerekiyor.»

«İşinize gelir, değil mi? Kendi hatanızı kendiniz düzelteceksiniz. Kızı yeniden ameliyat edecek, öteki deliği de dikeceksiniz.»

«Burada ikinci bir ameliyat daha mı yapacağım yani? Delirdiniz mi siz! »

«Aynı şeyi birincisinde de söylemişsiniz. Volker! Siegfried'i de al, büyük masayı yukarı çıkarın. Hemen ameliyat yapacağız!»

KIRKINCI BÖLÜM

İKİNCİ ameliyatı da yaptım.

Artık tabancayla beni korkutmalarına, zorlamalarına gerek yoktu. Tabanca artık korkulacak birşey değildi benim için. Acılardan korktuğum kadar ölümden korkmuyordum. Siegfried bir daha kolumu bükmişti. Çünkü ‘Caniler! Katiller!» diye bağırmıştım. Walter Haun’u tabancasıyla birlikte kenara itmiştim. Volker kapıda duruyordu. Babası ‘Tut onu!’ diye bağırmıştı. Volker yakaladı beni. Ben de vurdum. Burnu kanamaya başlamıştı.

Biraz sonra benim burnumdan da kanlar boşandı. Siegfried kardeşine yardım etmişti. Başımı koltuğunun altında sıkıştırırken Volken yumruğunu indirmişti.

Ama ameliyat sırasında yine kibarlıklarını takınmışlardı. —Doktor Bey— diyor, söylediklerimi harfiyen yerine getiriyorlardı.

«Yeter artık! Şimdi ameliyata geçelim! » demişti babaları. Sözlerini dinlemezsem yine aynı sahnenin tekrarlanacağını biliyordum. Söylemelerine gerek yoktu. Zorlandım demek kolay geliyordu şimdi bana. Zorlanmak da ne demek oluyordu? Canımı çıkarmışlardı. Ama ameliyatta şaka olmazdı. Pasif davranamazdım.

Kendimi de sorumlu tutuyordum olanlardan. Acaba ilk ameliyatta iyice kontrol etmemiş miydim barsakları? Hatamı düzeltmek için hâlâ şansım olmaz mıydı?

Volker eter damlatmaya başlamıştı yine. Bu sefer çok etere ihtiyacımız yoktu. Walter Haun asistanlık yapıyordu. Kapıda Siegfried duruyordu. Tabancayı ona vermişlerdi.

Volker fenalaştı. Yatması gerekti. Ameliyat sona ermişti zaten.

Peki, ne yaptım? Kızın karnını yeniden açtım, içerisi korkunçtu. Her yanı iltihaplanmıştı. Diktiğim

yeri buldum. Işık yine kötüydü. Ama mesele ışıktaydı değil. İkinci delikteydi. Çok şükür, onu da buldum. Daha önce ikinci bir deliğin olabileceğini tahmin etmişim zaten. Onu dikmenin faydası yoktu artık. Deliğin bulunduğu yerdeki barsak çürümüştü. Bir kısmını kestim. Açık uçları yeniden diktim. ‘Ölü bir kumaşı keser gibisin,’ dedim içimden, hiçbir yararı yok bunun.

Christiane’nin ameliyat masasında öleceğini sanıyordum. Ama yaşayacağı varmış hâlâ. Karnını bir daha diktim ve geniş bir drenaje koydum. Walter Haun’la ben, Christiane’yi masadan alıp, yatağına yatırdık.

Kusmakla kusmama karasında bocalayan oğluna ‘Çekil şurdan!’ demişti, Walter Haun. Volker sendeleyerek pencereye gitti, temiz havayı yutar gibi içine çekiyordu.

■

CHRISTIANE’NİN yanında ben kaldım. Gündüzdü. Öğleye doğruydı. Hava gittikçe ısınıyordu. Kız artık inlemiyordu. Büsbütün kendini kaybetmişti, baygındı.

Walter Haun sık sık odaya geliyor, üzerine eğiliyor, sonra da bana bakıyordu. Hiç konuşmuyordu. Bakışlarıyla hep aynı şeyi soruyordu: Kötü mü?

Alnındaki çizgilerden de birşeye karar verdiği anlaşılıyordu, ama her seferinde kararından söz etmeden çıkıp gidiyordu.

Bir defasında yine ayaklarının ucuna basarak odaya girdi, kulağıma eğilerek, «Ölüyor mu?» diye sordu.

«Evet, ölüyor,» dedim.

Kolumdan yakaladı, «Dışarı gelin,» dedi. Koridorda elini omzuma koydu.

«Kız ölüyor, biliyorum. Ölümün nasıl olduğunu bilirim. Bir sürü arkadaşımın öldüğünü gördüm. Hepsi de vatanları uğruna şehit düştüler,» dedi.

«Sanki Christiane’nin de vatan uğruna öldüğünü söyler gibisiniz,» dedim.

Alayımı kavrayamadı. Bu sefer iki eliyle omuzlarımı tuttu: «O da hayatını iyi birşey için veriyor. Bunu seve seve yaptığına inanıyorum,» dedi. Kendi sözlerine kendisi de inanıyor gibiydi. Akıl hastası değildi. Sarhoş da değildi. Ağır işi onu filozof yapmıştı.

«Boş yere ölüyor kız. Buna seve seve mi razı olduğunu sanıyorsunuz? Eğer çok güzel buluyorsanız, kendinizi öldürsenize? Walter Haun’u düşünürseniz ölümünüz daha kolaylaşır!»

«Ben kendimi düşünmüyorum.»

«Uwe Sandersiebel’i düşünüyorsunuz. Lider karakterli insanı.»

Bana baktı. Başını eğdi.

«Damadımdır benim. Damadım olduğu için de gurur duyuyorum onunla. Bugün olduğu kadar gelecekte de bizim için çok şeyler ifade ediyor o. Onun kayınpederi olmak da gururlandırıyor beni. Onu tanırırsınız siz de. Siz de görmüştünüz onu, değil mi?»

«Nereden tanıyayım onu?»

«Bir karşılaşmada.»

«Eğer buna tanıma denirse. 1945 yılında Hitler’in doğum gününde nutuk atarken görmüştüm.»

«Yeter işte. »

«Belki. —Yeneceğiz!— diye bağıırıyordu o zaman Ona inanmıştım. Eğer Sandersiebel böyle söylüyorsa, kesinlikle doğrudur diyordum.»

«Doğru. Siz de bizler gibi düşünmüşsünüz!»

«Doğru çıkmadı ama!»

«'Görünüşte öyle. Peki, o zamanlar nasıl olduğunu unutmayalım. O zamanlar Uwe onsekiz yaşındaydı. Sizse, en çok onbir. Bugün o, genç bir adam. Yarın onunla birlikte zafere ulaşabiliriz. Onu yakından tanımadığınıza çok yazık. Ama kısa zaman sonra bu fırsatı bulacaksınız. Kader bizleri birleştirdi.»

«Peki, bugünkü durumu nedir onun? Bunu bilmediğim için utanmalı mıyım?»

«Politikayla ilgilenmiyorsanız, tanımazsınız.»

Garip. Yirmi yıldan beri DoğuBatı çatışmalarını yakından izlerim. Bir çırpıda sekiz Fransız başbakanını sayabilirim. Hem de sıralarını şaşırmadan. Bir önceki cumartesi Vietnam hakkında uzun bir makale okumuştum. Walter Haun’un söylediği şeye bakın!

«Yıllardır devamlı olarak iki politika gazetesini izlerim. Bu gazetelerin hiçbirinde şimdiye kadar Uwe Sandersiebel adında bir politikacıya rastlamadım,» dedim.

«Daha iyi ya. Asıl mesele burada. Kirli çamaşırları temizlemeye çalışanların isimleri duyulur hep. Uwe tertemiz bir insandır. Nerede skandal olursa olsun Uwe’nin o skandalla hiçbir ilişkisi olmadığına dair yemin edebilirsiniz. Kendinizi onun için tehlikeye atabilirsiniz.»

«Bugün onun için kendimi tehlikeye atmam,» dedim.

«Neden?»

«Çünkü onun hakkında birtakım şeyler biliyorum. Christiane’nin külotunu koridorda unutup gitmiş.»

«Bakın şimdi. Geri kafalılığı bırakın da beni dinleyin. Ahlâklı tavır takınmayın bana. Yetişkin bir insansınız. Doktor olduğunuza göre, kadınla erkeğin ne için yaratıldığını daha iyi bilirsiniz. Doğal bir ihtiyaç bu. Hepimiz biliyoruz... Bu mesele üzerinde konuşmayalım, daha iyi. Sevmem bu konularda tartışmayı. Bunun doğal bir gereksinme olduğunu herkes bilir. İnsan hasta olmadığı sürece aktif olmalı. Bu işin başı ve sonu olmaz ki.»

«Peki, ya silah n’oluyor? Neden ateş etti. Bu da mı doğal bir ihtiyaçtı?»

«Ah, bırakın Allahaşkma. Kurşunlar, ateş etmek. Christiane’nin ölümüyle unutuldu gitti!»

«Anlayamıyorum.»

«Vücudunda kurşun falan yok artık onun.»

«Bir tek kurşun vardı karnında. Onu da ilk ameliyatta çıkardım.»

Walter Haun omuzlarımdan tutarak yeniden sarstı beni.

«Doktor, Uwe’yi bu meselenin dışında tutacağız!» dedi.

«Ne düşünüyorsunuz öyleyse?»

«Bekleyin! Hemen umudu kesmemeli insan, işi sonuna kadar götürmeli. Her iş için ille de bir çözüm yolu vardır. Uwe benimle iftihar edecek. Şimdiden —PUHULAR—inın ne kadar güvenilir kişiler olduğunu anlayacak!»

KIRKBİRİNCİ BÖLÜM

BİRTAKIM şeyleri hissetmek de ne oluyor? İnsan bir ipucu, bir işaret buluyor, sonra düşünüyor. Düşünceler dağılıyor gittikçe, moleküllere ayrılıyor. Bulunan bir ipucuna ikinci bir işaret daha ekleniyor. İki çizgi gibi. İki çizgi birbirine paralel kılınıyor. İki doğru arasındaki en kısa yol dik bir çizgi oluyor. Birtakım çizgilerle farklı paraleller yürütüyor insan. Sonra bunları bir noktada birleştiriveriyor.

Birtakım şeyler hissetmişim. Gerçek olan birtakım şeyler. Daha doğrusu iki ipucu. Uwe Sander siebel ve Sieglinde Sandersiebel. Bütün olaylar onların odasında olmuştu. Sandığıma göre o sırada Sieglinde aşağıda televizyon seyrediyordu. Uwe yukarıdaydı. Şimdiyse ikisi de ortadan kaybolmuştu. Niçin? Haydi Sieglinde'nin sınırları bozulmuştu diyelim, ama ya Uwe? Yoksa çok sinirli olduğu için mi Christiane'nin külotunu koridorda kaybetmişti? Kaybetmek de ne demek? İnsan elinde sıkı sıkıya tuttuğu birşeyi normal olarak kaybedemezdi. Ya da külotu daha yeni almıştı eline Koltuğun üstüne atmak için vakit bulamamıştı. Aceleyle koridora çıkmıştı. Koridorda ne arıyordu? Sonra diğerleri gelmişti. Külotu saklayamamış, açık kapıdan odaya atamamıştı. Yere bırakmıştı. Ayaklarının önüne. Aklını kaybetmiş olabilir miydi? Karısını kaptığı gibi kaçtı mı yoksa?

Peki şimdi neredeydi? Yer delindi yerin dibine girmedi ya? Saçmalama! Kesinlikle bir yere saklanmıştı. —Wimer'e telefon et belki oradadır o— diye bağırdığını duymuştum, Walter Haun'un. —O— dediğiyle Uwe Sandersiebel'i mi söylemek istemişti acaba?

Uwe Sandersiebel'in uzaklarda olamayacağını sanıyordum. Merdivenlere gelmiştik. Walter Haun döndü,

«Tabii, Knut'u odasından almamız gerek,» dedi.

Tabii? Walter Haun'un planını da anlar gibi oldum. Yine yukarıya çıktı, Knut'un kapısını açmaya çalıştı. Ama kapıya vurmadı.

«Kilitli! Neden kilitler kapısını bu herif? Haydi, çık dışarı! Seninle konuşmam gerek!»

«Uyumak istiyorum,» dedi, Knut içeriden.

«Uyumak mı? Saatin kaç olduğunu farkında mısın? öğle oldu!»

«Bu gece uyuyamadım.»

«Uyuyamadınsa bana ne. Sana ihtiyacım var. Aç kapıyı, yoksa kırarım!»

Kapının açıldığını duydum. Walter Haun itip iyice açtı, Knut'u tavuk gibi boğazından tutarak dışarı çıkardı.

«Bana karşı gelmenin ne demek olduğunu gösteririm ben sana!» dedi, Walter Haun.

Knut kapıya tutunmuş anahtarı çıkarmaya çalışıyordu. Walter Haun bırakmadı.

«Aşağıya gel beyefendi. Seninle biraz konuşalım !»

Hepsini oturma odasına getirdi.

«Oturun bakalım!» dedi. «Biliyorsunuz, ben bir demokratım. Demokratik usullerle işimi halletmeye çalışırım. Çoğunluğun düşüncesine göre karar alacağız. Siz de oturun, Doktor Bey!»

«Hayır, ben ayakta kalacağım!» dedim.

«Çok ciddî bir saat içindeyiz,» diye devam etti Walter Haun. «Christiane'nin hayatı için giriştiğimiz çabalar boşa çıktı. Ama hiç uğruna ölmüyor. Bir kahraman gibi işlem görmesi gerek.»

Hiç kimse sesini çıkarmıyordu. Ciddî bir oturumda oldukları belliydi. Knut hâlâ o maske yüzünü bırakmamıştı.

«Hepiniz Christiane'yi severdiniz. Christiane'nin suçsuzluğunu, temizliğini hepimiz anılarınızda yaşatacaksınız. Basının skandal köpeklerinin onu kirletmelerine izin vermeyeceğim. Olaya trajik bir kaza süsü vereceğiz. Şimdi öğle vakti. Herkes öğle dinlenmesine çekilmiş durumda. Isı gölgede yirmibeş dereceyi gösteriyor ve herkes uykuda. Uzun zamandır yağmur yağmadı. Ev kupkuru. Yukarıda sadece ağaç ve saz var. Evi bunun için yangına karşı sigorta ettirmiştım, biliyorsunuz. Bir yangın sırasında çatı hemen alevler içinde kalacaktır. Yukarıda uyuyanın vay haline. Kurtulabilmesi mucize olur. Kurtulamazsa tanınmayacak şekilde yanacaktır. Hiç kimse de daha önce neler olduğunu anlayamayacaktır böy lece.»

«Beni de birlikte mi yakmak istiyor?» diye sordum. tik bakışta insan alay ettiğimi sanırdı, ama aslında hayatımdan korktuğum için sormuştum bunu.»

«Ama Doktor Bey, benim bir katil olmadığımı biliyorsunuz. Ayrıca, hâlâ yaşıyorsunuz, değil mi?»

«Christiane Sill de hâlâ yaşıyor!»

«Ama ölmek üzere. Bunu siz de kabul ettiniz.»

«Bu gibi durumlarda hiçbir zaman kesin birşey sövlenemez. Hastaneye kaldırılırsa, şansı çok ufak bile olsa, kurtulabilir yine de!»

«Bıktım sizin hastanemizden! Ben cephede hayat ve ölüm arasındaki en ufak şansın ne olduğunu çok gördüm.»

«Ben de sizin cephe hikâyelerinizden bıktım!»

«Kendinize gelecek misiniz, siz? Şimdi hepimiz aynı teknenin içindeyiz. En az bizim kadar sizin de kürek çekmeniz gerekecek. Aslına bakarsanız, kızın ölümünde suç sizin. İyi bir ameliyat yapamadınız. Bunun için de susmasını bileceksiniz! »

«Bu konuda susulamaz.»

«Çok toysunuz daha. Yoksa insanın neler hakkında susması gerektiğini bilirdiniz.»

«Aman Allahım!» dedi, Gerda Haun; içini çekti.

«Aman Allahım! Ya, aman Allahım!» diye kükredi, Walter Haun. Sanki gelecek hafta da kiliseye gitmeyecek gibiydi.

Knut ayağa kalktı ve, piyanonun durduğu köşeye gitti.

«Yedek benzin bidonunda beş litre benzinimiz var,» dedi, Walter Haun. «Arabanın deposu da dolu. Depodan da birkaç litre benzin çekebiliriz. Ama acele etmemiz gerek. Yağmur birdenbire

bastırmadan yapmalıyız bu işi. Bir de fırtına çıksa iyi olurdu ama, bunu bekleyemeyiz artık.»

Knut, piyanoyla oynamaya başlamıştı. Mendel ssohn'dan değil marş müziği çalıyordu.

«Knut'u özel bir sanatoryuma yatırmamız gerek. Sinirlerini tedavi ettirsin,» dedi Gerda Haun. Sonra konuşmadı artık. Ellerini, parmak uçları kıza rıncaya kadar sıktı. Gören dua ediyor sanırdı ama, dua falan ettiği yoktu. Her şeyi olurluna bırakmıştı.

Walter Haun emirlerini vermeye devam etti:

«Siegfried, Sen benzin bidonunu al, getir! Arabanın deposundan da bir kova kadar benzin çek hortumla! Yatağın her yerini benzinle ıslatacağız.»

Ursula'ya baktım. Uzun zamandır da bakıyordum. Yüzünde hiçbir değişiklik yoktu.

«Ya sen? Sen ne düşünüyorsun bu konuda. Sen de bir kadınsın en sonunda!» dedim.

Bir kadın! Ne anlamı vardı kadın olmanın?

«Ölecekse, bu şekilde yakılması en iyi çare olur,» dedi Ursula.

Bakışlarındaki anlamı, sözlerinden daha iyi anlıyordum. O da benim gibi korkuyordu. Ha bir kadın yakılmış, ha iki, ha üç kişi yakılmış. Farkı yoktu.

Ben de hiçbir şey söylemedim. Aslında 'Artık çok ileri gittiniz. Durun bakalım!' diye bağırmam mı gerekti yani? Walter Haun'un planı çok iyiydi, doğrusu. Benim düşüncelerimse, başka yerdeydi şimdi. Uwe Sandersiebel'i düşünüyordum.

«Haydi, Doktor! Eşyalarınızı aşağıya indirin! Hiçbir şeyinizi unutmayın sakın! Küllerin arasında ameliyatla ilgili en ufak bir şey bulunmamalı. Meraklılar çoktur biliyorsunuz. Onlarla zaman zaman konyak içmişimdir. Ne olduklarını bilirim. Onlara bu zevki vermek istemiyorum.»

«Olur!» dedim.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

HER ŞEYİ zamana bırakmıştık. Zaman en iyi doktordu.

Kafamda birtakım düşünceler vardı. Öteden beri düşünüyordum bunları. Kuruntularıma borçluydum hepsini.

Knut, marş müziği çalıyordu. Alay ediyor sanıyordum ama, hayır. Alay etmiyordu. Ayakta kalmak için savaşıyordu sadece. Christiane'yi seviyordu. Christiane .sevdiği kadın ölüyordu. Ölümünden de o suçluydu. Bir de yıkılmamak için savaşıyordu şimdi. Neden? Ayakta kaldığı sürece neyi kurtarabilirdi? Bildiği sırlardan başka neyi vardı?

Onunla konuştuğum zaman 'babama sorun, o her şeyi bildiğini sanır,' demişti Bunu söylerken de yüzünü garip bir gülümseme kaplamıştı. Walter

Haun her şeyi bilmiyordu oysa. Knut odasının kapısını benden kilitlemiyordu. Ancak, tehdit ettiği için babasına kapıyı açmıştı.

Eşyalarımı toplamak için yukarı çıktım. Yaptığım hareketlerle Walter Haun'a boyun eğiyordum, ama düşüncelerimle değil.

Christiane ölmemişti daha. Nabzına baktım. Walter Haun'un ölümünü beklemeyeceğini biliyordum. Nasıl olsa hiçbir şey duymadığını söylüyordu. Bu da onun, planım uygulaması için yeterliydi.

Elimi Christiane'nin alnına koydum ve parmaklarımın altındaki canlı deriyi hissettim. O an yalnızlık duygusu bütün benliğimi sarıverdi.

Bir çıkış yolu bulunabilirdi. Bir çıkış, kurtuluş yolu olmalıydı. Vakit geçmiş olamazdı. Belki Walter Haun'u öldürürsem!

Walter Haun'u öldürürsem! Bunu mırıltı halinde söylediğimi biliyorum. Yukarıda yalnızdım. Beni gözetleyen kimse yoktu. Aşağıdan Siegfried'in sesini duydum: «Yeter mi bu kadar?» diyordu. Herhalde arabanın deposundan benzini çekmişti.

El çantamı açtım. Öldürücü bir silah arıyordum. Bir bıçak çıkardım. Acı acı güldüm. Bununla da kalbe isabet kaydedebilirdim. Fakat kurbanımın kılı mıldayamayacak bir durumda olması gerekti. En iyisi uyurken saplamaktı .

Ameliyat bıçağıyla ayağa kalktım, Knut'un odasına gittim. Anahtar içerde duruyordu, kapıyı kilitledim. Merdivenlerden yukarı çıktıklarını duydum. İlk olarak dolaba takıldı gözlerim. Dolap kapalıydı.

Öbürleri Christiane'nin odasına gelmişlerdi.

«Doktor nerede?» diye bağırdı, Walter Haun. «Doktor!»

Dolabı açmaya çalıştım. Elimdeki bıçağı kapının altından sürmeyi başardım. Manivela olarak kullanıyordum bıçağı. Yandaki odada Walter kükrüyordu. «Doktor kaçmış! Hain! Domuz herif bizi ele verecek! Arayın onu! Çabuk! Ölü ya da diri, ne olursa olsun, getirin buraya!»

En sonunda dolabın kapısını parmaklarımla tutabilecek kadar aralamıştım. Dışarıdan Ursula'nın sesi de geliyordu.

«Jan Frank! Jan Frank! Neredesin?»

Benim için korkuyor muydu? Yoksa hâlâ onlara bağlı mı kalıyordu?

Dolabın kapağını açtım.

«Yandaki odadan bir gürültü geldi! Herhalde Knut'un odasındadır!»

Açık dolaba bakıyordum. Karmakarışık çamaşır, gömlek, pantolonlar arasında ipile bağlanmış paketler, mektuplar ve bir anı defteri buldum. Bir sürü sır vardı burada, ama kurtarıcı birşey yoktu.

Walter Haun kapıyı sarsıyordu.

«Açın kapıyı, Doktor. Aptallık etmeyin! Çatı şu anda alevler içinde. Biraz sonra kurtulamazsınız artık!»

Çevreme bakındım. Bir koltukla bir iskemle birleştirilmiş, aralarına yün bir yorgan konmuştu. Besbelli, Knut bu gece burada uyumuştı. Yan taraftaki duvar yatağı da yere indirilmişti. Ama yatağı tutan üç kayıştan biri çözülmemiş, perdeler gelişigüzel çekilmişti. Knut yatağı açmak için acele etmiş benziyordu.

Gerda Haun'un sözü geldi aklıma: 'Knut, yatağının önünde duruyordu, yüzü bembeyazdı.'

Tam bu sırada; «Kapıyı kıracağım,» diye bağırdı, Walter Haun. Kanadı omuzlamaya başlamıştı

bile. Beni yakmak istemiyordu. Hayır, katil olmak istemiyordu.

Duvar yatağını yerden kaldırdım, yine duvara yasladım.

O... Altında yatıyordu. Beyaz gömleğinin üstünde ufak bir kan lekesi vardı. İç kanama. Yumruğunu sıkımişti. Tıpkı bir zamanlar «Yeneceğiz!» diye bağırdığı andaki gibi.

Kapı kırıldı.

«Aptal, budala! »dedi, Walter Haun Ama, birden sesi kısılıverdi. «Uwe! Aman Allahım! Uwe! Birşeyler yapın, Doktor! Birşeyler yapın!»

«İki gece oluyor öleli,» dedim ve...

Arkamdan Ursula'nın bağırdığını duydum. Bir solukta yanımıza gelip, beni yana itti, Uwe'nin yanında diz çöktü, cesedin başını elleri arasına alıp kaldırdı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Sahnede, ölü sevgilinin başında da böyle ağlanırdı. Belki de bir tiyatro oyuncusu her zaman kendini sahnede hissedirdi.

Durumu ancak Volker'le gözgöze geldiğimizde anladım. 'Birdenbire Ursula için büyük bir aşk başladı. Hatta bu aşk için babamı bile bıraktı. Onun bu kadar sevebileceğini, bu kadar sadık kalacağını sanmazdım. Başkaları onun için hiçbir şey ifade etmiyordu artık. Aşktan, sevgiden uçuyordu.' demişti bana.

Ve ben, deli herif, onun âşık olduğu insanın ben olduğumu sanmıştım! Beni seviyor, bana âşık sanıyordum. Bir uçuruma düşmüş gibi duydum kendimi. Küfür edecek söz bile bulamıyordum.

Walter Huan bana doğru geldi. Yine ellerini omzuma koyacak sandım, ama bu sefer tutunacak bir yer arıyordu sadece.

«Doktor, her şey bitti artık,» diye mırıldandı.

«Yine de evi yakabiliriz,» dedi, Siegfried arkadan.

«Hayır,» dedi Walter Haun. «Hayır. Uwe'yi yakmayacağız. Artık gücüm kalmadı. Yapabileceğim her şeyi yaptım. Bundan sonra her şeyi size bırakıyorum. Doktor! Görevinizi yapın. Telefonun nerede olduğunu biliyorsunuz. Cenaze arabasını çağırın!»

KIRKÜÇÜNCÜ BÖLÜM

HİKÂYEYİ anlatırken kendimden başlamıştım. Açıklamaya nereden başlayayım? Uwe Sandersiebel'den başka kimden başlayabilirim ki?

Uwe, Walter Haun için ifade ettiği anlam kadar başka biri için de aynı şeyi ifade etmiyordu. Ama birçokları onu olağanüstü bir insan olarak tanımlamaya çalışmıştı: Olağanüstü bir inandırıcı kudreti olan, herkesi büyülemesini bilir, herkesin ilgisini çeken, herkesi kendi yoluna düşüren bir insan; herkesi inandığı konuya inandırabilen bir insan. Keşke benim oğullarım da onun gibi olsa. Almanların hepsi onun gibi olsaydı keşke...

«O, en seçme liderlerden biriydi» diyordu, Walter Haun.

Kimdi, bu Uwe Sandersiebel? Ne düşünürdü?

İsteği neydi? Düşünceleri nelerdi? Arkasında neler bırakmıştı?

Hiçbir şey. Düşüncesi falan da yoktu. Bu dün yada hiçbir şeyi değiştirmek istemiyordu. Lider iüle olmak istemiyordu. Sadece, ondan liderlik bekleyenler için lider rolü oynuyordu. İş gerçek alana dökülünce, liderlikten falan vazgeçiveren biriydi. Sadece düşüncelerle yaratılan bir tipti. Bu tip olmak için yaşıyordu. Satranç oyunundaki taşlar gibiydi. Ama piyon değil, galip gelen tarafın en üstün taşı, şahı oluyordu. Aptal değildi. Yerinde, çabuk kararlar ve. rebiliyordu. insanları düzene sokabiliyordu.

Hatta kendi sınırlarını tayin etmeyecek kadar da akıllıydı. Bonn'a sıçramayı başarmıştı. Belki üe hatası buydu. Kendisi hakkında kurulan düşleri ancak yarım yıl yaşatabilmeyi başarabilmişti. A ma kendi akranları arasında, kendisi gibi olanlar arasında başarısızlığa uğraması kaçınılmaz bir sonuç olmuştu. Karşısında parlayan dişler, gülümseyen yüzler, içten, candan yürekten sallanan eller yavaş yavaş silinmeye başlamıştı. Sonunda kendi kendimi de bozmuştu. Kendisi bozulan bir insan kesinlikle başkalarını da bozacaktı. Ve böylece Uwe Sander. Siebel, bulunduğu yerde tıklıp kalmıştı. Dayanabil diği bir ortamda hayatını sürdürüyordu. Herhangi bir sağ kolun sağ kolu olarak.

Walter Haun'u daha önceden tanımıştı. Olayların gelişimini inceleyerek, Walter Haun'la bir biruk kurmak istemiş, kızını almıştı. Besbelli, başlangıçta, aşktan söz edilmişti. Sieglinde bile başlangıçta aşktan başka birşey düşünememişti. Ama, Uwe Sander siebel'in yanında aşktan söz etmemeliyiz. Eğer aşta birtakım normal şeyleri, genellikle sözü edilen şeyleri ortadan kaldırırsak, Walter Haun'un Uwe Sandersiebel'i sevdiğini görürüz.

Walter Haun, bütün zenginliğini, servetini ona miras bırakıyordu. Bundan sonra belli bir büyüklüğün çöküş dönemi başlıyordu.

Çok parlak bir gençlik devresi geçirmişti. Atik, ülkücü biriydi. Önderini ve önderinin hareketlerini seviyordu. Büyülenmişti? Ne büyülemişti onu? Kendisi. Saf Germen kanına sahipti. Büyüklük, egemenlik rolü oynuyordu. Her tarafı kan emmiş Alman topraklarından bir kısmına sahipti. Sarışın kızları severdi. Kendisi sarışın değildi oysa. Ama Hitler de sarışın değildi. Sadece Alman'dı. Alman olduğu için gurur duyuyordu. Kim gurur duymaz ki? Ama o gurur duyabildiği, gurur duymak zorunda olduğu için mutluydu. Dışarıya çıktığında, soluk aldığında her şey Almanlara özgüydü. Almanya'nın üzerinde güneş doğuyordu. Vatan, senin yıldızların. Buğdaylar, Alman kızları gibi sarışındı. Her taraftan Alman rüzgârı esiyordu.

Gençlik için yaratılmış bir insandı sanki. Ama gençliğin sonu iyi olmadı onun için. Geçenler yaşanmış» yaşanan zaman ölümünü getirmişti.

Geçmişteki hayat ona yeniden doğuşun rüyasını hazırlamıştı. O sıralarda karşısına Uwe Sander siebel çıktı. Yeniden önderini bulmuştu, inancını, gururunu bulmuştu yine. Uwe, insan sarrafı Uwe, aldığı serveti karşılıksız olarak almamıştı. Aldığı servete karşılık Walter Haun'un kendisinden beklediği şeyleri yapmaya söz vermişti. Walter Haun onu seviyordu.

Sevgiyle birtakım delilikler açıklanabilmiştir her zaman. Peki, —Puhular— ne oluyordu? Bu da ayrı bir delilikti. Puhu ve Haun... Adlar arasında kurulan ilk bağıntıydı. Sonra oyuna dönüştü. Hatta bu konuda bir yazı yazdı:

“Alman kartalı bugün artık göklerde uçamıyor. Çünkü Almanya'nın üzerine gece çöktü. Ama her gece yeni gün için bir hazırlık devresidir. Gece bile kendi kralını tanır. Puhu'yu tanır. Fareler korkar Puhu'dan. Kargalar, o hırsız hayvanlar da korkar ondan. Fakat o duygulu bir erkek, bir babadır.

Tehlike sezdiği an bütün gücüyle savaşa girer, çocuklarını kurtarmak için. Karısı için de savaşır. Yılmak bilmez. Yenilmek bilmez. Onun krallığı geceleri gezerlidir. Ancak gün ışığında kalkanlar onun sesini duyabilir. Puhu'yu duyuyor musun?»

Bunu bir kitaba el yazısıyla yazmıştı. Bu kitabın protokol özelliği vardı ve Uwe Sandersiebel için girdiği savaşın protokolüydü.

Uğrunda savaşmak istediği düşüncelerin bencilce şeyler olduğunu anlayamıyordu. Akıllı değildi bu konuda. Nereden gelirse gelsin, düşünceleri kafada tutmak için akıllı olmaya gerek de yoktu. Walter Haun'un, Uwe'den ayrı bir kafası vardı Hükmeden, acımasız düşünceleri vardı Walter Haun'un. Bunlara ülkü diyordu. Çünkü temizlik bir amaçtı. Her anlamda temizlik vardı. Bilenmiş, parlatılmış, pırıl pırıl bir temizlik. Bir metal temizliği. —Zaferler güneş ışığında parlar. Zafer hayatın bütünlemesi, hayatın kendisi demektir?—

Walter Haun gerçekten güçlü bir adamdı. Nerede gücünü göstereceğini biliyor, durduğu yerde çevresine üstünlüğünü kabul ettirmesini beceriyordu.

Ailesi üzerindeki ağırlığı da buna bir örnek olabilirdi. Neden hepsi kör gibi boyun eğiyordu ona? —O öyle istediği için— demişti, Gerda Haun. Bu da, bu çatı altında bir sürü zayıf karakterli insanın bulunduğunu gösteriyordu.

Üç oğlunu —Puhu— oyunuyla kendisi kadar tutku sahibi yapamamıştı. Ama hepsi de isteneni yapıyordu. En çok Siegfried'de etkisini göstermişti bu oyun. Knut'ta da az bile olsa seziliyordu. Ama, Knut mutlu değildi. Sanatını istediği gibi kullanmak fırsatını bulamıyordu. Korkuyordu ve korkusundan kendisini sanata veriyordu. Yine de bir kanadı kırıktı. Piyanosunun başına oturduğu zaman bir kanadı kopuk Puhu gibiydi. Hatta çoğu kez o tek kanadını da piyanoda bırakıp, öbürleri gibi olmak istiyordu.

Ursula hakkında söylemem gereken ne kaldı ki? Yine de onun hikâyesini anlatmam gerekecek galiba. Volker Haun'la ilişki kurmuştu. Bu konuda açıklanacak birşey yok. Sonra büyük —Puhu—yu bulmuştu: Walter Haun'u. Hangi kadın kendisi uğruna çevresinde savaşılmasından hoşlanmaz? —Beni kandırdı— demişti, Ursula. Hayır, doğru değil. Volker

Haun, babasının parasıyla yaşayan bir insandı. Oysa Walter Haun, paranın ta kendisiydi. Ursula hakkında haksız konuşmak istemem: Para yapmak istemiyordu. Yapmadı da. Ama para, ne de olsa insanı çekiyordu. Erkekleri de kadınları da çeker para. Sadece, cinsiyet ayrılığı bir karşılaştırma yapmayı zorlaştırıyor.

Ursula haklıydı yine de. Aldatılmıştı. Ama Walter Haun tarafından değil de, Uwe Sandersiebel tarafından. Buna rağmen, şu ana kadar bunu fark edemediğini sanıyorum.

Birbirlerini tanımaları, Walter Haun'un beceriksiz yanına rastlamıştı. Hamburg'a yaptığı ticarî bir gezide Ursula'yı da yanına almıştı. Orada alışverişe çıkmışlardı. Sadece bir yatak odası aşta birşey ifade etmiyordu.

Geri döndüklerinde Shell benzin istasyonunda, Bonn'dan gelen Uwe Sandersiebel'le karşılaşıyorlar. O sırada, benzin tulumbasının yanında duran kayınpederinin spor arabasını görmüş, o da durmuştu. Ve böylece Ursula'yı görmüş oluyordu.

Ursula, Sieglinde gibi sarışın değildi. Sarışın olmayışı Walter Haun'u bile tedirgin etmemişti. Oysa

hep sarışınlar uğruna sürdürüyordu savaşını.

«Bir arkadaşın kızı,» diye tanıştırmıştı Ursula'yı

Uwe, temiz bir insandı. Buna inanmıştı. İlk bakışta da âşık olmuşlardı birbirlerine. Ben böyle, ilk bakışta aşk diye birşey yaşamadım daha. Belki gözlerimde bir kusur var, bilmiyorum.

«Bir bardak bira daha içelim beraber,» diye teklifte bulunmuş Uwe Sandersiebel. «Benzin alırken tanışmak biraz kısa olmuyor mu? Sizi yeniden gördüğümde bu kadarlık bir tanışma, bana —Merhaba — demek hakkını bile vermez.»

«Olur,» demişti Walter Haun. «Bir yerde içeriz. Ama nerede?»

«Önden gider, size yol gösteririm. Çok güzel bir yer biliyorum,» demişti, Uwe.

Ancak Frörup'a gelmeden önce Walter Haun, Uwe'nin düşündüğünü anlamıştı. Ama, çok derinliğine inemedi. Uwe sağa, ormana doğru saptığında, gidecekleri yerin neresi olduğunu anlamıştı. Walter Haun'un sinyali boşunaydı. Felâket! diye düşünüyordu. Çünkü evin boş olmadığı biliyordu. Volker, nişanlısıyla oradaydı ve Knut kendisini dinletmek için çaba harcıyordu. Volker'in nişanlısı, Liszt'in —Aşk rüyası— adlı parçasını seviyordu.

Walter Haun, damadını izledi.

Biralarını içtiler. Hepsi rollerini iyi oynadı. Karanlık bastığında, Walter Haun sarhoş olmuştu. Puhu'dan söz ediyor, şarkı söylüyordu. Knut da piyanoyla eşlik ediyordu.

«Ayı gördünüz mü?» diye fısıldadı Uwe, Ursula'nın kulağına.

«Hayır,» dedi kadın. Daha fazla birşey söylemesine gerek yoktu.

Ayı görmemişlerdi. Ama gözlerim kapadıklarında dolunayı görüyorlardı.

Yukarıda Ursula bir ara korkuya kapılmıştı.

‘Walter Haun tehlikeli bir insan. Aldatılmaktan hoşlanmaz. O bir Puhu kuşudur. Dişisinin aşkı uğruna var gücüyle savaşır.’

Uwe, sadece parmağını dudaklarına değdirmişti. «Puhu'yu duyuyor musun? Sarhoş oldu o şimdi. Sadece şarkı söyler ve zaferini düşünür. Zafer şarkıları söylerken kendisini kaybeder.»

«Puhu'yu duyuyor musun?» demişti Uwe, Ursula'ya.

«Puhu'yu duyuyor musun?» diye mırıldanmıştı Christiane, ayıldığında. Ursula da bunu duyunca, haklı olarak kıskanmıştı.

Christiane... Bu hemen hemen bir yıl sonra oluyordu. Gençti, o kadar güzeldi ki, sokakta gençler arkasından ıslık çalıyordu. Christiane, öyle bir ıslıkla elde edilecek kızlardan değildi. Başını bile çevirip bakmıyordu.

Namuslu bir kız nasıl olur acaba? Christiane bunun nasıl olduğunu biliyor ve ona göre hareketlerini ayarlıyordu. Ama arzuyla bakan iki göz önünde hareketler nasıl ayarlanırsa ayarlanırsa değişmezdi. Bütün kadınların, aşkı tam anlamıyla tatmaları için otuz yıl yaşamalarına gerek yoktu. Knut'un gözlerini de üzerinde hissetmişti ve Knut'un gözleri hoşuna gitmişti; böylece, ona her şeyini bağışladı.

Ama Walter Haun tarafından kendisinin bir tabu olarak belirlendiğini bilmiyordu. Knut'un

diğerleri gibi güçlü olmadığını ve bu yasağa dokunduğunu bilmiyordu. Christiane ona en çılgın zevkleri vermişti. ‘Ben bir Puhuyum. Müşfik bir eşim. Elimden de hiçbir şeyin alınmasına izin vermem. Kadının için ölünceye kadar savaşırim’ diyordu, Knut.

En sonunda Uwe Sandersiebel geldi. Walter Haun’un yasağını hiçe sayıyordu. Üç gün, Christiane onun pırıl pırıl bakışlarını görmüştü. Cumartesi günü hava sıcaktı. Yüzmeye gitmişlerdi. Suda oynamışlar, birbirlerine su atmışlar, ıslak derileri birbirine değmişti. Uwe’nin gözleri, Knüt’un gözlerinden daha çok etkilemişti Christiane’yi.

Ama yukarıda birlikteyken korkuya kapılmıştı.

«Karın aşağıda!» diyordu...

«Karım televizyon seyrediyor! Televizyon seyrederken hiçbir kuvvet onu başından ayıramaz.»

«Ya program bitmişse?...»

«Herhalde bu akşam ne gösterildiğini bilmiyorsun. Programın ortasına bile gelmemişler daha. Haydi, oynamaya devam edelim. Biz de programın ortasında sayılırız. Aşağıdakiler de bizim programımızdan haberdar değiller.»

Siegfried’in kapıya kadar geldiğini bilmiyorlardı. Christiane’yi öğleden sonra iyice incelemişti. Anahtar sesi duyduğunda tavşan gibi kulaklarını dikerdi. Hemen anahtar deliği düşünürdü. Kendisi bile yavaşça anahtarını çevirse hep aynı şey, anahtar deliği gelirdi aklına.

Knut, yukarıya çıktığında hiçbir şeyden haberdar değildi. Christiane’yi arıyordu. Uwe’yi göz altında tutmuştu daha önce. Siegfried’in, sanki hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi karşısında durduğunu görünce birşeyler sezinlemişti.

«Christiane?» diye bağırdı.

Christiane de oyuna hamle yapmıştı. Uwe’nin kıllı göğsünü tırnaklarıyla kazıyordu.

“Duydun mu?” diye titremişti dudakları, «Knut!»

«Bırak şu serseriye!»

«Kıskançtır! Beni sevdiğini söylemişti!»

«Ben de seni seviyorum!»

«Ama o, ‘ben bir Puhuyum. Aldatılmaktan hoşlanmam .Karım için ölünceye kadar savaşırim,’ demişti !»

Knut, o sırada kapı kolunu aşağı bastırdı.

«Christiane, orada mısın?»

«Hayır. Ben buradayım!» demişti Uwe.

Kapı kolu, olduğu gibi kaldı. Uwe, Knüt’un anahtar deliğinden bakabileceğini anlayınca, Christiane’yi kenara çekti. Daha sonra, Knüt’un ayaklarını sürüyerek uzaklaşışını duydular.

«Christiane!..» diye mırıldanıyordu Knut, uzaklaştığı sırada.

«Christiane!» diye alay etti, Uwe. «Puhuyu duyuyor musun? Karısı için ölünceye kadar nasıl savaştığını gördün mü?»

Knut, odasına gitti. Dolabı açtı, bir yıl önce yurt dışından aldığı tabancasını çıkardı. Oysa, tabancayı yalnızca bir silahı olsun diye almıştı. Bir silah!..

Knut kapıyı omzuyla açmaya çalıştığında, Uwe'nin elinde Christiane'nin son eşyası vardı. Onu koltuğun üstüne atmak istiyordu. Kapı kırıldığı sırada da eli havadaydı. Knut, önce Christiane'ye ateş etti.

Uwe, Knut'un üzerine atıldığında namlunun hedefi değişmişti. Knut bir el de Uwe'ye ateş etti. Sonra kaçtı. Uwe, ölüm derecesinde yaralı olduğu halde Knut'un arkasından gitmişti. Bu sırada Christiane'nin külotunu elinden düşürdü. Knut'u odasında yakalamış, elindeki tabancayı almaya uğraşıyordu. Öleceğini bilmiyordu. Yere yığılıp kaldığı sırada yüzünde sadece korkunç bir öfkenin izleri vardı.

Sonra ötekiler merdivenlerden yukarı koşmaya başladılar. Önce Volker çıktı yukarı. Sonra Siegfried, sonra da Walter Haun.

Uwe Sandersiebel, ölü olarak Knut'un duvar yatağının önünde yatıyordu. Knut paniğe kapılınca yatağı duvardan indirmişti.

Walter Haun, Knut'u yakalayıp odadan dışarı çıkardığında, 'Kabahat Uwe'nin. Christiane'yi kandırdı. İğfal etti!' diye bağıırıyordu Knut. O sırada Walter Haun'un tokadı çocuğu yere yıktı.

Gerda Haun elini ağzına kapamıştı. Knut en sevdiği oğluydu çünkü.

Sieglinde Haun'un merdivenlerden nasıl indiğini fark etmemişlerdi. Sadece aşağıda Uwe Sandersiebel'in Mercedes arabasının motorunun uğultusunu duymuşlardı.

«Uwe kaçıyor!» diye bağırdı, Walter. «Bu skan dalla hiçbir ilgisi olmasını istemiyor. Benim evimde mi böyle birşey gelecekti başına! Aman Allahım, nasıl yaptı bunu!»

Uwe Sandersiebel'in ancak paniğe kapılarak kaçtığına inanıyordu, Walter Haun. Onu görmemişti, ama birçok ayak sesleri duymuştu. Şimdiyse Uwe, karısıyla birlikte gitmişti.

Uwe Sandersiebel. Walter Haun'un dünya üstündeki ikinci eşi. Onun ümidi, onun hayatı. —Planımı kendim için tatbik etmeyeceğim, onun için yapacağım bütün bunları— demişti, ama yalan söylemişti. Yine kendisi için yapıyordu her şeyi.

■

CENAZE arabasını çağırmadım. Ambulans yirmi dakika içinde gelmişti.

Hastanede mucize yarattılar. Aslında, Christiane'nin kendisi yarattı mucizeyi demek istiyorum. Gençliği ve dayanma gücüyle yendi her şeyi.

Şimdi bir yarası var karnında. Kimi rahatsız eder ki yarası?

Bana teşekkür ederken gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu. Ailesi de bana bol bol armağanlar vermek istediler. Aslında bir operatör olarak fiyasko verdiğimin farkında değillerdi. Meslektaşlarıma sustukları için minnettarım.

Ursula'yı yine gördüm.

«Neden benimle nişanlandın, Aîlahaşkma?» dedim.

«Seni arzuladığım için,» dedi.

Şimdi bir yığın soğuk kül vardı geride. Biraz kuvvetli üfleyecek olsaydım, belki bir kıvılcım parlardı. Ama o kıvılcım da üflemenin etkisiyle o arada söner giderdi.

Bir yıldan beri hiçbir kadınla ilişki kurmadın Fakat yeniden âşık olacağım.

Artık yine uyku hapi almadan uyuyabiliyorum Bir sürü hata yaptığımı biliyorum. Ama gün geçtikçe daha az hatırlıyorum bunları. Belki yine korkulu rüyalar görmeye başlarım. Buna rağmen artık ışığı söndürüp düşünebilirim de. Bu hikâyenin kahramanı ben değil miydin?

Kim olabilir başka?

BİTTİ

"**D**ikenli teli binbir dikkatle aştım. Tabana kuvvet koşmaya başladım. Toprak esnekti, yumuşacıktı, ayaklarıma su yürüyordu. Dizlerime kadar battım. Otların içine düştüm. Batıklıktı. Doğrulamıyordum. Ellerim de batıyordu. Ansızın ölüm korkusu yakaladı beni. Bağır-dım. Benden hayli uzaktılar. Duyabilecekler, yardımına koşabilecekler miydi?

Thomas Andresen
puhu kuşunu
duyuyor musun?

20 Lira